

JESSICA NORTH

*Pasiune
nestinsă*

Traducerea și adaptarea în limba română de
CECILIA IONESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Julia deplasă ușor bronzul ecvestru care împodobește platoul de sticlă al unei mese joase. Apoi se dădu înapoi pentru a judeca efectul obținut. Echilibrul între sculptură și cupa din lemn de abanos ornată cu flori, care făceau pereche, îi păru foarte armonios. Parcurse apoi încăperea cu o privire atentă, constatând cu plăcere ireproșabila aranjare a locului.

Podeaua era acoperită cu o mochetă albă imaculată. Sofaua, fotoliile și peretii erau de asemenea albi. Pe acest fond luminos, se remarca fiecare obiect, atrăgea privirea ca sub lumina proiectoarelor. Tânăra femeie nu lăsa nimic la întâmplare. Jardinierele chinezești lăcuite în albastru ca noaptea, încărcate cu ferigi, tablourile abstracte în culori intense, totul fusese ales cu grijă și dispus în așa fel, încât să facă din această cameră care da în Griffith Park un loc rafinat și sofisticat, după chipul Juliei Stuart, proprietara sa.

Aruncă o privire la ceasul luxos și pregătindu-se să iasă, acordă o ultimă privire încăperii. Directorul său, celebrul comerciant de artă William Cornell, va aprecia cu siguranță acest decor care fusese elaborat cu permanenta sa aprobare. El trebuia să se întoarcă în aceeași seară dintr-o călătorie în Pacific și fără nicio îndoială, apartamentul tinerei femei va servi ca ambianță reîntâlnirii lor.

– Frumoasă vreme, nu-i așa? exclamă vesel portarul, când Julia pătrunse în luxoasa reședință care adăpostea localurile galeriei Cornell, din Los Angeles.

– Magnific!

Tânăra femeie aruncă o privire distrată spre cer. La drept vorbind, nu se preocupa de climă decât pentru a hotărî alegerea ținutei. Orășeancă înveterată, considera natura ca o întindere ostilă pe care trebuia s-o străbată pentru a se duce dintr-un loc civilizat în altul. Nu se simțea în largul ei decât într-o ambianță urbană și nici măcar nu-i venea în minte că ar putea fi altfel.

Înainte de a intra în galerie, făcu o pauză pentru a-și netezi cu grijă cu mâna jupa taiorului elegant și a-și aranja cele trei șiruri de perle ale colierului din decolteul discret al bluzei. Își cumpăraseră acest costum pentru a-și întâmpina patronul. Își

contemplă cu mulțumire imaginea pe care și-o zări într-o vitrină. Deși clasică, îmbrăcămintea de tweed crem îi punea în valoare formele feminine ale frumoasei sale siluete. William va aprecia această eleganță rafinată, al cărui exponent era el însuși.

Își verifică apoi machiajul. O urmă de fard de obraz, aplicată cu artă, atenua unghiul prea voluntar al bărbiei. O cantitate mică de fard de pleoape albastru îi punea în evidență strălucirea ochilor de nu-mă-uita, subliniați de gene lungi, îndoite. Puțină pudră pe nas era suficientă pentru a estompa forma ușor cârnă. Buzele pline și cărnoase, puse în valoare de un ruj roșu-stacojiu, păreau să ascundă comori de senzualitate. Cu părul cu reflexe roșcate, care îi ajungea la umeri, întruchipa perfect farmecul rafinat al vieții pe care și-o alesese.

– Bună ziua, Olga. Noua ta rochie este încântătoare!

Fața tinerei recepționere se luminează de un zâmbet larg. Se întoarce pentru a scoate dintr-un compartiment al mobilei un vraf de broșuri despre diferitele expoziții în curs. Dar Julia dispăruse deja în biroul său, cu mintea preocupată întru totul de organizarea zilei sale de lucru. Oare William va trece pe la galerie îndată ce va sosi? Această eventualitate îi provocă un ușor tremur de nerăbdare.

Tânăra femeie nu lua niciodată decizii cu ușurință. Înainte de a se avânta să înceapă ceva, cântărea totul, pro și contra. Așa că, la douăzeci și nouă de ani, știa ce voia. La plecarea sa, William făcuse aluzie la posibilitatea unei relații mai intime între ei și, după o matură chibzuință, tânăra femeie considera că acest

proiect era constructiv. Se înțelegeau de minune din multe puncte de vedere. William nu trăia decât pentru munca sa și Julia avea ea însăși opinie importantă despre sarcina sa. O aventură între ei s-ar dovedi cu siguranță benefică și, de ce nu, plăcută.

Celibatar convins, William nu părea dornic să-și schimbe obiceiurile întru totul. Dar această constatare n-o deranja din cale afară pe tânăra femeie. Ea însăși nu intenționa să-și împartă viața cu un bărbat decât dacă îi erau rezervate mari spații de libertate. Avea o înverșunată dorință de izolare și se bucura că William împărtășea punctul său de vedere.

După ce clasele corespondența, se întoarse în galerie pentru a regla câteva detalii de organizare înainte de sosirea directorului. Încăperea principală era lungă și îngustă, dar pereții despărțitori o împărțeau în mici loje care permiteau să se pună în valoare munca fiecărui pictor.

William îi aprecia competența profesională și se bizuia în întregime pe ea pentru partea administrativă a afacerii, ceea ce-i permitea să se consacre întru totul căutării de noi talente, rol care-l pasiona. Gustul său innăscut și flerul admirabil propulsase galeria Cornell pe prima treaptă și-i permisesse să nu expună decât opere de prestigiu și artiști ieșiți din comun. Pentru un pictor, să fie admis acolo să-și prezinte pânzele constituia o dovadă certă de reușită.

Julia era într-o discuție animată cu un vizitator când o furnicătură o avertiză de sosirea lui William. Se întoarse pentru a constata că acesta schimba cu Olga salutările obișnuite. Bărbatul ridică ochii și-i întâlni privirea, apoi dădu imperceptibil din cap în semn de complicitate. Aveau ca principiu să nu se deranjeze în timpul unei vânzări în curs.

Așa că William se plimba cu nonșalanță de la un tablou la altul. Dar nu trebuia să te lași înșelat de asta. În ciuda minei detașate, remarcă fiecare pânză înlocuită și ochiul său exersat îl informă asupra mersului afacerilor în timpul celor trei săptămâni de absență.

Tânăra femeie se lăsă pentru moment distrasă de la conversație pentru a admira mersul său elegant. Purta un costum cenușiu-închis pe care și-l făcuse cu siguranță în timpul sejurului în Filipine. Subțirimea sa, care se apropia de slăbiciune, îi alungea silueta în ciuda taliei medii. Soarele îi presărase părul blond cu șuvițe mai deschise la culoare. Tenul mat îi dădea o înfățișare sportivă și atesta orele de plajă pe care și le acordase probabil cu generozitate.

Fața sa impasibilă o puneă pe tânăra femeie pe jar. Oare călătoria se dovedise fructuoasă?

Clientul întrerupse reveria Juliei, punându-i o întrebare. Se strădui să-i acorde din nou atenție și reuși să încheie rezervarea în timp record. Apoi se grăbi să i se alăture lui William în biroul său.

– Te așteptam mai curând, declară ea pe un ton detașat.

Voia să-i ascundă că fusese nerăbdătoare să-l vadă.

William ridică din umeri.

– Trebuia să redevin prezentabil! Când am sosit, semănam cu un sălbatic. O vizită la saună pentru a-mi elibera organismul de toată sarea în plus, o ședință la Jacques și iată-mă.

Julia își reținu un zâmbet. Pentru William, Jacques era singurul frizer demn de acest nume. Trei săptămâni fără să recurgă la îngrijirile sale trebuie să i se fi părut foarte lungi.

– Cum s-a desfășurat călătoria? se decise în sfârșit tânăra femeie să întrebe.

– Nu rău.

Își puse valijoara pe birou și desfăcu încuietorile care pocniră cu un zgomot sec. Evident, își stăpânea entuziasmul și tânăra femeie își reprima cu greu graba de a fi pusă la curent.

– Ai reușit să intri în legătură cu Ramon Torquez?

William descoperise acest pictor datorită unei broșuri care conținea reproducerea mai multor opere ale sale. Alertat imediat, simțul său artistic îi ordonase să se intereseze de acest artist necunoscut, dar foarte promițător. Călătoria în sudul Pacificului ar fi trebuit să-i permită de asemenea să verifice temeiul unui zvon plăcut care circula referitor la un alt pictor care locuia în insulele Fiji.

– Da, și deplasarea a meritat osteneala. Ne va trimite aproximativ zece pânze de-ale sale. De altfel, cred că ar fi de dorit să-i consacram cât mai repede posibil o expoziție.

– Ai repurtat același succes în insulele Fiji?

În mod vizibil, William păstra această informație pentru sfârșit. Începu să scoată din valijoară ceva ce semăna cu un tablou ambalat cu grijă.

– Întoarce-te, îi ordonă el.

Spre marea sa stupeoare, Julia constată că mâinile patronului său tremurau. Dar, cunoscând gustul lui William pentru loviturile de teatru, se supuse și se resemnă să aștepte să termine de așezat surpriza pe un șevalet. Oare de câte ori îl văzuse procedând în acest mod pentru a convinge un cumpărător care ezita și dând lovitura cu argumentul decisiv la momentul potrivit?

– Acum, spuse el.

Julia se întoarse, vibrând de curiozitate și fu tulburată de spectacolul care i se oferea. Se aștepta să admire unul din acele portrete cu nuanțe subtile care-l făcuseră celebru pe Philip Holt. Dar în locul acestuia, se află confruntată brutal cu o abundență de culori care o șocă, o răvăși și-și strânse brațele pe piept ca pentru a se proteja de tulburarea pe care tabloul o declanșase în ea.

Niciodată nu fusese atât de emoționată de o pânză, niciodată nu se simțise interpelată cu atâta putere. Era ca și când se găsea brusc pe o altă planetă, într-un alt univers, fără puncte de reper pentru a se orienta...

De bine de rău, Julia reuși să-și îndepărteze atenția de la tablou și întâlni privirea satisfăcută a lui William. Plecă pleoapele, rugându-se din toată inima ca el să nu remarce șocul pe care tocmai i-l provocase opera. Dar culorile acționau ca un magnet asupra simțurilor sale și se surprinse contemplându-le din nou. Totuși, acum le cunoștea puterea și reuși să-și păstreze sângele-rece.

– Unde ai descoperit acest pictor? întrebă pe un ton care se voia vesel. Sper că l-ai făcut să semneze un contract înainte să se bată lumea pe el!

Cu degetul arătător, William îi indică partea de jos a pânzei.

– Aruncă o privire la semnătură.

Tânăra femeie își apropie fața și încercă să descrie numele pe care i-l indica William.

În fața caligrafiei familiare a unui P și un H, făcu o mină suspicioasă. Această operă magistrală nu avea nimic de-a face cu portretele cu tente delicate pe care le iubise de obicei Philip Holt.

– De cine este vorba? întrebă pe un ton din care se percepea o bruscă iritare.

Philip Holt nu mai putea lucra și nimeni nu avea dreptul să-i uzurpe semnătura.

– De Philip Holt, bineînțeles!

Julia își aminti de întrevederea sa cu pictorul, cu doi ani mai înainte. El organizase o expoziție a celor mai bune realizări ale sale și tânăra femeie se dusese special la San Francisco pentru a

le admira. În calitate de director adjunct al celebrei galerii, lui Cornell nu-i fusese greu să-l întâlnească.

Pictorul măsoara mai mult de un metru optzeci și smochingul negru îi pune în valoare frumusețea bărbătească. Părul negru, ondulat, atinge gulerul cămășii albe și barba scurtă care-i acoperea bărbia nu reușea să ascundă senzualitatea gurii. Privirea ochilor negri părea s-o străpungă și, sub flacăra lor, înțelese strania putere a acestui bărbat de a-și obliga modelele să dea ce era mai bun în ele. Simțise subit dorința de a o cunoaște pe femeia cu care, se spunea, își împărțea viața. Oare cum putea rezista voinței care se citea în ochii întunecați?

După schimbul obișnuit de banalități, Julia se amestecase în mulțime pentru a admira pânzele și observă că el o urmărea cu ochii. Julia uitase curând de prezența sa pentru a se adânci în contemplarea operei care era cu adevărat fascinantă. Câteva săptămâni mai târziu, aflase că vederea îi slăbise și fusese pur și simplu consternată.

Vocea lui William îi întrerupsese visarea.

– Am reușit să merg pe urmele sale până pe o insulă pierdută, unde trăiește ca un pustnic. Ultimele sale creații m-au lăsat literalmente cu gura căscată. Am încercat să-l conving să se reintegreze în civilizație, dar mă tem că mi-a făcut acest cadou cu singurul scop de a scăpa de mine.

Făcu o pauză și-și privi atent asistenta, strângând buzele cu un aer hotărât.

Avea o serie întreagă de pânze îngrămădite într-un colț. Îndată

ce concurenții mei o vor vedea pe cea care am adus-o, se vor năpusti spre el. Dar eu le-am descoperit, și n-am intenția să le las să-mi scape. Trebuie să te duci la fața locului pentru a încheia afacerea. Avionul tău pleacă în zece zile. Julia îi aruncă o privire neîncrezătoare.

– Cum?

Desigur, îi plăceau foarte mult călătoriile, dar numai în cele mai bune condiții de confort și siguranță. Pentru ea, insulele Fiji nu erau decât formații vulcanice ostile pierdute în Pacific, mișunând de insecte și populate de sălbatici răuvoitori.

– De ce eu?

– Pentru că ești foarte frumoasă și Holt trăiește în singurătate de doi ani, mărturisi fără înconjur William.

Insinuarea o făcu să tresară pe tână femeie.

– Doar nu sugerezi...

El făcu un gest liniștitor.

– Nu, nu-ți cer să-l seduci. Dar acest bărbat n-a văzut o femeie de o veșnicie. După părerea mea, va fi mai binevoitor față de tine, decât de mine.

Îi susținu cu hotărâre privirea.

– Am avut numeroase ocazii să fiu încântat de talentele tale de negociatoare. Ești foarte perspicace și convingătoare. Crede-mă, am făcut totul pentru a-l convinge pe Holt. Sper că i-am zdruncinat puțin certitudinile. Doar farmecul tău este capabil să ducă la capăt această treabă; nu ne putem permite să neglijăm acest atu. Vreau neapărat să-l văd figurând în catalogul nostru!

Licărirea care-i juca în ochi spunea mult despre determinarea sa. Julia îl cunoștea destul de bine pentru a ști că nimic nu-l va face să-și schimbe părerea.

Sună telefonul și William răspunse. Tânăra femeie profită de această diversiune pentru a ieși.

Deși indignarea nu i se demolise, începuse să admită punctul de vedere al lui William. Nu trecea oare drept maestră în arta de a convinge cumpărătorii indeciși? Percepea intuitiv punctul slab al interlocutorului și redresa deseori situații puternic compromise la prima vedere. În acest caz, de ce se ofensa pentru că el acorda mai multă importanță afacerilor decât sentimentelor? Asta însemna pur și simplu că-i aprecia competența. De altfel, ea nu se gândise niciodată că s-ar putea îndrăgosti profund unul de celălalt. Erau mult prea rezonabili și echilibrați pentru a ajunge la asemenea stări extreme.

Atunci, îi veni în memorie atitudinea sa în fața tabloului. Nu reacționase niciodată atât de pătimaș în fața unei ființe sau a unui obiect și chiar nu bănuia ce i se putea întâmpla. Pentru o scurtă clipă, ființa sa rezonabilă și ponderată fusese tulburată de forțe obscure care o luaseră cu totul pe nepregătite.

Tânăra femeie începu să-și analizeze comportamentul ca pentru a exorciza această influență inexplicabilă și se justifică gândindu-se că fusese tensionată din cauza întoarcerii lui William și fusese surprinsă de natura neobișnuită a pânzei. Și apoi, culoarea exercita asupra ei o fascinație a cărei experiență spectaculoasă furniza o dovadă în plus. Toate aceste scuze erau

plauzibile; totuși niciuna n-o mulțumea cu adevărat. O străbătu un fior la amintirea emoției extraordinare care pusese brusc stăpânire pe ea. Își imagina ușor ce putuse simți William, care fusese dintotdeauna pasionat de arta abstractă, când contemplantă această capodoperă pentru prima dată. Și când te gândești că avusese în fața ochilor toate pânzele lui Holt! Acest gând îi provocă o mică înțepătură de gelozie.

Își stăpâni dorința de a privi din nou tabloul, amânând pe mai târziu această confruntare, în speranța că sensibilitatea ei, în sfârșit liniștită, îi va permite să-l privească atent, cu un ochi senin. Nu reuși să-și scoată pânza din minte. Așa că, atunci când William îi ceru să livreze o statueta unui client, fu fericită să fugă de prezența sa obsedantă.

Acest divertisment îi făcu bine și când se întoarse la galerie, își revenise complet. Oare cum putuse lăsa o pictură s-o tulbure în asemenea măsură?

Pătrunse în biroul lui William foarte hotărâtă să nu mai cedeze fascinației exercitate de opera de artă. Dar șevaletul era gol.

– Ce-ai făcut cu ea? întrebă, încercând de bine de rău să-și ascundă dezamăgirea.

– Am dat-o la înrămat.

William se lăsă pe spate în scan și o privi aprobator.

– Toată această grămadă de hârțoage nu mi-a lăsat timp să-ți fac complimente pentru noul tău taioar. Ești mai încântătoare ca oricând. Dacă am cina împreună diseară? M-ai putea pune la curent cu ce s-a întâmplat în lipsa mea. Și apoi, avem lucruri

serioase să ne spunem.

Nici nu știa ce bine vorbise. Nu vrusese să-l deranjeze până acum, dar dacă bănuia că va accepta să plece în Fiji fără să protesteze, trebuia să-i arate că se înșela!

Când William ajunse la ea acasă, Julia îi oferi un Martini cum îi plăcea, cu cuburi de gheață și coajă de lămâie. El purta un superb costum din trei piese, cămașă de mătase galben-pal și cravată în tonuri sobre. Eleganța sa rafinată se armoniza de minune cu decorul și tânăra femeie fu din nou sensibilă la farmecul său.

De trei ani de când lucrau împreună, învățaseră să se cunoască și să se aprecieze. Se mișcau cu ușurință într-o lume ale cărei reguli le cunoșteau perfect. Împărtășeau aceeași aversiune pentru o viață departe de ambianța lor citadină. De altfel, dacă lui William îi făcuse mare plăcere să călătorească în insulele Fiji, nu ținea să se întoarcă acolo și prefera ca în locul lui să se ducă tânăra femeie. O călătorie pe an îi ajungea din plin. Dar Julia nu dorea câtuși de puțin să viziteze o țară străină... Apoi își aminti de strălucirea de dorință de a le avea pe care o citise în privirea lui la amintirea pânzelor la care trebuise să renunțe și oftă slab. Poate se va lăsa convinsă....

În tot timpul cinei la restaurant, tânăra femeie reflectă nevoia de destindere a directorului său și așteptă să se întoarcă în apartamentul ei pentru a aborda subiectul. Îi servi digestivul preferat. Mâncarea suculentă și stropită din belșug învinsese tensiunea nervoasă acumulată în timpul zilei și bărbatul începu

el însuși conversația, sugerându-i pe un ton glumeț să se înarmeze cu un costum de baie.

– Un costum de baie? Doar nu-ți imaginezi că eu consider această corvoadă ca pe o petrecere de plăcere.

William își aținti asupra ei o privire nonșalantă, admirându-i finețea siluetei, pusă în valoare de o rochie neagră din mătase, cu bretele.

– Rochia aceasta îți vine de minune, replică el galant. Dar sunt sigur că nu vei fi mai puțin seducătoare în costum de baie. M-am felicitat deseori că eu am luat unul. Lagunele turcoaz și plajele pustii au un nu-știu-ce....

Julia nu-și credea urechilor. William era oare cel care evoca acele locuri sălbatice cu accente nostalgice?

– Dumnezeu! Știi bine că nu-mi plac locurile turistice îndepărtate!

– Dar pe acesta îl vei adora! Este atâta timp de când nu ți-ai luat vacanță. Profită de el...

– Dacă înțeleg bine, misiunea mea s-ar putea să ia timp. Philip Holt va avea unele reticente în a ne împrumuta operele sale?

William luă un aer trist.

– Se pare că s-a adaptat minunat în acea regiune. Este extraordinar când te gândești la popularitatea pe care o avea aici. Pânzele sale se vindeau la prețuri exorbitante.

Julia știa, și considera că prețurile foarte ridicate erau justificate de calitatea operelor sale.

– Credeam că se retrăsese pentru că nu mai putea picta.

Rezultatele călătoriei tale dezminț zvonul.

– Vai! Nu mai face portrete! Probabil vederea nu mai este suficient de bună pentru a-i permite să redea nuanțele delicate care l-au făcut celebru odinioară.

– Ce noroc că a adoptat un stil nou! Ar trebui să-i aducă un succes cel puțin egal.

– Cu atât mai mult cu cât producția va fi în mod cert limitată. N-a abordat subiectul, dar nu cred că mă înșel afirmând că boala i se agravează și curând, va fi obligat să înceteze să picteze.

Aflând vestea, o mare tristețe o cuprinse pe Julia. Ce se va întâmpla oare cu acest bărbat odinioară atât de celebru, când va trebui să renunțe la arta sa?

Din nou, tânăra femeie se simți copleșită de o emoție de nestăpânit. Era stupefiată. Ea, de obicei atât de rezervată! De ce nenorocirile unui străin o afectau atât de mult?

Prea emoționată pentru a rămâne pe loc, se ridică și se îndreptă spre veranda care dădea spre parc. Avea nevoie să fie singură pentru a-și pune ordine în idei.

– Știu că ai avut o zi încărcată și nu vreau să te rețin mai mult.

Tânăra femeie nu se mai gândea cătuși de puțin la planurile de căsătorie cu William și de-abia îl auzi urându-i noapte bună. Toate gândurile sale se îndreptau spre acel bărbat singur pe o insulă pustie și pe care-l cunoscuse printr-o pânză.

Acceptase tacit călătoria în insulele Fiji, ca și când însuși destinul hotărâse întâlnirea sa cu Philip Holt....

Capitolul 2

Julia observa gânditoare norii prin hublou. Avionul se pregătea să coboare și-și prinse centura de siguranță. Descoperi imensitatea oceanului, uriașa suprafață de un albastru-închis, pătată cu spumă albă din loc în loc. Două insule muntoase ieșeau din acea întindere lichidă, înconjurate de atoli mici care făceau parte din arhipelagul insulelor Fiji. Zgomotul surd al trenului de aterizare o avertiză că sosirea pe aeroportul din Nandi era acum iminentă.

La ieșirea din avion, o căldură sufocantă o copleși, făcându-i respirația dificilă. Își recuperează bagajele și trecu de controlul vamal, nerăbdătoare să se refugieze într-o cameră de hotel climatizată.

Luă loc într-un taxi, blestemând starea de deteriorare a vehiculului și se resemnă să suporte această situație stânjenitoare. Totuși, mașina era curată și conducătorul de o

jovialitate debordantă. Dar oare de ce deschisese cele patru ferestre? Curenții de aer o vor ciufuli și praful îi va murdări ținuta ireproșabilă.

Cum am putut accepta această expediție? se întrebă ea pentru a suta oară, cu o proastă dispoziție care creștea.

În timpul acelor zece zile, dispoziția sa oscilase între febrilitate și consternare. Desigur, de-abia aștepta să-l întâlnească pe Philip Holt și ideea acestei întrevederi o făcea să se înfioare de nerăbdare. Dar pe de altă parte, cum putuse fi atât de stupidă încât să accepte să părăsească fie și pentru câteva zile, adăpostul liniștit al apartamentului său?

Fără îndoială, satisfacția de a-i restitui celebrului artist un renume care n-ar fi trebuit să-l părăsească niciodată, o va recompensa pentru chinul său.... Desigur, el nu va mai realiza aceleași tablouri ca mai înainte, dar ea se declarase în stare să-l facă la fel de celebru pentru pictura sa abstractă, pe cât fusese pentru portrete.

Din punctul său de vedere, nu avea nicio îndoială asupra succesului misiunii sale. După o izolare atât de lungă, Holt se va grăbi probabil să regăsească aduarea publicului. Prietenii săi îl admiraseră mereu și-i vor rezerva cu siguranță o primire triumfală. Își aminti de felul în care mergea, cu capul sus, ca și când era conștient de aureola de glorie care îi împrejmuia fruntea.

Pentru prima dată se gândi la femeia misterioasă din viața lui. Oare îl urmase în exil? Nu, cu siguranță, William ar fi făcut aluzie

la ea. Philip Holt provocase oare despărțirea când aflase de boala de care suferea? Nu-i trecea prin minte că o femeie putea părăsi din proprie inițiativă un bărbat atât de seducător, atât de fascinant.

Pierdută în gânduri, Julia nu-și dădu seama că ajunsese în fața hotelului. Alesese acest local pentru că se afla în apropierea aeroportului, dar nu intenționa să petreacă acolo mai mult de două nopți. Spre marea sa surpriză, îl găsi foarte plăcut și fu ușurată, epuizată cum era de călătoria lungă și decalajul orar. Baia atât de mult așteptată o reîmprospătă și o relaxă. Nu avu curaj să se pregătească pentru o cină afară și ceru masa în cameră. După ce mănca rapid, cedă irezistibilei chemări a patului bun și moale și se culcă încântată.

A doua zi dimineață, Julia se simțea odihnită și în stare să înfrunte greutățile care nu vor lipsi să apară până la întâlnirea cu Philip Holt. William îi adusese la cunoștință că acesta trăia pe o insulă mică numită Yatiki, situată în grupul Insulelor Yasawa și care se întindeau într-o fină semilună la vest de Viti Levu, insula principală a arhipelagului. Dar Philip nu lăsase nimic la întâmplare pentru a-și asigura izolarea: Yatiki era atât de mică încât numele său nici măcar nu figura pe hartă! Tânăra femeie nu dispunea așadar decât de foarte puține informații: atolul se afla la aproximativ o sută de kilometri de Nandi și un hidroavion asigura legătura între cele două insule.

Acest mijloc de locomoție îl dusese pe William. Ajuns la liman, îi trebuise vreo zece ore pentru a-l convinge pe artist să-i

încredințeze una din pânzele sale. Dacă îl credea, Philip Holt va fi gata să accepte propunerile Juliei. William n-ar fi finanțat vreodată această nouă expediție fără motive temeinice de a crede în succesul său.

De altfel, tânăra femeie nu se îndoia de propriile capacități. Va ști să arate priceperea și tactul necesar pentru a-și mulțumi încă o dată directorul. Cu cât era mai mare provocarea, cu atât mai glorioasă va fi victoria. Tânăra femeie vibra de entuziasm imaginându-și orele care vor urma.

Știa de la William că în Yatiki nu era hotel. Așa că era necesar să se achite de misiunea sa în cel mai scurt timp, deoarece ideea de a face naveta între cele două insule într-un avion micuț n-o încânta deloc.

Luă micul dejun și bău o cafea și un suc de portocale. Apoi alege ținuta care i se păru cea mai potrivită. Un costum neșifonabil de culoarea piersicii îi păru cel mai bine adaptat pentru drumul pe care îl va avea de făcut până la domiciliul pictorului. Dacă se vor dovedi necesare atuuri mai feminine, se va întoarce în ziua următoare cu rochia de șantung galbenă ca șofranul, care-i punea minunat în valoare tenul asemănător crinului și ochii de culoare albastru-mov.

Când se apropie de birou pentru a întreba cui trebuia să se adreseze pentru a rezerva un loc la hidroavion, recepționerul nu-și ascunse admirația pe care o încerca în fața eleganței sale.

– Luvi este omul dumneavoastră, îi declară el cu un zâmbet larg. Are un mic aparat. Un avion mai mare n-ar putea să se așeze

acolo; portul este foarte îngust și nu există pasarele de acces. Iată numărul său de telefon.

Ochii lui expresivi spuneau mult despre mirarea de a vedea o tânără femeie atât de elegantă, într-un loc rupt de lume. Apoi ridică din umeri cu resemnare; turiștii erau atât de ciudați!

– Cabina este acolo, jos, adăugă el.

Julia i se alătură curând, cu o expresie contrariată zugrăvită pe față. Avionul lui Luvi era în pană și pentru a-l repara trebuia să aștepte ca o piesă separată să vină din Noua Zeelandă. După toate aparențele, acest obstacol nu-l frământa deloc pe pilot, care-i ceruse să-l mai sune peste câteva zile.

Câteva zile! mormăi Julia pentru sine. Până atunci, avea intenția să fie reintegrată în confortul civilizației!

– Ei bine, avionul n-a fost încă reparat? întrebă recepționarul pe un ton compătimator. Poate veți găsi o mică ambarcațiune care vă va putea lăsa acolo, se grăbi să adauge pentru a o consola. Navele mari nu pot ancora la Yatiki din cauza barierei de recife care protejează laguna, dar vă pot însoți pescarii.

– Mi-e teamă că n-am de ales.

Julia urmă instrucțiunile pe care i le dădu pentru a merge în port. Pe chei, observă consternată ambarcațiunile care erau ancorate. Oare cum ar putea traversa imensa întindere de apă care o despărțea de destinația sa?

Pacificul își merita din plin numele. Spuma albă încununa cât vedeai cu ochii o creastă de valuri amenințătoare. Nu se punea problema să-și încredințeze viața acestor bărci fragile, ale căror

dimensiuni păreau din ce în ce mai ridicole pe măsură ce le contempla!

Căldura și dezamăgirea o copleșiră. Se lăsase pradă descurajării când, brusc, atenția îi fu atrasă de o vorbărie furioasă. Un indigen se îndrepta cu un coș cu pui spre o navă cu aburi roasă de rugină, care se legăna alene la capătul cablului de ancorare.

Ca mulți melanezieni, băiatul era înalt și-și înălța mândru capul, mișcându-se cu o grație naturală. Purta niște blugi decolorați și bustul gol lăsa să se vadă niște mușchi bine conturați, care se contractau în ritmul mișcărilor sale, fără ca fața să-i trădeze cel mai mic semn de efort.

Julia se refugie la umbra unui arbore și-l observa cu interes pe băiat. Scena ar fi interesat un pictor și tânăra femeie se întrebă ce tablou ar fi făcut acesta. Indigenul strigă vesel echipajul ambarcațiunii, înainte de a se urca la bord.

Julia înțelese că nava trebuia să deservească toate insulele învecinate. Dacă voia să se achite de sarcina sa cât mai repede posibil, probabil nu avea altă alegere decât să se îmbarce și ea. Deși aspectul ambarcațiunii nu-i inspira încredere, presupuse că era destul de solidă pentru a rezista asalturilor oceanului ale cărui valuri mari veneau să se spargă vuind de recifele care delimitau intrarea în port.

Căută în zadar cu privirea un ghișeu care putea vinde bilete și, în disperare de cauză, trebui să apeleze la ajutorul bărbatului care, de la timonerie, supraveghea încărcarea coletelor. Purta o

șapcă de căpitan complet decolorată și Julia înaintă spre el cu un aer hotărât, mergând cu precauție de-a lungul pontonului din scânduri, pentru a evita ca tocurele să i se înțepenească între șipcile de lemn.

Un amestec de mirosuri puternice veni să-i gâdile neplăcut rănilile. Căldura toridă îi presăruse pe față picături de transpirație și tânăra femeie consideră situația întru totul lipsită de confort. Se pregătea să bată în retragere, când căpitanul o interpelă:

– Cu ce vă pot fi de folos?

Julia se auzi răspunzând aproape fără voia sa.

– Treceți pe la insulele Yasawa?

Bărbatul se apropie de ea pentru a domina cu vocea behăitul caprelor și piuitul puilor care făceau un vacarm asurzitor.

– Da, dar nu suntem singurii.

Părea vizibil dezolat că renunțase la o pasageră atât de fermecătoare.

– M-am informat, și nicio ambarcațiune nu face escală la Yatiki. Poate mergeți dumneavoastră acolo?

Aproape își dorea ca el să-i spună că se înșală.

Bărbatul ridică uimit o sprânceană, apoi aprobă dând încet din cap.

– Da, de fiecare dată când avem ceva sau pe cineva de debarcat acolo.

Julia își adună tot curajul și încercă să uite neîncrederea pe care i-o inspira nava ușoară, înainte de a declara:

– Trebuie să merg astăzi acolo. Mă puteți lăsa?

În sinea sa, spera că William va aprecia ce accepta să îndure pentru el!

– Desigur! Grăbiți-vă să vă duceți să vă luați bagajele, curând ne pregătim de drum.

– N-am nimic de luat cu mine.

Marinarul îi făcu semn să urce și o ajută să treacă peste spațiul gol care despărțea cheiul de puntea de îmbarcare.

De pe navă se dejaga un asemenea miros, încât tânăra femeie păli.

– Mirosurile sunt puternice, admise căpitanul văzând aerul său îngrozit. Dar veniți cu mine la timonerie, vă va fi mai bine acolo. Vântul din larg împiedică mirosurile să urce.

O conduse printr-o mulțime pestriță de pasageri care-i aruncară priviri curioase, dar binevoitoare.

Julia îl urmă bucuroasă până la postul de pilotare și el o invită să se așeze pe o banchetă din piele crăpată, înainte de a se duce să controleze manevrele de plecare.

Tânăra femeie profită pentru a-și șterge fața cu ajutorul unei batiste de hârtie și a-și reface machiajul, care avea nevoie de asta.

Un sfert de oră mai târziu, briza marină atât de mult așteptată îi umplea în mod plăcut plămâni, în timp ce nava plutea legănându-se în voia valurilor spre prima oprire. Dar, din nefericire, tânăra femeie nu fu scutită de rău de mare și fu cuprinsă de o greață puternică. Oare blestemata aia de insulă era încă departe?

– Cât timp durează traversarea? îl întrebă pe căpitan, cu o

nerăbdare greu de stăpânit.

Acesta ridică din umeri.

– Totul depinde de ce vom avea de încărcat în drum. Întoarcerea este în general mai rapidă.

Julia mulțumi Cerului. Perspectiva unui duș binefăcător pe care-l va face în aceeași seară la hotel, i se părea deja providențială.

Dar până atunci, traversarea era extrem de grea. Nava se legăna pe valuri ca o coajă de nucă și motorul care găfăia din greu, degaja un fum gros negru care năvălea prin ferestrele fără geamuri ale timoneriei. În plus, trebuia să suporte flecăreala neîncetată a căpitanului, care o pisa cu întrebări asupra motivelor călătoriei sale.

– Următoarea oprire, Yatiki! anunță voios căpitanul în timp ce nava părăsea încă o dată apele calme ale unui port, pentru a înfrunta valurile din larg.

Ușurarea tinerei femei fu de scurtă durată, deoarece un bărbat din echipaj apăru brusc în cabină, ducând o tavă încărcată cu cafea și pește prăjit, a cărei aromă i se păru de nesuportat. În viața sa nu se simțise atât de rău și nu acordă nici cea mai mică atenție insulelor pe care le întâlnea mica barcă. Nu-i plăcea natura decât văzută și corelată prin ochii artistului. Oricum, starea sa nu-i permitea să aprecieze nici splendidele pietre albastre care se conturau pe mare, nici paleta de nuanțe de verde pe care o oferea vegetația luxuriantă a atolilor.

Petrecu ultima oră de traversare ținută pe un fotoliu, cu

capul dat pe spate și pleoapele plecate, evitând orice mișcare și inspirând profund aerul largului. Ar fi schimbat cu plăcere mântuirea sa veșnică pe un pat bun și un duș rece! În sfârșit, motorul încetini, anunțând-o că sosirea era aproape.

Mare îi fu dezamăgirea când află că vaporul nu putea acosta! O barieră de recife interzicea apropierea de insulă, îi explică liniștit căpitanul, în timp ce ea îi plătea prețul călătoriei. Va trebui să ajungă pe uscat cu ajutorul unei bărci cu rame care era pusă pe apă pentru ea.

Fără să se preocupe de stropii care-i biciuiau fața, Julia se agăță cu disperare de marginile ambarcațiunii pe care marinarul o manevra cu pricepere printre stânci.

Barca nimeri în sfârșit marginea plajei și bărbatul o ridică în brațe pentru a o ajuta să treacă de cei câțiva metri care îi despărțeau încă de coastă.

– Căpitanul a spus că va trece să vă ia în cincisprezece zile! exclamă el, împingând barca în apa mai adâncă, înainte de a sări sprinten la bord.

Tânăra femeie rămase mută de stupeoare. În timp ce-și reveni, marinarul era deja departe. Probabil înțeleșese greșit! Ideea de a efectua o nouă traversare o îngrijora deja suficient, fără să mai adauge în plus perspectiva de a petrece fie și o singură noapte în acest loc de la capătul lumii!

– Ni sa buba.

Această formulă de politețe rostită de o voce prietenoasă, o obligă să se întoarcă. Se trezi nas în nas cu un grup de

melanezieni, pe care sosirea sa îi intriga în mod vizibil. Zâmbetele călduroase pe care i le adresau la demonstra bunăvoință. O persoană înaltă și robustă, cu părul cărunt, după toate aparențele purtătorul de cuvânt, repetă cuvintele de bun venit și așteaptă cu răbdare ca ea să se hotărască să răspundă.

Brusc, Juliei îi veni ideea că probabil nu vorbeau limba ei.

– Aș vrea să-l văd pe Philip Holt, declară articulând în mod exagerat fiecare cuvânt. Există taxi – știți, un automobil care m-ar putea duce până la el?

Fetele li se luminau și tinerei femei îi veni brusc să plângă de bucurie: din fericire, o înțelegeau!

– Ah! Prietenul nostru Philip, declară bătrânul zâmbind cu toți dinții. Locuiește de cealaltă parte a insulei. Dar aici nu avem mașini. Nu avem nevoie. Oricum, nu există drum.

Această ultimă afirmație declanșă o ilaritate generală. Julia reuși să schițeze un zâmbet slab. O față tânără, zveltă, înaintă spre ea.

Ochii săi de culoare închisă exprimau cea mai profundă emoție.

– Ați venit să-l căutați pe Philip? Luați-o pe această cărare, spuse ea arătând un drum care se afunda printre cocotieri. Vă va conduce la el, la bure a sa.

Apoi dispăru într-una din colibe cu acoperiș de paie care se înălțau la umbra arborilor exotici. După toate aparențele, sosirea neprevăzută a Juliei nu-i făcea plăcere. Dar pentru ce motiv misterios oare?

– N-aveți bagaje? remarcă purtătorul de cuvânt, cu uimire. Străinii au întotdeauna o grămadă!

Observația sa o tulbură pe tânăra femeie. În cazul în care căpitanul spusese adevărul, va rămâne aici două săptămâni. Cum va supraviețui fără nicio haină de schimb? Dar cu siguranță Philip avea un emițător-receptor datorită căruia va putea trimite un mesaj și ieși din acest impas. Cât despre tăcerea lui William despre încercările pe care le va îndura avea multe de spus și subiect de gândire. Nu făcuse niciodată aluzie la posibilitatea de a se afla blocată pe această insulă pierdută. Îl vedea subit într-o lumină nouă și puțin măgulitoare....

– Pot să vă conduc, îi propuse bătrânul, remarcând aerul său de disperare.

– Vă mulțumesc, mă voi descurca singură.

Se strădui să-i adreseze un zâmbet.

Nu va ajunge niciodată, bombănea ea o jumătate de oră mai târziu în timp ce mergea cu greu de-a lungul cărării înguste. Dacă va scăpa cu viață, William va petrece un sfert de oră neplăcut....

"Ești o remarcabilă femeie de afaceri", îi mărturisise el cu voce microasă. "Dacă nu reușești să-l convingi pe Philip să revină printre noi, încearcă cel puțin să-i obții permisiunea de a-mi rezerva exclusivitatea tablourilor sale".

Se opri și se rezemă de un copac pentru a-și scoate din sanda un ciob de scoică. Dacă era să-l creadă pe William, afacerea ar fi fost tratată în jurul unei sticle cu vin bun, în salonul climatizat al pictorului! Și iată că acea tânără fată o informase că el trăia

într-o simplă "bure", o colibă din paie! Literalmente, tuna și fulgera.

Zece minute mai târziu, oboseala veni de hac mâniei sale. Încântătoarele sandale italienești, perfect adaptate mochetei groase din galerie, se dovediră insuficiente pentru a-i proteja picioarele de corali și de scoicile de pe drum. Căldura era sufocantă. Avea impresia că soarele o ardea; deși se străduia să înainteze la umbra arborilor, transpirația îi înțepa ochii. Lipsa de confort pe care o îndurase pe navă nu era nimic în comparație cu tortura pe care o suferea acum. Veșmintele n-o protejau câtuși de puțin împotriva soarelui, ci se transformaseră, dimpotrivă, într-o adevărată etuvă.

Ridică fața și observă că ajunsese de cealaltă parte a insulei. O splendidă lagună de un albastru–turcoaz i se întindea la picioare. Începu să alerge pentru a se năpusti în apă și a se lăsa pradă mângâierilor ei răcoritoare. Minte amorțită i se trezi brusc sub mușcătura energetică a valurilor.

– Nu! exclamă îngrozită.

Cum putuse uita în asemenea măsură de orice bun-simț și să se arunce îmbrăcată în mare? Ieși din apă clătînându-se și privi cu consternare hainele ude. Cu mâna tremurând, își îndepărtă șuvițele de păr umede de pe față. Atunci observă două capete brune plutind pe suprafața netedă a lagunei.

Le văzu îndreptându-se spre mal și tresări când constată că nu era vorba de doi indigeni, ci de un labrador și un bărbat alb. Câinele ajuns pe plajă, se scutură energic, apoi se întoarse

pentru a-l privi pe bărbatul care înota spre el.

Acesta din urmă ieși încet din apă, ca și când îi repugna să părăsească acest element binefăcător. Părul lung, dat pe spate în valuri, îi cobora până la umeri. O barbă udă îi acoperea fața. Se ridică în toată înălțimea sa și-și degajă umerii lați înaintea de a se întoarce pentru a face un ultim plonjon. Câinele scheună și bărbatul îl liniști cu vocea. Apoi i se alătură și-i dădu cu afecțiune o palmă.

Era complet gol și simțul estetic al Juliei nu putu rămâne insensibil în fața aceluia corp superb. Mușchii lungi și fermi jucau sub pielea bronzată care lucea de apa mării, în timp ce el mângâia în liniște părțile laterale ale animalului.

Julia înaintă spre ei și câinele reacționează imediat, scoțând un mârâit surd, care o încremeni pe loc.

– Cine este acolo?

Tânăra femeie nu răspunde.

– Știu că este cineva. Dacă nu vii, îl trimit pe Baylor să te aducă.

Amenințarea o hotărî pe Julia să calce pe nisipul fierbinte pentru a li se alătura. Îi aruncă o privire speriată câinelui. Nu se mișca, doar mârâia, arătându-și colții, artăgos. Tânăra femeie trebui să facă un efort supraomenesc pentru a-și desprinde privirea de la animal și o aținti asupra stăpânului. Acesta se ridicase la rândul său, mândru și semet, aparent indiferent la goliciunea sa.

Avea părul mai lung decât în amintirea ei și barba nu era

tunsă, dar tânăra femeie înțelese că-l avea în sfârșit în față pe bărbatul pe care-l căuta. Atunci, se lăsă să cadă cu greutate la picioarele lui Philip Holt, învinsă de oboseală și de soare.

Capitolul 3

Trezindu-se, Julia simți răcoarea alinătoare a unor comprese umede puse pe fruntea și pe trupul său înfierbântat. Oftă ușurată. Hainele n-o mai strângeau în menghina lor și pielea îi putea respira din nou.

Tânăra femeie ținu ochii închiși și se abandona fără să reziste mâinilor pricepute care înlocuiau materialul ud pe măsură ce căldura corpului său îl încălzea. Își reveni și deschise brusc pleoapele, aruncând în jur o privire neliniștită. Era întinsă la câțiva centimetri de sol, pe o saltea. Zărind rogojinile care serveau de pereți construcției, înțelese că se afla în interiorul unei bure. Bucăți de material înfășurate făceau oficiul de obloane și spațiul astfel amenajat lăsa să treacă prin încăperea o briză plăcută. Privind prin acele ferestre improvizate, Julia putu constata că acoperișul de paie trecea peste marginile casei, formând un fel de verandă. Încăperea era cufundată într-o

penumbră care accentua efectul răcoritor al curenților de aer.

O mișcare lângă ușă îi atrase atenția. Philip Holt pătrunse în încăpere, cu un lighean în mână și labradorul în urma sa. Tânăra femeie își aminti de efectul pe care-l produsese asupra sa spectacolul trupului lui gol și-i fu recunoscătoare că-și înnodase o bucată de pânză în jurul șoldurilor.

Atunci, evenimentele care urmaseră prăbușirii sale îi reveniră în frânturi....

Se simțise ridicată de niște brațe puternice care o transportaseră într-o casă. Apoi salvatorul său o dezbrăcase, înainte de a-i acoperi trupul cu comprese reci. La acest gând se ridică brusc în pat, intimidată și rușinată.

– Ți-ai recăpătat cunoștința? o întrebă el amabil.

Compresele se rostogoliră și Julia le prinse cu febrilitate.

– Nu te formaliza, declară Philip, cu un zâmbet larg. Nu văd clar decât la lumina zilei. Aici, nu zăresc decât forme vagi. Onoarea îți este salvată.

Privirea Juliei se aținti asupra degetelor lungi ale pictorului, care-i parcurseseră probabil trupul. Într-o reacție de apărare și de pudoare, își încrucișă brațele pe piept.

– Ce nevoie aveai să mă dezbraci?

El ridică din umeri.

– Sufereai de insolație. Doar dacă nu atribui leșinul duminical șocului provocat de întâlnirea noastră. Dar probabil orgoliul meu masculin lânzește, am preferat să optez pentru prima ipoteză. Așa că era necesar să fac să-ți scadă temperatura prin orice

mijloace.

Julia căuta cu disperare să-i adreseze o replică usturătoare, dar bătăile surde care-i răsunau în cap de când se ridicase, se intensificară și fu cuprinsă de o greutate care o obligă să se întindă. Scoase un geamăt slab. Gazda fu imediat la căpătâiul său; îi puse o mână pe frunte.

– Este un moment greu de trecut, declară el pe un ton indulgent. Vorbesc în cunoștință de cauză. La început, nici eu nu eram atent la arșița soarelui.

Îi pipăi obrazul înainte de a anunța:

– S-ar spune că febra scade.

Mi-e chiar frig, se gândi tânăra femeie înfiorându-se, câteva clipe mai târziu. Acum tremura, înghețată. Se lăsă docilă eliberată de compresele ude și înfășurată în pătură. Nu se putea împiedica să nu-i clănțâne dinții. Instinctiv, se ghemui astfel încât să economisească puțină căldură care îi rămăsese.

Brusc, Julia simți că pătura se ridică. Un corp cald și plăcut de atins se presă lângă al său.

– Nu te împotrivi, îi șopti la ureche o voce melodioasă, în timp ce niște brațe puternice o îmbrățișau cu afecțiune. N-am decât o pătură și-mi dau seama că nu este suficientă pentru a te încălzi.

Doar pânda de pe șoldurile lui Philip era între ei. Dar tânăra femeie nu era în stare să se preocupe de asta. Acceptă cu bucurie această terapie ciudată și se lăsă cuprinsă de o toropeală plăcută care puse capăt spasmelor sale nervoase și o adânci curând

într-un somn care-i dădu putere. O sete îngrozitoare o trezi în două reprize. Philip îi oferi de fiecare dată un lichid lăptos și foarte bun pentru potolit setea.

– Ce este? întrebă tânăra femeie după ce golise un al doilea bol. Gustul îmi este cunoscut, dar nu reușesc să-l identific.

– Lapte de cocos pe care l-am adunat eu însumi. N-am frigid, dar învelișul fibros îi păstrează admirabil răcoarea.

La aceste cuvinte, Julia adormi din nou.

O rază de soare matinal o trezi din visuri. Ridică pleoapele, apoi deschise ochii mari la spectacolul unei fețe întunecate care o observa zâmbind, foarte aproape de a sa.

– Ești foarte frumoasă când dormi.

– Mulțumesc de compliment. Dar după ce tocmai am îndurat, mă îndoiesc. Nu sunt nici măcar machiată....

– Oh! Nu vorbesc de acest aspect artificial al persoanei dumitale. Ai un corp admirabil proporționat și tenul îți este luminos.

Ciudată descriere, își spuse tânăra femeie. Dar, la urma urmei, de ce se mira că un portretist ca el se interesa de acest gen de detalii?

– Este prima dată când mi se aduc asemenea elogii.

Philip se ridică într-un cot, pentru a contempla mai amănunțit formele rotunde care ridicau cuvertura fină.

– Mă surprinzi.

Își sublinie afirmația cu un zâmbet malițios.

Acum că îl vedea mai de aproape, Julia putea să observe

schimbările ce se produsese­ră la el în acești doi ani de izolare intenționată. Fire argintii îi presărau șuvițele de păr brune, dar gura păstra aceeași putere senzuală și consideră prudent să-și îndepărteze fața. Ridurile de expresie care-i subliniau ochii de culoare închisă îi sporeau și mai mult farmecul expresiv.

– Cine ești? o întrebă pe nepusă masă. Pari să mă cunoști, în timp ce eu nu știu măcar ce te aduce aici.

Tonul trăda subit o anumită iritare. Se îndepărtă ușor pentru a-i pândi mai bine reacția și mișcarea făcu cele două corpuri să se atingă. Atunci, ea își dădu seama că erau amândoi goi.

– Mă numesc Julia Stuart și lucrez pentru galeria Cornell, răspunse tânăra femeie cu o voce gătuită. Ne-am întâlnit acum doi ani, cu ocazia unei expoziții.

– Ah da! Îmi amintesc. Vernisajul acela a fost un adevărat calvar.

După toate aparențele, nu aprecia deloc mondenitățile.

– Purtai o rochie albastru-mov, asortată cu ochii, continuă el.

Oare cum putea să-și amintească acest amănunt?

– Sunt foarte sensibil la culori și asta m-a frapat, declară pictorul, ca și când îi ghicea reacția. Păreai foarte distrusă și rezervată. Totuși, era un nu-știu-ce în privirea dumitale, care mă atrăgea; mersul mă intriga de asemenea. M-am întrebat care era adevărata dumitale personalitate. Aveam intenția să te aștept la sfârșitul cocteilului, pentru a-ți vorbi, dar ai dispărut în mod misterios.

Tăcu și-i cercetă fața cu un zâmbet plin de seducție.

Așadar, își amintea de ea! Julia nu-și putea ascunde plăcerea pe care i-o făcuse. Dar, în definitiv nimic nu dovedise că interesul său depășise limitele simplei curiozități....

Mâna lui Philip i se așază pe umăr și alunecă pe nesimțite spre curba pieptului. O senzație ciudată se produse brusc în punctul de contact al trupurilor lor și se răspândește cu încântare în ea. Mângâierea degetelor pictorului și impactul zâmbetului său ațâță acea sursă de căldură și o transformă treptat într-un foc incandescent.

Respirația i se accelerează și simți părul mătășos de pe pieptul lui Philip atingându-i vârful sânilor. În acea clipă îi întâlnește privirea și avu impresia că este străbătută de un curent electric care o paraliză.

– Și iată-te, murmură Philip, doi ani mai târziu și tot la fel de misterioasă.

Lăsa încet fața în jos și tânăra femeie așteptă cu un tremur de nerăbdare ca gurile lor să se întâlnească în sfârșit într-un sărut pasionat.

Philip prelungi îmbrățișarea ca și când nu se putea sătura de gustul dulce al buzelor ei. Le parcurse cu limba și le îndepărtă cu tandrețe până când Julia răspunse sărutărilor sale. Nu că ar fi ținut să reziste, dar pasiunea pe care o simțea tot mai adânc în ea era aproape de nesuportat. Apoi simți o imperioasă nevoie de a-i înapoia mângâierile și răsuflările se uniră cu pasiune.

Philip aruncă pătura cu un gest nerăbdător, ca și când nu tolera ca dorința sa de a o contempla să fie împiedicată mai mult

timp. Degetele sale străbătură trupul care i se oferea, făcându-l să se înfioare, arătându-i toate bucuriile pe care le ascundea.

– Te rog, Philip, te rog, gemu Julia grăbindu-se să potolească acea sete pe care știuse atât de bine s-o trezească în ea.

Dar el întârzia cu plăcere încheierea iminentă a acestor preludii amoroase. Apoi, cu delicatețe, în ciuda nerăbdării sale, cedă rugămintii. Din tot sufletul, din tot trupul, Julia se lăsă cucerită și se supuse ritmului impus de însoțitorul ei. Curând, mișcările li se accelerară și, împreună, trăiră acea explozie de bucurie inegalabilă care-i lăsă epuizați și pe deplin mulțumiți.

Trecură minute lungi înainte ca tânăra femeie să-și poată reveni.

După tumultul vertiginos de emoții pe care tocmai îl simțise, se simți cuprinsă de o liniște deplină, de o senzație de plenitudine necunoscută până atunci. Acest bărbat avea o stranie putere asupra ei! Și-și dorea enorm să reia experiența. Schiță un zâmbet fericit și se strânse lângă acel corp lung întins alături. Simți un braț îmbrățișând-o și adormi profund.

O trezi o aromă de cafea. Impresia ciudată care o învăluia în întregime, mai întâi o intrigă, dar foarte repede amintirile îi reveniră în memorie....

Deschise ochii și nu-și putu stăpâni o tresărire descoperindu-l pe Philip care se agita în fața unei mașini de gătit cu lemne, aparent inconștient de aroganta provocare pe care o reprezenta goliciunea sa sculpturală.

Oare spectacolul aceluia corp perfect apărut din valuri o făcuse

să leșine? Niciodată mai înainte nu răspunsese atât de spontan avansurilor unui bărbat. Prefera să pună lipsa sa de rezervă pe seama insolatiei. Philip profitase în mod jignitor de situație!

Totuși, spre marea sa surpriză, nu simțea nici cel mai mic sentiment de indignare. Sinceritatea o obliga să admită că nu făcuse nimic pentru a-l respinge, că îl încurajase chiar într-o manieră uimitoare, care o intriga și o fascina totodată.

Oare ce se întâmplase cu acea femeie tânără, rafinată, a cărei viață perfect ordonată nu oferea niciodată surprize? Un duș îndelungat va veni cu siguranță de hac ciudatei apatii care pusese stăpânire pe ea de la sosirea pe insulă. Se ridică în pat. Scârțâitul somierei atrase atenția lui Philip.

– Ni sa vaniro, Julia.

Apoi îi traduse salutul melanezian.

– Bună ziua, ai dormit bine? Probabil mori de foame. Te invit să mănânci unul din ultimele mele ouă, pentru a sărbători această dimineață frumoasă.

– Dacă nu vezi niciun inconvenient, aș prefera să fac un duș, replică ea tăios.

Pictorul se întoarce și imaginea trupului său gol tăie respirația tinerei femei. Ușurința cu care trăia, nu arătase decât în ce măsură se adaptase la viața sălbatică. Julia începu să se îndoiască serios de succesul misiunii sale. Nu avea de-a face cu un naufragiat nefericit pândind cu disperare apropierea unui salvator providențial, ci cu un bărbat lucid care acceptase în deplină cunoștință de cauză constrângerile noului său mediu

înconjurător.

– Să faci duș? Ce obicei ciudat! exclamă el râzând. Aici, apa dulce este o marfă rară, de care ne folosim cu măsură. Vă trebui să te obișnuiești să suporti senzația de sare de pe piele. Dar liniștește-te; deși accentuează ridurile, sodiul are uimitoare proprietăți antiseptice. Trebuie totuși să mărturisesc, fără tragere de inimă, că nu ezit să mă năpustesc afară înarmat cu un săpun îndată ce cad trei picături de ploaie!

Nu voi fi scutită de nimic! se gândi Julia. Dar la ce bun să se alarmeze? Va fugi curând de aceste obiceiuri barbare.

– Atunci, voi aștepta să ajung la hotel. Poți lua legătura cu Nandi prin telefon sau radio, pentru a cere să vină să mă ia?

Philip o măsură cu o privire amuzată.

– Ce te face să crezi că am un telefon sau un emițător? Judecă singură!

Făcu un gest circular pentru a lua de martor simplitatea instalării sale.

– Nu este nici măcar electricitate pe insulă. M-am asigurat de asta înainte să vin și este lucrul care mi-a determinat alegerea. Dacă n-ai încheiat un aranjament special, mi-e teamă că vei fi blocată aici până la trecerea viitoarei ambarcațiuni. Este una la aproximativ fiecare trei sau patru săptămâni. Dacă s-au abătut de la obiceiurile lor pentru tine, este probabil pentru că ai plătit un preț bun.

Julia lăsa să-i scape un strigăt de consternare. Desigur, i se păruse puțin ridicat costul traversării, dar graba sa de a-l întâlni

pe pictor era atât de mare, încât nu se îngrijorase peste măsură. Acum, nu suporta ideea de a avea de stat pe această insulă izolată două săptămâni întregi!

– Dar mi-am lăsat toate lucrurile la hotel! Am venit fără niciun bagaj. Dacă nu mă văd întorcându-mă, vor suspecta ceva și vor anunța poliția.

– Le-ai spus că vii aici?

– Știu că încercam să găsec pe cineva să mă ducă, pentru că m-au sfătuit chiar ei asupra mijloacelor de transport disponibile.

– În acest caz, este posibil să nu se neliniștească de absența ta. Își vor spune că ai ajuns la liman și-ți vor pune lucrurile deoparte, pentru a le recupera la întoarcere. Sunt obișnuiți cu purtarea originală a occidentalilor și nu caută să-i contrarieze.

– Nu te cred.

În ciuda protestelor sale, tânăra femeie nu putea să nege temeiul supozițiilor sale. Un sentiment de disperare nespūsă îi strânse inima în timp ce devenea treptat conștientă de consecințele situației sale. Desigur, un teanc gros de cecuri de călătorie îi garniseau portofelul, dar la ce ar putea să-i servească într-un loc unde n-avea nimic de cumpărat? Nu fusese niciodată în viață atât de descumpănită.

– Și atunci, ce să fac? murmură ea, gata să plângă.

– Mai întâi, bea această băutură răcoritoare.

Îi întinse un bol cu cafea fierbinte.

– Apoi îți voi arăta cărarea care duce.... la sala de baie. După aceea, vom lua un mic dejun copios. După care cred că se

impune un plonjon. În sfârșit, va fi timpul pentru mine să-mi iau penelurile. Cât despre tine...

Făcu un gest larg din mână.

– Ei bine! Ai o insulă întreagă de explorat.

Vorbea cu o voce fermă și, măcar o dată, Julia acceptă să i se dicteze conduita, dezorientată că era aspectul cel mai puțin insolit al evenimentelor.

Dar Philip se instalase la picioarele patului și apropierea lui era extrem de tulburătoare. Își aminti emoția pe care o treziseră în ea mușchii supli ai acestui bărbat sub degetele sale, mângâierea pielii lui pe a sa. Simțurile îi sugerară imagini extrem de impudice și atribui încă o dată asta stării sale de slăbiciune.

– Te rog, pot să am hainele mele? Îi ceru pe un ton dur, pentru a lupta împotriva acelor evocări deplasate.

– Sper că n-ai intenția să te împopoțonezi cu acel costum. Când ți l-am scos, am crezut că simt căldura degajându-se. Probabil este sufocant. Nu, la tropice nu este nimic asemănător bumbacului.

– Și până atunci, ce se presupune că port? Această cuvertură? Din nou fața lui Philip se luminează de un zâmbet poznaș.

– Ce nevoie ai de haine? Goliciunea mea îți pare indecentă?

Expresia feței sale dădea ambiguitate întrebării, dar tânăra femeie era ferm hotărâtă să reziste puterii sale de seducție. Nu se va lăsa luată pe nepregătite!

– Aș prefera să porți ceva!

Philip râse ușor și se îndreptă spre un coș de răchită pentru a

scoate de acolo un pătrat de bumbac pe care și-l încinse pe talie. Îi oferi ei alte două.

– Iată, pentru a-ți menaja pudoarea, îi spuse întinzându-i bucata de material cu o solemnitate exagerată. Totuși, nu-mi pierd speranța să te câștig pentru bucuriile nudismului!

Această reflecție avu darul s-o irite pe tânăra femeie. Nu-și dorea ca între ei să se instaleze o familiaritate excesivă. Nu avea obișnuința relațiilor amoroase și o dezarmau puțin.

– Oricum, asta este tot ce am a-ți oferi deocamdată. Să sperăm că Serina îți va putea împrumuta o ținută mai conformă cu dorințele tale.

– Serina?

– Trebuie s-o fi văzut cu siguranță. Nu există decât un loc locuit pe insulă și acolo își debarcă ambarcațiunile pasagerii. Nu te-a întâmpinat Papa Nia cu familia?

Julia își aminti de bătrân și-și dădu brusc seama că era singurul bărbat adult din grup.

– Să nu-mi spui că practică poligamia!

În ciuda stării sale de năuceală, remarcase vag că două dintre femei erau însărcinate.

Philip îi aruncă o privire surprinsă. Apoi izbucni într-un puternic hohot de râs.

– Papa Nia ar fi probabil flatat de confuzia ta. Dar, liniștește-te, adăugă după ce redeveni serios, Serina îi este nepoată. Cât despre celelalte femei, rămân sub protecția sa în timp ce soții lor încearcă să câștige din ce să trăiască pe alte

insule. Doi dintre ei muncesc în Noua Zeelandă și soțiile lor trebuie să se considere fericite dacă îi văd o dată pe an, așteptând ziua atât de mult visată și fără îndoială îndepărtată în care vor putea în sfârșit să li se alăture acolo unde s-a stabilit ei.

Nu trebui să spună mai mult. Julia își imagina viața acestor femei despărțite de durele legi economice și suferința pe care o simțeau probabil acei bărbați trăind departe de cei dragi, în speranța deseori înșelată de a le face să aibă acces la mirajul lumii moderne.

Apoi revăzu privirea plină de animozitate a tinerei fete care o interpelase și înțelese că trebuia să fie vorba de Serina. Oare se petrecuse ceva între Philip și ea? N-ar fi fost deloc de mirare; tânăra fată era încântătoare și pictorul irezistibil. Își promise să nu accepte nicio haină de la frumoasa melaneziană. Așteptând să părăsească Yatiki se va bizui doar pe generozitatea lui Philip.

Julia se înfioră de oroare constatând precaritatea instalației sanitare. Oare la ce noi încercări va mai trebui să se expună înainte de a scăpa de umilitorul său exil? Dar va ști să facă față cu demnitate situației. Tăria sa de caracter fusese pusă deseori la grea încercare de artiștii capricioși și clienții pretențioși. Dacă Philip se aștepta să suporte lamentări, va fi decepționat.

Când Julia i se alătură, micul dejun era servit. Ea se așeză cu stoicism la masă și declară că se va mulțumi cu o cafea și cu un suc de portocale.

– Nu fac decât două mese pe zi. Pictura mă absoarbe atât de mult, încât n-am timp să mă ocup de mâncare. Așa că ar fi de preferat să mănânci acum, spuse Philip.

Tânăra femeie se resemnă să-l asculte și constată cu surprindere că avea o foame de lup. Mâncă un mango cu partea carnoasă tare și savuroasă, apoi se delectă cu un ou fiert moale pe care îl aprecie cu atât mai mult cu cât îi cunoștea raritatea. Este adevărat că nu mâncase aproape nimic de două zile.

– Trebuie să înmoi pâinea, îi explică pictorul îmbinând gestul cu vorba. Se usucă foarte repede și este singurul mod de a o face bună.

Acest obicei o făcu pe tânăra femeie să se strâmba dezgustată și Philip avu o expresie ironică.

– În principiu, Serina mi-o aduce de două ori pe săptămână, continuă el, rupând o bucată pe care i-o întinse. Ea se ocupă de aprovizionarea mea. Profită de asta pentru a face puțină curățenie. Dar presupun că, văzându-te sosind, nu va îndrăzni să ne deranjeze.

Se lăsă pe spate și-i adresă un zâmbet larg.

– S-ar spune că melanezienii au un al șaselea simț. Imaginează-ți că ar fi sosit de dimineață pe neașteptate!

Julia puse iritată ceașca pe masă. Oare cum putea râde de clipele de neuitat pe care le împărtășiseră? Se simți insultată și

căută să se răzbune exclamând pe un ton dur:

– Te consider foarte impertinent!

Se ridică atât de brusc, încât își răsturnă scaunul. Apoi se întoarce, dar nu are timp să se îndepărteze. Philip o prinsese deja de umăr, obligând-o să stea cu fața la el.

– Nu te supăra, te rog. N-aveam intenția să te jignesc. Mi-e teamă că doi ani de singurătate mi-au dat gata bunele maniere. Nu caut să mă scuz, dar n-aș vrea să se instaleze o neînțelegere. Să uităm aceste cuvinte nepotrivite și să mergem să ne scaldăm, de acord?

Regretul îi era atât de sincer, încât Julia nu are curajul să refuze invitația.

– De ce nu?

– Minunat! exclamă pictorul cu evidentă ușurare.

O luă de mână și o duse spre plajă.

Baylor îi întâmpină dând vesel din coadă și topăind în jurul lor ridicând nori mici de nisip, în timp ce se îndreptau spre țârm. Se opriră pe marginea apei. Valul limpede venea să le atingă ușor picioarele.

– Te previn că ai pe tine singurele mele veșminte de schimb. Te sfătuiesc să le scoți, altfel vor fi foarte neplăcute la purtat când vor fi îmbibate cu sare.

El își scosese deja bucata de material înnodată în jurul soldurilor și o aruncase nepăsător unde nu o puteau ajunge valurile.

Era oare cu adevărat necesar? se întrebă tânăra femeie, în timp

ce admira superbul corp bronzat care se aruncă într-un plonjon grațios în întâmpinarea oceanului.

Baylor îl imită cu un lătrat bucuros. Fără tragere de inimă, Julia se resemnă să-și desfacă bucata de pânză protectoare și simți imediat mușcătura soarelui pe pielea delicată. Brusc, transparența răcoritoare a valurilor i se păru idilică și se repezi în grabă în ele.

Oare ce se întâmplase cu tânăra femeie care n-ar fi catadicsit niciodată să se echipeze cu un costum de baie, atât de mult o dezgusta perspectiva apei sărate? Acum, ea care nici măcar nu știa să înoate, se lăsa pradă cu plăcere mângâierii senzuale a apei pe trupul gol. Fiecare nou val părea să ia cu el puțin din rezerva care sporise în ea de-a lungul anilor. În toată ființa sa se trezea un ciudat sentiment de bine.

Tânăra femeie observa cu un ochi amuzat capul brun care străbătea laguna în lung și-n lat. Se lăsă legănată de valuri, ușoară ca un fulg. Apoi Philip se îndreptă spre ea, precedat de fidelul Baylor, care se dovedea un ghid foarte sigur. Labradorul se scutura vesel și stăpânul său își dădu pe spate șuvițele brune de păr, șiroind de apă.

– Acum ai face mai bine să te întorci, presupun că nu ești avertizată împotriva pericolului soarelui!

– Plec! exclamă Julia.

Din mijirea ochilor lui, înțelese că distingea cu greu mica pată roz pe care o făcea fața ei pe suprafața valurilor. Așa că se grăbi să ajungă la mal făcând cât mai mult zgomot posibil.

– N-am manifestat niciodată un gust special pentru băile de mare, dar recunosc că m-ai făcut să-i descopăr bucuriile. Păcat că nu știu să înot!

– Te voi învăța, declară Philip luând-o cu afecțiune de umeri. Este foarte ușor. Cu atât mai mult cu cât apa sărată îți permite să plutești cu ușurință.

– Aș fi încântată.

Dacă William ar fi fost acolo, nu și-ar fi crezut urechilor, se gândi Julia. William! Își spuse brusc că el aștepta cu siguranță un telefon. Oare s-o fi mirat că rămăsese fără vești atât de mult timp?

– Ce se întâmplă?

Philip simțise mușchii tinerei femei contractându-se în timp ce se gândise la William. Julia se miră de această sensibilitate accentuată care-i permitea artistului să-și ascundă diminuarea vederii.

– Nimic, răspunse ea.

Dar pictorul nu se lăsă înșelat și o strânse mai tare lângă el. Un val de căldură o copleși pe Julia. Ochii lui Philip se întunecară în timp ce degetele lungi și sensibile tocmai se așezară pe sânul tinerei femei, pe care îl strânseseră ca și când voia să-i aprecieze rotunjimea.

Tânăra femeie își simți pieptul contractându-se de plăcere.

– Philip, se auzi murmurând împotriva voinței sale.

– Da, răspunse acesta, conștient de emoția intensă pe care o trăda vocea tinerei femei.

O trase spre el.

– Da, Julia, îi șopti lângă gură, înainte s-o sărute.

Tânăra femeie fu imediat mistuită de dorință și se lipi de el pentru a-l face martor la focul care o ardea. Dar în loc s-o calmeze, căldura lui Philip o înfierbântă și mai mult.

Nisipul fin îi primi pe cei doi amanți îmbrățișați. Din nou, sărutările lui Philip o făcură să geamă de plăcere, în timp ce valurile veneau ușor să moară la picioarele lor.

Niciodată Julia nu se simțise atât de vie. Adierea călduță a vântului pe pielea udă, îmbrățișarea fierbinte a soarelui se alăturară risipei lui de mângâieri, pentru a o transporta într-un vârtej de fericire tot mai mare. Julia simți nisipul afundându-se sub greutatea trupurilor lor unite.

Treptat, ajunseră la limitele extazului, legănați melodios de valuri. Atenți fiecare la confortul celuilalt, se îmbrățișară cu pasiune, apoi cunoscură împreună plăcerea, o plăcere nespusă și nebună.

– Vino, îi șopti Philip când respirația i se domoli, permițându-i să vorbească.

Se ridică și o luă de mână, trăgând-o în apa care i se păru brusc rece ca gheața Juliei. Dar, foarte repede, îi aprecie efectul liniștitor. Philip începu să-i înlăture nisipul care i se lipise pe piele. Mâinile sale parcurgeau trupul tinerei femei, care se înfioră cu voluptate. În acea clipă, îi luă fața și-i sărută tandru buzele. Apoi se întoarseră pe plajă. Julia adună veșmintele împrăștiate, înainte de a-l urma în bure.

– Ești cu adevărat superbă, îi murmură Philip cu o voce

răgușită, trăgând-o lângă el.

O sărută cu tandrețe și o duse ca pe o copilă la patul care primi cele două corpuri cu un scârțâit ușor.

– Poate este cam târziu să mă neliniștesc, dar mi se pare că ieri seară erai bolnavă. Dacă te-ai odihni, acum?

Julia de-abia avu forța să încuviințeze. Își afundă capul la umărul lui Philip și adormi.

Capitolul 4

Julia se trezi și se întinse îndelung. Spatele care o durea îi aminti brusc mângâierea aspră a patului de nisip care acceptase zbunguierile sale amoroase cu Philip. Deschise ochii mari și constată că încăperea era goală.

Privi îndelung perna care păstra încă urma capului brun al însoțitorului său, deplângând absența sa cu o emoție care o surprinse. Violența sentimentelor ei o intriga și o uimea în același timp. Nimeni nu-i inspirase vreodată asemenea emoții.

Tânăra femeie se ridică în pat pentru a-și veni în fire. De la sosirea sa în insulele Fiji era supusă unei vrăji stranii, care-i tulbura toate facultățile. Scutură capul ca pentru a nega evenimentele incredibile din aceste ultime douăzeci și patru de ore și a-și regăsi luciditatea rece care o caracteriza de obicei. Oare cum îi putuse ceda acestui bărbat pe care-l cunoștea atât de puțin?

Julia începu să-și regrete slăbiciunea și încercă să se convingă că Philip era singurul răspunzător. Simplitatea decorului care o înconjură începu să-i displace. Își aminti cu exasperare de ținuta pe care era obligată s-o poarte și dezgustul său nu mai cunoscuse limite. Starea de slăbiciune provocată mai întâi de răul de mare și apoi de insolație nu justificau deloc delăsarea de care se făcuse vinovată. Acum era ferm hotărâtă să-și revină. Nu va mai accepta ca izolarea forțată s-o coboare la rangul de sălbatică.

Julia plecă nerăbdătoare în căutarea hainelor sale și le găsi atârinate pe o sfoară întinsă în spatele casei. Le îmbrăcă de parcă erau o armură care o va proteja de influența malefică a insulei.

Îmbrăcată ca o femeie responsabilă, se declară în stare de a-l aduce pe pictor pe drumul cel drept al ambiției și succesului. După ceea ce văzuse din munca sa, nu se îndoia de locul lui în acea societate care-l va aprecia la justa sa valoare, ca pe unul din artiștii cei mai talentați ai generației sale.

Tânăra femeie își perie energic părul, până ce acesta își regăsi volumul și deveni mătășos. Apoi își completă transformarea aplicându-și pe față cu pricepere un machiaj și, mulțumită de rezultatul obținut, înălță bărbia cu un aer hotărât.

Julia era din nou în pielea personajului său. William îi încredințase o misiune și era ferm hotărât s-o ducă la bun sfârșit. Farmecul învăluitoare al acestui decor exotic îi învinsese pe moment voința, dar va ști să uite clipele de rătăcire și-și va îndeplini obligațiile. Dacă nu va reuși să-l convingă pe Philip Holt să facă față cu demnitate datoriei sale de cetățean american, cel

puțin îl va convinge să încredințeze galeriei Cornell exclusivitatea lucrărilor sale!

Tânăra femeie se decise să plece fără să mai aștepte în căutarea pictorului. Înconjură casa și înfruntă mijind ochii razele oblice ale apusului de soare. Simți imediat căldura pătrunzând prin fibrele materialului și, pentru o fracțiune de secundă, se întrebă dacă ideea de a recurge la această uniformă civilizată era înțeleaptă.

O mișcare pe plajă îi atrase atenția. Philip stătea la umbra unui copac, dar șevaletul era așezat în plin soare. Se dăduse puțin înapoi pentru a-și observa mai bine lucrarea și părea să contemple absorbit pânza.

Julia începu să meargă în vârful picioarelor, pentru a evita contactul cu nisipul fierbinte. Costumul ei se transformase deja în etuvă. Transpirația îi șiroia pe trup și se simțea îngrozitor de rău.

Când i se alătură în sfârșit pictorului, indignarea sa ajunsese la culme. Oare ce păcat putuse face pentru a merita o asemenea pedeapsă?

Baylor, care moțăia la umbra unei tufe, se scutură de toropeală și se îndreptă spre ea. Își puse laba pe piciorul tinerei femei, care nu se preocupă să știe dacă acest gest era un semn de bun venit, sau o atenționare.

– Șterge-o! exclamă tânăra femeie bătând în retragere.

Încercă să-și curețe de bine de rău pantalonii pătați și de-abia reuși să-și stăpânească lacrimile. Singura sa îmbrăcămintă nu mai

era deloc prezentabilă.

– Ce se întâmplă? întrebă Philip, alertat de această agitație.

– Nimic. Monstrul tău este pur și simplu pe cale să încerce să mă devoreze.

Pictorul izbucni în râs.

– Baylor n-ar face rău niciunei muște. Îți cere doar să nu mă deranjezi.

– Oh! iartă-mă. Nu știam că trebuie să stabilesc o întâlnire. Ar fi trebuit să mă anunți înainte... înainte ca...

Toată tensiunea nervoasă acumulată de la plecarea din Los Angeles explodă brusc și începu să hohotească asemenea unei copile.

– Julia! exclamă Philip.

Lăsă paleta și penelurile pe o mică masă pliantă și se îndreptă spre ea.

– Te-am lăsat acum câteva ore dormind liniștită și te regăsesc plângând....

Julia era prea încurcată pentru a-i răspunde și se lăsă pradă cu plăcere brațelor care o înlănțuiau, cuibărindu-se cu toate puterile lângă umărul lui Philip. Acesta îi mângâie blând spatele și o plăcută senzație de bine o cuprinse treptat pe tânăra femeie.

Dar pictorul se îndepărtă brusc.

– Ce este în capul tău? exclamă el prinzându-i de mâneca vestei. De ce ți-ai pus această ținută? Nu-ți ajunge o insolăție? Ții neapărat să repeți experiența?

Reacția tinerei femei nu se lăsă așteptată. Disconfortul

hainelor dădeau dreptate ponegritorului său și nu făcu decât să-i sporească mânia.

– Faptul că sunt prizonieră pe această insulă nu mă obligă să mă plimb într-o ținută scandaloasă! Sunt sigură că această Serina, care are mici atenții pentru tine, ar avea o rochie mai potrivită să-mi vândă, dar până atunci prefer să mă îmbrac ca o persoană civilizată!

Philip îi aruncă o privire ucigătoare.

– Uitasem cât de snoabă este lumea pe care am părăsit-o! Dar dacă manifesti un asemenea dezgust pentru modul meu de viață, ce-ai venit să faci aici? Nu cred că ți-am trimis invitație!

Făcu o pauză, dar din felul în care mijii ochii, Julia văzu că își răspunse singur la această întrebare.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu voi scăpa atât de ușor de Cornell. Din contră, darul meu de adio n-a făcut decât să-i ațâțe dorința. Așa că a trimis o fermecătoare asistentă pentru a-mi sustrage restul pânzelor. Îmi pare rău că te decepționez, draga mea, întotdeauna am tratat cu Marshall, la San Francisco, și nu intenționez câtuși de puțin să-mi schimb obiceiurile.

Își apropie brusc fața pentru a-i demonstra mai bine cât de mare îi era disprețul.

– Păcat că ți-ai risipit toate atuurile. N-ar fi trebuit să mă ții în tensiune până când dorința mă măcina și-ți acceptam toate condițiile? Ei bine, nu accept această monedă de schimb. Ești adorabilă, dar nu consider că poți fi comparată cu valoarea tablourilor mele. Însăși ideea unei asemenea tranzacții mă face să

tremur de umilință.

Julia rămase încremenită de atacul său. Apoi, treptat, cuvintele ajunseră la țintă în mintea ei: "monedă de schimb, tranzacție, valoare..." De furie, simți un nod în gât, care îi interzicea orice replică.

Lansă mâna în direcția fetei lui Philip, dar acesta îi reținu la timp gestul. Ce era gata să facă? Nu simțise niciodată această nevoie de violență. Nu încercase niciodată atât de crunt sentimentul de nedreptate. Găsi într-o voință nesăbuită puterea de a rămâne nemișcată și tăcută și unghiile i se înfundară în palmele umede.

– Ce ai? Adevărul te rănește?

Tânăra femeie tremura de o furie stăpânită.

– Dacă eram bărbat, m-aș fi bătut cu tine, reuși ea să spună cu o voce vibrând de mânie.

Trebui să-și muște buza pentru a nu-și trăda dezamăgirea. Philip ar fi fost foarte mulțumit s-o vadă plângând din nou. Nu va lăsa pe nimeni și mai ales pe acest bărbat, să reducă la zero cea stăpânire de sine de care era atât de mândră.

Și totuși, Julia simțea că o remarcă neplăcută în plus ar fi suficientă pentru a pierde orice măsură.

Tânăra femeie consideră mai prudent să bată în retragere. Nu se punea problema să-i dezvăluie sentimentele care o frământau și instinctul de conservare o sfătui să fugă.

Nisipul fin care îi fugea sub picioare îi făcea cursa dificilă. Extenuată de efort, trebui să se oprească pentru a-și trage

răsuflarea. Profită de asta și aruncă o privire peste umăr. Philip se înalță în fața mării, cu mâinile în șolduri și cu un aer îndârjit. Apoi își scoase pânza din jurul șoldurilor, o aruncă în spate și cu un gest furios se repezi în valuri.

Baylor îl observă intrigat, apoi țopăi în urma sa.

Soarele își arunca razele peste șevalet, încălzind culorile scânteietoare. Chiar de la această distanță, tânăra femeie fu frapată de mișcarea energetică a compoziției. Toată mânia o părăsi. Curiozitatea profesională învinse și o obligă să se întoarcă din drum pentru a admira mai de aproape lucrarea lui Philip. Pânza oferită lui William exprima o violență al cărei impact făcuse să-i explodeze ponderea. Dar aceasta, deși neterminată, reflecta o bucurie debordantă.

Experiența o învățase pe Julia despre fragilitatea inspirației artistice și se temu brusc ca intervenția sa să nu fi întrerupt procesul de creație al acestui tablou. Desigur, se confrunța cu un mediu ostil, dar asta nu-i permitea să pună în pericol crearea unei capodopere!

Își trecu o mână peste fața fierbinte și plimbă în jurul ei o privire rătăcită. Evenimentele acestor două zile o epuizaseră complet. Trebuia neapărat să se odihnească. Deși ideea de a se întoarce în locuința lui Philip îi producea o mare teamă, trebuia să se supună evidenței; nu avea altă soluție.

Efectul soarelui se făcea deja simțit și o durere chinuitoare îi făcea tâmplile să zvâcnească. Somiera din lemn i se păru brusc la fel de ispititoare ca toate saltelele de puf din lume. Pătrunse în

bure, își scoase veșmintele care provocaseră altercația cu pictorul și după ce înghiți două aspirine, se prăbuși pe pat.

În fond, Philip avea dreptate; cu siguranță, unicul său taior nu era adaptat climei tropicale. Și apoi, oricum, era de preferat să-l menajeze pentru a-l putea purta în ziua întoarcerii la Nandi. Era deja într-o stare atât de jalnică! Oh! William, cum mi-ai putut face un asemenea lucru? se întrebă înainte de a se cufunda într-un somn fără visuri.

O trezi un plăcut miros de mâncare. Întredeschise ochii și constată că aproape se înnoptase. În acea penumbră, silueta lui Philip de-abia se detașa, dar mișcările sale atraseră atenția tinerei femei.

Cu o mână sigură, parcurgea etajera în căutarea ustensilelor, a cuțitelor de conserve și a ingredientelor de tot felul. Lumina pâlpâitoare a mașinii de gătit îi lumina cu intermitență gesturile și făcea scena și mai ireală.

Julia îl contemplă fără să spună o vorbă și se miră de acea sensibilitate tactilă care se substituia vederii slabe. Nimic nu părea să învingă voința acestui bărbat.

Tânăra femeie încercă un imens sentiment de mândrie, pe care și-l reproșă imediat. La urma urmei, ce era pictorul pentru ea? Îndată ce va părăsi închisoarea insulară, legăturile lor se vor limita la negocierea pânzelor pe care le ceruse William...

Amintirea directorului său o făcu să se încrunte. Oare Philip nu văzuse exact interpretând intențiile acestuia din urmă? De altfel, nu-l bănuise ea însăși că încerca s-o folosească drept

momeală? Acest gen de practică era curent în mediile artistice și Philip o știa. Atunci, de ce reacționase atât de violent la acuzațiile sale? N-o făcuse doar pentru că le bănuia întemeiate? Totuși, Julia nu simțise niciodată o atracție mai sinceră și nu putea suporta ideea că el o interpretase ca pe o uneltire. Acest gând intolerabil o obligă să-și apese mâna pe inimă pentru a-i domoli bățile.

– Ei bine, te-ai trezit? Cina va fi gata într-o clipă.

Vocea lui Philip nu trăda nici cea mai mică animozitate. Cu siguranță, hotărâse să se arate binevoitor în timpul celor două săptămâni în care vor trăi împreună. Dacă îi propunea pace, ea nu se va încăpățâna să întrețină un climat de tensiune insuportabilă.

Tânăra femeie evitase mereu reacțiile personale, pentru că le găsea inutile și primejdioase. Totuși, într-o zi, acest bărbat îi dezvăluia exaltarea încântătoare a dragostei împărțășite și chinurile provocate de o ceartă violentă.

– Eu voi pune masa, reuși Julia să spună cu o voce indiferentă.

În semn de bunăvoință, luă două pătrate de pânză pe care va trebui să le îmbrace în zilele următoare.

Aranjă masa și cinară în tăcere. Ceea ce preparase Philip era ciudat, dar tinerei femei îi era prea foame pentru a face mofturi. În timp ce mânca, Julia observă cu tristețe vesela rustică. Ce plăcute i se păreau supeurile din Los Angeles!

Lumina crepusculară care se filtra prin deschizăturile burei de-abia îi permitea să-și vadă conținutul farfuriei. Philip ar fi

trebuie să aducă niște lumânări, se gândi iritată. Dar își reveni imediat, constatând că pictorul se mișca și se deplasa cu gesturi sigure. Înțelese că lumina palidă a lumânărilor nu i-ar fi fost de niciun folos și acceptă de bunăvoie această nouă încercare, ca pentru a-și întipări mai bine în memorie universul de sunete și forme în care trăia acum acest bărbat fascinant.

Julia nu-i putea distinge fața, dar memoria sa păstra urma neștersă a trăsăturilor pictorului. Totuși, nu mai avea în fața ochilor naufragiatul de bunăvoie cu părul lung și barba ciufulită. Treptat, îi apărea imaginea lui Philip Holt monden și îngrijit. Oare de ce păstra de la întrevedere lor o amintire atât de persistentă? Și nici el n-o uitase, pentru că îi putuse descrie rochia pe care o purta în acea zi! Această constatare îi produse o plăcută senzație de căldură.

– Mă ocup eu de veselă, declară tânăra femeie, când își termină cina.

– De acord. Mă duc să-ți aduc apă.

Julia schiță o mină ușor dezamăgită. Bărbații erau toți la fel, gata să încredințeze femeilor sarcinile menajere. Dar, la război ca la război. Pentru că va trebui să-i fie oaspete, îi va mulțumi pentru ospitalitatea forțată scutindu-l de corvezile care-i împiedicau activitatea creatoare. Avea impresia că timpul era important pentru acest artist. Totuși, nimic nu indica faptul că el însuși simțea sentimentul de urgență. Atunci, de ce să-l ușureze de o povară cu care părea să se fi acomodat foarte bine? Tânăra femeie cunoscuse și alți bărbați, dar niciunul nu trezise în ea acest

straniu instinct de protecție...

Întoarcerea lui Philip o scoase din gândurile tulburătoare. Ducea un lighean plin cu apă scoasă din lagună, pe care îl turnă într-o cutie instalată pe un zid mic de piatră.

Oare astfel spăla vasele? Julia se înfioră, gândindu-se la murdăria ligheanului sărat. Inspiră profund înainte de a întreba:

– Unde ții săpunul?

– Ce săpun? Apa de mare are remarcabile proprietăți de detergent. Dacă vesela este prea unsuroasă, folosește puțin nisip. Iată, îți voi arăta.

Luă o farfurie în cutie și începu s-o frece cu un pumn de nisip, o clăti în ligheanul cu apă curată, apoi o șterse cu o cârpă care atârna într-un cui.

– Simplu ca bună ziua, nu?

Îi întinse cu mândrie opera sa și, cu un gest demn de un spot publicitar, tânăra femeie o verifică.

– Este adevărat!

Hotărât lucru, viața în aer liber îi rezerva multe surprize și multe descoperiri!

Luna nu răsărise încă, dar nenumăratele stele de pe cer răspândeau o lumină pală care-i permitea tinerei femei să-și vadă de treabă fără prea mare greutate. Spre marea sa surpriză, Philip se întoarse și se îndreptă spre mare. Ar fi putut să-mi țină companie! se gândi ea trecând mâna peste farfuria pe care tocmai o spălase, pentru a se asigura că înțelesese bine lecția.

După ce spălă vesela, Julia pătrunse în bure, se îndreptă pe

pipăite spre pat și se lovi cu picioarele de un scaun pe care nu avusese precauția să-l aranjeze. Să trăiești în întuneric pretindea atenție în orice clipă!

Se așază pe marginea saltei și-și trecu descurajată o mână prin păr. Trebuia să fie ora nouă. Dacă n-ar fi comis nebunia să se exileze în acest loc izolat, probabil acum ar fi luat o cină suculentă într-unul din cele mai cunoscute localuri din Los Angeles și chelneri grăbiți i-ar fi turnat vinuri datate, într-o cupă de cristal. În locul acestor lucruri, se plictisea de moarte în întuneric, după ce înghițise o tocană ciudată și spălase vasele – ce oroare – în apă de mare.

O insectă îi atinse fața, cu un bâzâit amenințător. Era gata să strige. Oare cum îndrăznea Philip s-o abandoneze unor gănganii probabil veninoase? Își mușcă buza și ciuli urechile în speranța de a-i percepe zgomotul pașilor.

Doar atunci își dădu seama de zgomotele care umpleau noaptea.

În urechea sa de orășeancă, ciripitul melodios al păsărilor nocturne și cântecul idilic al greierilor, răsunau ca tot atâtea zgomote amenințătoare. O creangă trosni în depărtare și Julia tresări speriată; un carnivor îngrozitor tupilat în întuneric se pregătea cu siguranță să se arunce asupra ei pentru a o devora! Subit, o formă neagră se contură în dreptunghiul mai luminos al ușii. Paralizată de groază, tânăra femeie văzu forma îndreptându-se spre ea, gata să sară.

– Ei bine, câine, dormi înăuntru sau afară? murmură vocea

familiară a lui Philip.

Se ghemuise pentru a mângâia cu afecțiune animalul și Julia interpretase greșit scena. Trase din nou aer în piept și se lăsă să cadă pe pernă, ușurată.

Alertat de zgomotul somierei, Philip înalță capul.

– Deja culcată? Mi-e teamă că serile sunt lipsite de distracție, dar voi face tot posibilul să produc puțină animație.

Julia sări jos din pat. În ciuda întunericii, crezu că vede un zâmbet ironic conturându-se pe buzele pictorului. După toate aparențele, armistițiul se rupsese.

– Doar nu-ți imaginezi că am intenția să dorm alături de tine! exclamă pe un ton tăios.

– Pari să uiți un amănunt: aici nu este decât un pat. Pentru că mă acuzi că mă comport ca un sălbatic, consideră-te fericită că nu te oblig să dormi pe pământ!

– Nu ești decât un bădăran!

– Încerc doar să mă arăt demn de reputația pe care mi-o atribui.

Plecă brusc din lumina palidă din ușă și tânăra femeie îl pierdu din vedere. Zgomotele amenințătoare ale faunei nocturne îi înlocuiră vocea.

– Philip?

În gura tinerei femei, acest nume răsună ca un strigăt de ajutor.

– Da.

Răspunsul răsună foarte aproape de ea.

– Încetează să te învârtești în întuneric.

Julia era în pragul unei crize de nervi.

– Nu există lumină aici? Nu mai suport să nu văd nimic.

O liniște apăsătoare urmă izbucnirii tinerei femei. Apoi scârțâitul unui sertar îi permise să-l localizeze pe pictor în apropierea mașinii de gătit. Auzi frecarea unui chibrit și o lumină pâlpâitoare străpunsese întunericul. Îl văzu aprinzând o lumânare pe care o așează într-un sfeșnic cu toartă din lemn.

– Îmi pare rău. Am uitat să-ți spun unde se află lumânările. Nu le folosesc niciodată și uit deseori că ceilalți pot avea nevoie de ele.

Julia își blestemă lipsa de tact.

– Și apoi, te previn că lumina atrage insectele.

– Atunci, este de preferat s-o stingi.

Răspunsul țâșnise spontan din gura tinerei femei și ea suflă imediat în flacăra. Apoi inspiră profund înainte de a-l întreba cu o voce care se voia indiferentă.

– Ce parte a patului preferi?

Ar fi dorit să-și afunde capul sub cuvertură pentru a fugi de această situație îngrozitor de stânjenitoare.

– Îmi este egal.

De fapt, nu părea să se formalizeze de prezența sa și ocupă o bună jumătate de saltea. Julia se făcu cât putu de mică, strângându-se pe marginea patului, la distanță de apropierea sa tulburătoare. Dar, foarte repede, mușchii îi protestară împotriva poziției incomode. Odihna succesivă pe care și-o acordase de-a

lungul zilei nu-i va permite să adoarmă.

Curând, respirația regulată a lui Philip o avertiză că adormise. Se rostogoli pe spate, dar o senzație de căldură intensă o coplesii imediat. Din neatenție, atinsese cu mâna șoldul celui care dormea și contactul ușor o înștiință că-și scosese bucata de pânză. O mulțime de imagini i se îngămădiră în mintea înfierbântată și curând, sufocându-se de nervozitate și căldură, Julia își dori teribil un duș răcoritor. Această dorință deveni rapid o obsesie. Cu cât mai mult încerca să reacționeze, cu atât dorința devenea mai imperioasă. Laguna putea să-i ofere această ușurare, dar numai gândul de a traversa plaja în întuneric îi provoca frisoane de groază.

Tenebrele încăperii se risipiră subit. Julia se întoarse cu fața spre deschizătura ușii și spectacolul care i se oferi îi tăie respirația. O enormă lună portocalie parcă țâșnise din adâncurile oceanului, irizând valurile cu o puzderie de particule de bronz. Marea o aștepta...

Philip se mișcă și tânăra femeie se întoarse imediat pentru a constata că nu-l făcuse să-și schimbe poziția. Dar mișcarea îndepărtase cuvertura. Julia nu se putu împiedica să-și lase privirea să rățăcească peste trupul astfel expus. Urmări picioarele lungi și frumoase, urcă până la pieptul acoperit de onduleuri brune. Admiră mușchii fini, ridicați de o respirație regulată. Apoi îi examinează chipul. Umbrele pe care le proiectau pe trăsăturile sale părul des al bărbii și părul îi ascundeau conturul. Brusc, își dori să se strângă lângă el, să se modeleze după formele

puternice pentru a-i demonstra revărsarea de tandrețe pe care o trezea în ea...

Nu trebuia să cedeze acestei tentații.

Fără să se preocupe de pericolele care puteau s-o aștepte afară, sări din pat și fugi cât o ținură picioarele în direcția mării. Nu-și opri cursa decât când simți încântătoarea mângâiere a valurilor mici pe picioarele goale.

Dar suprafața opacă a apei îi trezi toate temerile. Oare ce creaturi malefice se ascundeau în acea masă lichidă cu calm înșelător? Totuși, avea atâta nevoie să-și limpezească ideile, încât decise că niciun animal nu s-ar aventura atât de aproape de țărm, cu riscul de a eșua pe nisip. Puțin liniștită de acest raționament, își desfăcu cele două dreptunghiuri de pânză care îi serveau de îmbrăcăminte și îngenunche în spuma ca zăpada cu care își stropi corpul în flăcări.

– Mă întrebam unde ai plecat!

Julia se îndreptă, reținându-și un strigăt de spaimă. Philip stătea în spatele ei, escortat de fidelul Baylor. Tânăra femeie închise ochii în fața arogantei sale nudități.

– Era prea cald pentru a dormi, bâigui, dându-și brusc seama că nu era mai îmbrăcată decât el.

Scormoni întunericul cu privirea în căutarea bucății sale de pânză.

– Atunci, de ce nu profiți din plin?

– Pentru a fi devorată de un rechin? Mulțumesc mult.

– Am uitat să-ți spun că această lagună este absolut sigură. O

barieră de coral interzice accesul peștilor mari. Este de altfel motivul pentru care am ales acest amplasament. Acum că sunt aici, cred că te voi imita.

Își croi drum prin valuri cu pași mari, apoi se opri brusc.

– Dar este adevărat că nu știi să înoți. Vino! Cu Baylor și cu mine ca escortă, nu riști nimic!

Îi întinse o mână pe care Julia o prinse imediat. Degetele sale lungi se îndoiseră și șterseră ca prin farmec toate temerile tinerei femei. Cât timp stătea lângă el, niciun pericol n-o putea amenința....

Intrară în apă și efectul ei binefăcător nu se lăsă așteptat.

– Stai încă în picioare?

Pentru a se asigura, Philip întinse brațul spre umărul tinerei femei și-i atinse fără să vrea un sân.

– Cu greu, răspunse ea, sperând ca vocea să nu-i trădeze emoția profundă care pusese stăpânire pe ea.

Era oare luna plină care o tulbura astfel și trezea în ea senzații atât de tulburătoare?

– Știi să faci pluta?

Julia îi mărturisi că nu era în stare. Atunci, el îi plasă palma sub ceafă și-i ordonă blând să nu se împotrivescă.

– Relaxează-te. Vei vedea că plutești singură. Nu, să nu-ți fie teamă. Îți voi ține capul afară din apă, adăugă simțind-o încordându-se.

Dar nu doar teama provoca tensiunea Juliei.

– Ai încredere în mine, îi șopti el la ureche.

Barba lui Philip gădilă obrazul tinerei femei, a cărei neliniște dispăru brusc la această atingere plăcută. Toate reticențele se sterseră și se încrezu pe deplin în el. Julia acționase întotdeauna cu mare prudență, dar din motive misterioase, acum își renega vechile obiceiuri. Atunci, îl lăsă să-și strecoare o mână sub talia sa și se abandona total mângâierii senzuale a valurilor pe pielea goală. Mișcărilor apei îi legănau trupul și-l proiectau spre bustul lui Philip, pentru a-l îndepărta din nou.

– Foarte bine! Acum, mișcă-ți brațele și picioarele.

Julia îl ascultă și se simți subit descumpănită când el își retrase mâinile. Dar instinctul de supraviețuire o obligă să continue mișcarea. Philip îi rămase alături, pregătit să evite orice eventualitate, iar ea auzea labele lui Baylor lovind apa în cadență, la câțiva centimetri de capul său. Oare cum reușise să-și depășească teama? Cu siguranță, luna trebuia să fie responsabilă de asta, își spuse Julia ridicând ochii spre astrul a cărui lumină estompa acum strălucirea stelelor.

Dar deodată, un val o acoperi și o scufundă. Un gust înțepător de apă sărată îi umplu gura și nările, dar mâini puternice o ridicară din apă.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți atrag atenția în legătură cu valurile acestea perfide. Chiar și eu m-am lăsat de mai multe ori prins de ele!

O ținea strâns îmbrățișată și o bătea ușor pe spate pentru a o ajuta să-și domolească tusea.

Julia își îndepărta de pe față șuvițele de păr din care se

scurgea apa și o orbeau, și-i aruncă o privire plină de reproș. Se pregătea să replice dur, dar contactul trupului gol cu al său îi opri cuvintele în gât. Încercă disperată să reaprindă mânia pentru a se apăra de tulburarea pe care i-o provoca această bruscă intimitate.

– Julia...

Înainte ca ea să aibă timp să protesteze, buzele lui Philip puseră stăpânire cu pasiune pe ale sale. La ce bun să se zbată, să lupte, la ce bun să fugă de acea tulburare pe care o chema din tot sufletul său?

Capitolul 5

Întâlnirea trupurilor și roind de apă le produse o beție nouă și încântătoare. Apa se dovedi neputincioasă să stingă focul care-i mistuia în întregime.

– Vino, murmură Philip cu o voce răgușită, când buzele li se despărțiră în sfârșit.

O luă de mână și o ajută să iasă din apă.

– Nu ne vom opri pe plajă. De fapt, frumoasă ispititoare, ne vom întoarce în acel pat pe care l-ai părăsit atât de grăbită.

Își înăbuși un râs ușor și ea nu se putu stăpâni să-l imite. Niciodată nu se simțise atât de liberă. Carapacea grea de conveniențe care fusese puterea sa, tocmai se spărsese pentru a da naștere unei femei noi, minunat de vie.

Se opriră pe malul apei, atât de mare le era nerăbdarea de a se săruta încă o dată.

– Mică vrăjitoare, mică zână, mică sirenă, îi șopti pictorul

pentru a puncta fiecare sărut.

– Este atât de încântător să fiu lângă tine, murmură Julia.

Îl duse răsând în interiorul burei. Se opriră, cu respirația tăiată, lângă pat.

Julia îi întinse buzele cu nerăbdare, dar spre marea sa surprindere, Philip o sărută tandru, delicat. Flacăra mistuitoare pe care știuse s-o trezească mai înainte cu câteva clipe se transformase treptat într-un sentiment de infinită tandrețe, care-i inspiră Juliei o mare fericire.

Philip o făcu să se întindă și luă loc alături de ea. Acea nerăbdare nesăbuită pe care o manifestase pe plajă părea că-l părăsise. Niște degete ușoare ca fulgul parcurseră trupul înfiorat al Juliei. Nicio bucățică de piele nu scapă încântătoarei explorări amoroase. Tânăra femeie ar fi vrut ca plenitudinea pe care o simțea să fie împărtășită. Niciodată un bărbat nu-i trezise cu asemenea intensitate comorile de senzualitate pe care le ascundea trupul său. Fiecare fibră nervoasă se încorda și vibra, propagând în toată ființa sa valuri de plăcere din ce în ce mai greu de suportat.

– Ești atât de frumoasă, atât de frumoasă.

Îi cuprinse fața ca pentru a-și întipări mai bine finețea trăsăturilor sale delicate.

Julia nu mai putea să aștepte. Prinse părul încă ud al pictorului, pentru a-l trage spre ea. Bărbatul nu se lăsă rugat și buzele sale fierbinți sărutară pieptul tinerei femei care se strânse lângă el, oferindu-se.

Atunci, Philip cedă rugămintii sale și tânăra femeie i se dăruie. Se unduiră cu voluptate în ritmul unei plăceri din ce în ce mai intense și atinseră extazul strigându-și unul celuilalt bucuria.

Urmă o lungă tăcere, de-abia tulburată de bătăile surde ale inimilor lor. Apoi, încet, ieșiră din dulcea toropeală în care îi cufundase senzualitatea domolită. Fără să spună o vorbă, Philip sărută tandru buzele Juliei și se lăsă să alunece pe o parte. Apoi, o trase spre el pe tânăra femeie al cărui trup se modelă după formele puternice. Adormiră astfel îmbrățișați, legănați de sentimentul de tihnă și de siguranță conferit de această îmbrățișare liniștită.

Un clinchet de veselă o trezi pe tânăra femeie. Imediat, o mulțime de amintiri minunate luară cu asalt mintea sa încă adormită.

Philip!

Julia întinse în mod reflex mâna spre însoțitorul său, dar găsi locul gol. Atunci, își dădu seama de zgomotul care o trezise din somn. Mănată de o dorință imperioasă de a se asigura că el era bine, se ridică brusc în capul oaselor.

Philip se agita în jurul mașinii de gătit. Luă o căldare cu apă dulce pusă pe o masă mică și umplu cafetiera.

Tânăra femeie înțelese brusc că-și dorea enorm să pătrundă misterul acestui bărbat fascinant care știuse să se adapteze admirabil la ciudatul său mediu înconjurător. Acceptase victorios provocarea pe care i-o lansase vederea slabă, care în plus este într-un mediu complet nou pentru el. Totuși, va putea oare să depășească la nesfârșit obstacolele care-i vor sta în drum?

Decise că răspunsul la această întrebare nu depindea de el. Întâmplarea îi adusese pe unul în prezența celui alt dar, după perioada care le fusese atribuită, probabil nu-l va mai vedea. William se înșelase amarnic imaginându-și că Philip s-ar putea lăsa influențat de cineva. Din motive pe care tânăra femeie nu reușea să și le explice complet, pictorul alesese să se exileze pe o insulă. Cu ce drept ar încerca să-l întoarcă din paradisul pe care-l alesese?

Ridicându-se, soarele umplu de lumină interiorul burei. Philip nu considerase necesar să se îmbrace. Își afișa nuditatea sculpturală cu o degajare tulburătoare. La urma urmei, de ce s-ar strădui ea să-i impună concepțiile sale de decență? Pictorul nu așteptase venirea sa pentru a trăi astfel și nu-i părea că se comportă nepotrivit.

Al șaselea simț îl avertiză pe Philip că tânăra femeie îl observa.

– Cafeaua nu va fi gata înainte de cinci minute, spuse fără să se întoarcă.

– Perfect. Asta îmi va lăsa timp să-mi fac toaleta.

Aruncă pătura cu un gest hotărât și plecă în căutarea bucății sale de pânză. Brusc, își aminti că o lăsase pe plajă în ajun. Va

trebui să umble în costumul Evei! Pentru că Philip nu părea să se formalizeze peste măsură de asta, Julia se hotărî să facă haz de necaz și străbătu încăperea cu toată nonșalanța de care era capabilă.

– Sper că Serina va veni astăzi. Curând, nu vom mai avea pâine, remarcă Philip, muind una din ultimele bucăți în cafea.

Julia învățase singură că muierea pâinii era o adevărată artă. Dacă nu erai atent, partea scufundată se îmbiba prea tare și cădea brusc pe fundul bolului.

– La ce oră vine de obicei?

Privi cu îngrijorare cele două dreptunghiuri de pânză care se odihneau pe sfoară, în spatele casei. Le găsisse umede și pline de nisip și le spălase în apa lagunei. Cel puțin să fie uscate când sosea tânăra fată! se gândi cu teamă.

Până atunci, îmbracă furoul pe care-l purtase pe sub taior, la sosirea sa. Dantela fină ajurată nu-i ascundea formele rotunde, dar îi dădea o oarecare atitudine în fața lui Philip, care se decisese să-și pună bucata de pânză cu scopul evident de a-i menaja pudoarea.

– În principiu, Serina mă vizitează la sfârșitul dimineții, îndată ce pâinea iese din cuptor. Ea trece de aproximativ două ori pe săptămână și profită de asta pentru a face puțină ordine.

Julia adună ceștile goale pentru a-și ascunde contrarietatea. În definitiv, nu era în stare să se ocupe ea însăși de casă? O surprinse reacția sa și se încruntă în fața acestei reacții exagerat de posesive. Dar, foarte repede, spiritul practic al tinerei femei

ieși la iveală și oferi un pretext bun schimbării sale de dispoziție; obișnuită cum era cu o activitate debordantă, se va acomoda greu cu o viață prea leneșă!

Aruncă o privire spre încheietura mâinii și oftă dezamăgită:

– Ce oră ar putea fi?

Ceasul său își alesese prost momentul pentru a se opri! Își dăduse seama de asta seara trecută și constatarea o descurajase. Programul său fusese cronometrat întotdeauna și cu toate că n-avea nimic special de făcut pe insulă, reperul liniștitor al acelor mici aurite, i se părea indispensabil.

– Ce importanță are? La Yatiki, timpul nu contează. Soarele răsare și ne anunță o nouă zi, apune și ne oferă noaptea.

Își sublinie cuvintele cu un zâmbet malițios.

– Orele și minutele sunt o invenție omenească și ea nu este de niciun folos aici. Noi trăim în ritmul naturii și nevoilor organismului, care ne anunță când este timpul să bem, să mâncăm sau să dormim.

Ieri încă, această profesiune de credință ar fi făcut-o să se înfioare de groază, dar acum simțea un sentiment de plenitudine care-i permise să accepte această filozofie cu un zâmbet indulgent.

În minte îi veniră o mulțime de amintiri tulburătoare în timp ce-l măsoara cu privirea pe bărbatul care stătea în fața sa. Privirea i se opri asupra degetelor lungi, cu puteri vrăjite...

Pentru a alunga aceste imagini copleșitoare, tânăra femeie se ridică brusc și debarasă în grabă masa. Apoi ieși și duse vesela

murdară până la zidul de piatră care ținea loc de chiuvetă. Acolo, se opri pentru a contempla plaja care cobora în pantă lină până la mare. În ajun, luna trasase o alee strălucitoare pe suprafața valurilor. Acum, laguna își pusese aceleași podoabe de fiecare zi. Soarele împrășca oceanul cu lumină și își dorea enorm să facă o baie.

Brusc, prin frunzișul palmierilor se ridică o briză.

– Nu sunt nori amenințători la orizont? întrebă Philip din ușă.

Scruta cerul mijind ochii și tânăra femeie înțelese că se baza pe ea pentru a-i da un răspuns la întrebare.

– Nu, după cât mă pricep eu. Este doar un capriciu al vântului.

Philip zâmbi larg.

– Atunci, să profităm și să ne oferim o mică baie înainte să ataci vesela. N-aș fi surprins ca în această după-amiază să plouă și mai am încă de lucru.

Julia ghici că făcea aluzie la tabloul neterminat și hotărî să nu-i împiedice din nou inspirația refuzând această invitație cordială.

Pictorul își scoase bucata de pânză și Julia îl imită. Apoi, tânăra femeie prinse mâna care i se întindea și se avântară în întâmpinarea valurilor.

– Astăzi, a doua lecție, o anunță Philip cu o voce de om învățat, când fură în apă până la talie.

– Cu plăcere, profesore.

– Vom studia respirația.

După zece minute de exercițiu, Julia afirmă că înțelesese principiul. Trecură, așadar, la sincronizarea mișcărilor. Philip își strecură o mână sub abdomenul tinerei femei, care se străduia să miște brațele și picioarele cum îi explica el. Julia făcea progrese rapide, dar își pierdu subit concentrarea când simți mâinile pictorului prinzându-i talia.

– Philip! exclamă ea ridicându-se în picioare.

Tânăra femeie fu luată pe sus de valuri și se regăsi prizonieră lângă bustul bronzat.

Se cambră de plăcere sub această îmbrățișare neașteptată și-i întinse instinctiv buzele. Dar, spre marea sa dezamăgire, sărutul dorit nu veni. Philip o respinse ușor, oftând profund.

– Înapoi, mică sirenă! Mi-e teamă că nu mă voi putea mulțumi doar cu un sărut.

– Cine ți-o cere?

Tânăra femeie simțise lângă trupul său dorința înflăcărată a pictorului și nu înțelegea de ce se sustrăgea. Dar Philip trebuia să lucreze și, demonstrând încă o dată tăria sa de caracter, o conduse afară din apă.

– Degeaba nu este cerul amenințător, cred că va ploua. Și am de terminat o pânză.

Julia îi acceptă explicația fără tragere de inimă. Adună pânzele împrăștiate pe nisip și o scutură pe cea a lui Philip înainte de a i-o întinde.

În timp ce-și îmbracă și ea combinezonul, trupul îi era uscat. Efectul sării pe piele n-o mai deranja. Descoperise și aprecia

calitățile sale purificatoare. Dar, dacă va ploua, nu va ezita să se repeadă afară înarmată cu un săpun și spera că pictorul i se va alătura. Dar starea părului continua s-o preocupe. Probabil semăna cu o tufă de ierburi! se gândi strâmbându-se.

După ce spală vasele, Julia se plimbă pe plajă, apoi se instalează la umbra unui grup de palmieri și-l observă pe Philip, care trasa urme intense pe pânză. Era prima dată când asista la elaborarea unui tablou. Până atunci, n-o interesase niciodată decât când era terminat.

Tânăra femeie se surprinse încercând să ghicească viitoarea culoare pe care o va folosi pictorul, dar inspirația lui o lua fără încetare pe nepregătite. Punea în evidență strălucirea unui roșu-carmin printr-o tușă de roșu-aprins, sublinia un galben-auriu luminos printr-o dără portocalie. Așa că tânăra femeie se mulțumi să admire spectacolul pe care i-l oferea, deja foarte fericită că Philip reușise să regăsească acea stare de spirit care o contrariase atât de inoportun.

Oare Philip era conștient de prezența sa? În orice caz, nu lăsa să se vadă nimic. În schimb, Baylor deschisese un ochi și o întâmpinase cu bucurie înainte de a se întoarce la dulcea sa letargie. Tânăra femeie se simți cuprinsă de o plăcută toropeală. Își ținea cu greu pleoapele deschise. Miresmele pădurii foarte apropiate se amestecau cu aerul iodat al mării pentru a veni să-i gâdile plăcut nările.

Baylor se îndreptă leneș spre ea și se instalează alături. Julia îl mângâie ușor după urechi. Nu simțise niciodată o atracție

specială pentru animale, dar contextul îi atribuia labradorului o personalitate care-l făcea aproape uman în ochii săi. Oare nu era un ajutor de neînlocuit pentru Philip? N-o asistase pe tânăra femeie la prima sa lecție de natație?

Treptat, gândurile se transformară în imagini, imaginile în visuri, și atîpi.

Se trezi brusc. Baylor se ridicase pe labe și dădea din coadă cu privirea ațintită la intrarea burei. Julia se întoarse și o văzu pe Serina care stătea în pragul casei. Chiar la această distanță, putu constata că tânăra femeie era la fel de frumoasă ca în amintirea sa. Purta o fâșie de pânză legată peste sâni și care cădea larg ajungând până la glezne. Amploarea neobișnuită a veșmântului accentua noblețea înfățișării sale.

Julia îi aruncă o privire lui Philip și înțelese că acesta nu remarcase sosirea vizitatoarei. Așa că se hotărî s-o întâmpine ea pe tânăra femeie. Vederea melanezienei îi provocase un straniu sentiment de ostilitate de care nu reușea să scape.

Făcu apel la legendarul său sânge-rece care o scosese din multe situații și-i oferi o față zâmbitoare.

– Serina, presupun? Philip m-a prevenit că vei trece astăzi să ne aduci pâine.

Deodată, își dădu seama de modul în care și-l atribuia pe Philip. Oare tânăra femeie remarcase? Dar Serina îi adresă un zâmbet atrăgător și puse pâinea pe masă.

– N-am trecut ieri, pentru că mi-a fost teamă să nu vă deranjez.

Ochii mari, căprui, exprimau o sinceritate dezarmantă și Juliei îi fu brusc rușine că se arătase atât de posesivă. Se comportase ca o stăpână a casei certăreată cu o persoană cam dubioasă care procură mărfuri la domiciliu, se gândi ea precedând-o pe Serina în interiorul burei. Oare de ce simțea o asemenea animozitate față de această tânăra fată? Își aminti de modul ciudat în care o întâmpinase Serina la sosirea sa pe insulă și-și mușcă buzele la evocarea frumoasei melaneziene în brațele lui Philip.

Își reproșă imediat această gelozie deplasată. Cum putea un sentiment atât de primitiv să-i prindă pe picior greșit luciditatea sa rece? Ceea ce trăise Philip înainte de sosirea sa – sau ce va trăi după – n-o privea câtuși de puțin. Julia considera relația lor drept întâlnirea a două persoane libere și responsabile, pe care întâmplarea le adusese împreună în împrejurări extrem de romantice.

– Trebuie să fac ordine ca de obicei?

Intonația ușor rugătoare care se observa în întrebarea Serenei o obligă pe Julia s-o privească.

Desigur! Cum nu înțelesese mai curând? Își blestemă lipsa de perspicacitate. Oare nu-i destăinuise Philip dificultățile materiale de care se loveau locuitorii din Yatiki?

– Bineînțeles! Credeai că o voi face eu?

Serina încuviință cu tristețe din cap.

– La ultima sa vizită, soțul meu a spus că dacă voi reuși să pun deoparte ce câștig aici, vom putea fi împreună înainte de nașterea bebelușului.

Privirea Juliei se aținti asupra pântecului tinerei femei. Iată cum se explica lăegimea veșmântului său. În general, melanezienii își purtau fâșiile de pânză foarte aproape de corp. Brusc fu cuprinsă de remușcări față de bănuielile ridicole.

– Pe când fericitul eveniment?

Un zâmbet strălucitor luminează chipul Serinei.

– În cinci luni.

– Unde lucrează soțul tău?

Cu siguranță, absența unei soții atât de frumoase trebuia să-l facă să sufere cumplit.

– Pe șantierul unui hotel, la Tavenni.

Julia își aminti de harta insulelor Fiji pe care o consultase înainte de a pleca și localizează atolul din larg de Vanna Levu. Distanța care-i despărțea pe cei doi soți le puneă fără îndoială multe probleme.

– Dar ești sigură că asta nu te va obosi? întrebă, având scrupule să lase să muncească astfel o femeie însărcinată.

– Oh nu! vă asigur, răspunse Serina zâmbind.

Evident, solitudinea Juliei o amuza, ca și când era de la sine înțeles că se putea achita de sarcina sa fără nicio oboseală.

Aranjă pâinea într-o cutie de metal destinată s-o protejeze de umezeală și se îndreptă spre pat.

– Aerisesc salteaua de fiecare dată când vin, pentru a lupta împotriva mucegaiului. Facem la fel la noi acasă.

Îi explică faptul că era făcută din mușchi uscat cu care era umplut un sac mare din pânză.

Julia se grăbi s-o ajute și nu se putu împiedica să roșească în fața cearșafurilor în dezordine. Dar, la urma urmei, nu exista decât un pat în încăpere și Serina bănuia că-l împărțea cu Philip. De altfel, tânăra femeie părea să găsească acest lucru perfect normal.

În acest caz, de ce simțea o asemenea jenă? Probabil pentru că relația sa cu pictorul se desfășura astfel încât se temea ca o necunoscută să nu judece pripit ceea ce pentru ea era o experiență unică și minunată.

– Ce altceva trebuie să faci? o întrebă pe Serina după ce aceasta curăță cele două mașini de gătit.

– Dacă vrei, pot verifica să fie la locul lor cutiile de conserve. N-aș vrea ca Philip să găsească mazăre la desert!

Julia constată că pe etajera de păstrat alimente fuseseră făcute niște creștături pentru a-i permite pictorului să se orienteze datorită pipăitului. Serina îi spuse codul.

– Vederea i-a mai slăbit de la venire?

Julia pusese întrebarea care-i ardea buzele pe un ton care se voia detașat.

Tânăra femeie se încruntă, încercând să-și amintească.

– La început, noi n-am bănuț nimic. Am observat doar că nu vedea bine la lumina lumânărilor. Dar acum....

– Nu le mai folosește, mormăi Julia apucând strâns sfeșnicul pe care-l folosise ea în ajun.

Mângâia distrată cu mâna basorelieful care orna obiectul și curiozitatea sa artistică îi ordonă brusc să se intereseze de

decorațiune.

– Este încântător. Este al unui artist local?

Sculptura meticuloasă nu fusese nici șlefuită, nici lăcuită, dar păsările pe care le reprezenta – probabil pelicani – atestau un talent incontestabil.

Serina îi aruncă o privire surprinsă.

– Philip este autorul. Nu știți? De fiecare dată când Papa Nia găsește o bucată de lemn aruncată de mare, o pune la o parte. Philip adoră să sculpteze seara, sau în timpul sezonului ploilor, când nu poate picta.

Julia își stăpâni lacrimile de emoție. Nimic nu părea să învingă inepuizabila creativitate a acestui artist. Descoperirea bolii trebuie să-i fi dat o lovitură dură dar, departe de a se resemna, venise să caute în această insulă minunată inspirația necesară pentru a zădărnici capriciile destinului. Modul în care știuse să-și schimbe stilul de a picta demonstra înverșunarea și voința de a duce această luptă. Cu ce drept intervenea ea în lupta lui, riscând să tulbure o liniște cu greu obținută? Cât de neînsemnate trebuia să-i pară succesele mondene și banii față de această provocare pe care și-o lansase lui însuși! Nu-l cunoștea de mult, dar știa că nu-și va părăsi izolarea înainte de a stabili el singur condițiile întoarcerii la civilizație.

Vocea Serinei o întrerupse brusc din gânduri.

– Mă duc să iau apă. Vreți să mă însoțiți?

Serina luă o căldare și cele două femei se îndreptară spre pădure. Tânăra melaneziană o luă pe o cărare îngustă care se

afunda în insulă. Curând, dispăru printre copacii deși, ca înghițită de flora luxuriantă a acestei jungle ostile. Julia ezită o clipă apoi, făcându-și curaj, porni pe urmele ghidului său. Și când te gândești că traversarea parcului întreținut cu grijă spre care dădea apartamentul său din Los Angeles trecea pentru ea drept o expediție! Dar este adevărat că aceste ultime patruzeci și opt de ore o învățaseră foarte multe despre capacitățile sale de adaptare! Acceptă așadar această lungă plimbare ca pe o încercare în plus.

Aerul cald și umed era încărcat de un miros de humus ciudat de plăcut. Frunzișul greu al arborilor făcea paravan zgomotelor oceanului, fond sonor permanent care o legănase de la sosirea sa. Ritmul pădurii era diferit. Vântul ridica sacadat crengile cele mai înalte și foșnea prin frunzișul des.

Serina o aștepta la cotitura cărării și Julia nu-și putu stăpâni un oftat de ușurare. Dacă rațiunea îi dicta că era în siguranță, nu se putea apăra împotriva unui sentiment tainic de teamă de a înfrunta astfel necunoscutul.

Străbătură împreună cărarea o sută de metri și ajunseră la o faleză abruptă care le bară drumul. Un firicel subțire de apă ieșea de pe coastele stâncoase și cădea într-o cascadă fină până la un lac mare care se întindea la picioarele lor.

– Odinioară nu era decât o baltă plină cu noroi, dar Papa Nia i-a acoperit fundul cu pietre, pentru ca apa să rămână limpede.

Cu aceste cuvinte, tânăra femeie scufundă căldarea în apa clară.

– Voi putea face în sfârșit o baie! exclamă Julia.

Oare de ce pretinsese Philip că nu era posibil?

– Oh, nu! exclamă Serina. Acest izvor este prea prețios. Nu curge decât după ploaie. În timpul sezonului secetos, trebuie să traversezi insula pentru a găsi apă potabilă. Totuși, continuă ea în fața minei dezamăgite a Juliei, poți să-ți torni una sau două găleți pe cap când lacul este plin.

În ciuda dezamăgirii sale, Julia își promise să urmeze sfaturile înțelepte ale Serinei și să se mulțumească doar cu acest duș improvizat.

Când se întoarseră, nori groși negri se adunaseră la orizont, adevărind predicțiile lui Philip.

Serina se grăbi să se întoarcă și Julia se alătură pictorului. Pânza era aproape terminată și tânăra femeie fu din nou frapată de expresia de mare bucurie pe care o degaja.

– Este foarte bună, murmură ea.

– Și totuși?

Julia știa că se adresa expertei în opere de artă.

Făcu o pauză pentru a analiza ce-i sugera tabloul.

– N-am văzut decât două exemplare din "noua perioadă" a ta și sunt frapată de diferența dintre ele. Totuși, ai folosit cu sensibilitate aceeași paletă de culori. Aceasta îmi evocă un sentiment intens de bucurie, o fericire de nedescris.

– Este exact ce am încercat să exprim, dar nu eram sigur că am reușit.

Luă un aer amuzat pentru a o întreba.

– Și ce crezi despre pânza pe care mi-a sustras-o Cornell?

Julia se pregătea pentru întrebare.

– Așteaptă-te să vezi debarcând o mulțime de admiratori în ziua în care William se va hotărî s-o expună!

Philip zâmbi mai larg.

– A produs deja efectul scontat. Ești aici!

Oare ce înțelegea prin aceste cuvinte? Sugerase că apelul vibrant al tabloului o emoționase personal?

– N-aș fi venit dacă directorul nu mi-ar fi forțat mâna.

De asta încercase să se convingă de la început. Totuși, încruntarea sprâncenelor în mod sceptic cu care Philip primi această afirmație o obligă să revină asupra ei mai lucid.

Desigur, William insistase să accepte misiunea. Totuși, bănuia că decizia ei ascultase de un motiv mai profund. Nu fusese nerăbdătoare să-l revadă pe acest bărbat? Fascinația stranie pe care o simțise la prima și scurta lor întâlnire nu continua oare să se exercite asupra ei?

Trebuia să admită că da. Altfel cum să explice că i se dăruise atât de repede? Până acum, niciun bărbat nu reușise s-o prindă fără platoșa de indiferență care-i proteja sensibilitatea. Bănuia existența în adâncul ei a unor elanuri pasionate și se temea de efectul lor. Fără îndoială din acest motiv și le înfrânase mereu. Dar un singur sărut al lui Philip fusese suficient pentru a le scoate la iveală. Spera doar ca, departe de sursa sa de hrănire, această dezvoltare să se oprească rapid. Întoarsă la Los Angeles, această clipă de rătăcire trecătoare va fi foarte repede ascunsă în grădina

tainică a memoriei sale.

Întoarse privirea de la expresia ironică a pictorului și se grăbi să schimbe subiectul discuției.

– S-ar spune că ploaia pe care ai anunțat-o nu va întârzia...

Philip ciuli urechile și Julia îl imită. Tânăra femeie își dădu brusc seama de lipsa ciudată a oricărui zgomot. Păsărelele încetaseră să ciripească și lăcustele tăcuseră ca prin farmec. Chiar și frunzele palmierilor își întrerupseseră foșnetul neîncetat.

Această liniște ciudată deveni repede apăsătoare și Julia se apropie de Philip, ca pentru a căuta protecție lângă el. Un fior de îngrijorare o străbătu în timp ce observă surprinzătoarea transformare a oceanului: valurile de obicei albastru-turcoaz deveniseră de un gri-metalic și, în depărtare, se putea zări spuma albă care împodobește crestele unor valuri mari, amenințătoare.

– Am face mai bine să ne întoarcem, declară pictorul aranjându-și în grabă culorile într-o lădiță de desen. Se pregătește o furtună.

– Te voi ajuta.

Ridică pânza pentru ca Philip să poată strânge șevaletul.

– Mulțumesc. Dar fii atentă, nu este încă uscată.

Escortați de Baylor, se grăbiră spre bure.

Primele rafale de vânt îi surprinseseră înaintea de a ajunge în casă și fu cât pe ce să smulgă pânza din mâinile tinerei femei.

Julia o așează cu atenție pe masă și se grăbi să aducă înăuntru salteaua pe care Serina o pusese sub verandă. În acest timp, Philip înconjură casa pentru a desface una câte una rogojinile

care țineau loc de obloane. Când astupă în sfârșit ultima deschizătură, era atât de întuneric încât tânăra femeie trebui să aprindă o lumânare.

Ca pentru a compensa calmul înșelător care precedase furtuna, frunzele mari de palmier pocneau în vânt cu violență sporită. Un fulger brăzdă cerul cu lumina sa albă. Apoi, aproape simultan, răsună vuietul asurzitor al tunetului, urmat de zgomotul caracteristic al picăturilor de ploaie pe acoperișul de paie.

Julia se apropie de pictor, după toate aparențele imperturbabil. Tânăra femeie fusese întotdeauna protejată de furtuni de ziduri din beton și oțel. Pereții fragili din fibre împletite care o adăposteau acum îi păreau incapabili să reziste elementelor dezlănțuite ale naturii.

O rafală extrem de puternică păru să-i dea dreptate. Construcția amenința să se disloce sub asaltul vântului. Cu un strigăt de groază, Julia se repezi în brațele lui Philip, care o îmbrățișară imediat.

– Nu-ți fie teamă, acest gen de furtună nu durează niciodată.

Dar cuvintele liniștitoare ale pictorului nu reușiră să domolească spaima tinerei femei. Tunetul bubui din nou și-și afundă capul în umărul său.

Teama nu era singura răspunzătoare de frisoanele care o scuturau. Schimbarea vremii provocase și o scădere bruscă a temperaturii.

– Ți-e frig? Îi șopti Philip la ureche.

Îi frecă ușor spatele și, pe nesimțite, mângâierea deveni mai tandră, mai senzuală, întârziind pe arcuirea șoldurilor, urcând încet până la ceafa delicată.

– Și care este locul în care te-aș putea încălzi cel mai bine? îi murmură cu o voce răgușită. Îți amintești?

Julia încuviință, incapabilă să-și stăpânească flacăra dorinței pe care o stârnea în ea. Îi oferi buzele. Philip puse stăpânire pe ele îndelung, ca și când voia să se sature de ele. În fața unei astfel de pasiuni, tânăra femeie se simți pierzându-și puterile. Picioarele i se muiară și trebui să se agațe de el pentru a nu cădea. Se lipi de trupul fierbinte, cu formel suple, de mușchii solizi, ca și când voia să se topească în el.

Indiferenți de acum la capriciile vremii, se îndreptară spre pat, înlănțuiți cu dragoste....

Capitolul 6

Când Julia se trezi, zgomotul asurzitor al furtunii se potolise în sfârșit. Lumina care se filtra în încăperea o înștiința că era încă ziuă.

Oftă mulțumită și se cuibări lângă Philip, care dormea liniștit. Frânturi dintr-un vis care nu era vis îi obsedau mintea încă încețoșată de somn; mângâierea fierbinte a mâinilor pricepute, contactul încântător cu un corp pe cât de prețios, pe atât de generos...

Philip se mișcă în somn pentru a îmbrățișa mai bine formele netede ale tinerei femei. O mână urcă pe pipăite de-a lungul bustului său și se închise peste rotunjimea delicată a unui sân. Această atingere o făcu pe Julia să se înfioare de plăcere.

Senzațiile pe care i le dădea această apropiere caldă, aceste brațe care o înlănțuiau, respirația celui care dormea lângă obrazul său, o fascinau. Un zâmbet emoționat i se contură pe

buze, în timp ce se mira de plăcuta toropeală care o cuprindea.

Prin săruturile tandre și pasionate, prin îmbrățișările care știau atât de bine să provoace dorință pentru a o domoli mai bine apoi, Philip o trezise la o nouă senzualitate.

Constatând că ea deschisese ochii, Baylor se ridică și se întinse cu un lung căscat. Apoi reveni cu pași mărunți până la pat pentru a-i da bună ziua, dând vesel din coadă. Julia îl bătu ușor pe cap, dar nu-și putu stăpâni o tresărire când câinele îi răspunse la politețe lingând-o pe braț.

Philip, care asistase la scenă, izbucni în răs. Se întinse peste ea pentru a mângâia și el animalul.

– Pielea ei are un gust bun, nu găsești?

Și, pentru a susține afirmația, imită câinele trecându-și limba peste umărul tinerei femei.

– Ajunge! exclamă ea râzând.

Se eliberă din îmbrățișarea pictorului.

– Știi că sunt sărată, dar oricum....

Cu mâna fermă, Philip îi imobiliză fața și-i aruncă o privire care se voia amenințătoare.

– Hm! Te voi devora.

Julia surprinse licărirea de maliție care-i juca în ochi.

– Milă, maestre. Nu sunt decât o biată naufragiată fără apărare. Îți cer cu umilință adăpost și protecție.

– Nu puteai nimeri mai bine, draga mea copilă. Deoarece sunt căpcăunul zânelor....

Râse pe înfundate, diabolic, și puse stăpânire cu lăcomie pe

gura ei. Tânăra femeie nu-și putu stăpâni un râs în hohote. Deloc descurajat, Philip îi acoperi gâtul cu sărutări.

– Scutește-mă cel puțin de supliciul mustății.

– Ce-i reproșezi?

– Înțeapă, afirmă Julia, fără să se lase descumpănită de mângâierile pictorului.

Observația tinerei femei îi opri elanul și se ridică într-un cot, netezindu-și cu mâna mustața încriminată.

– Totuși, Serina mi-o tunde cu regularitate.

Julia începuse s-o aprecieze pe tânăra melaneziană, dar avu un gest de iritare auzindu-i numele rostit în asemenea circumstanțe. Brusc, îl dezechilibra cu o palmă pe pictor, care căzu răsturnându-se peste pat. Tânăra femeie profită pentru a se ridica și a ajunge în mijlocul încăperii pentru a-și îmbrăca repede combinezonul.

– Ei bine! Voi prelua ștafeta. Unde sunt foarfecele?

– Acum?

– De ce să amânăm pe mai târziu?

– Dar cu siguranță, avem ceva mai bun de făcut.

– Epiderma mea fragilă nu este de aceeași părere.

– Foarte bine, mă supun. Dar atenție, să nu mă masacrezi!

Își întinse picioarele lungi și se așeză pe marginea patului, exprimându-și resemnarea printr-un oftat lung.

– Unde trebuie să se desfășoare tunsoarea?

– Tunsoarea este cuvântul potrivit, spuse Julia evaluând cu un ochi critic masa de bucle brune care nu lăsau să i se vadă decât

ochii și nasul.

Se întrebă subit ce-o apucase să vrea să se joace astfel de-a frizerul. Era complet novice în materie și rezultatul putea fi catastrofal. Dar se liniște spunându-și că o tunsoare, chiar aproximativă, era oricum mai bună decât părul des care-i acoperea fața.

– Propun ca operațiunea să aibă loc afară, replică ea pe un ton ferm, pentru a-și ascunde lipsa de siguranță.

Philip își legă bucata de pânză cu un aer îmbufnat și se lăasă dus până la zidul din piatră ca un băiețel dus cu forța la frizer.

– Ei bine, unde sunt foarfecele?

– În sertar.

– Care sertar?

– Nu există decât unul, lângă mașina de gătit. Cel puțin nu te poți înșela.

– Și pieptenele?

– Dar este un interogatoriu în regulă! Este multă vreme de când al meu și-a pierdut toți dinții!

– Văzându-ți claia de păr ciufulit, ar fi trebuit să bănuiesc. Mă voi mulțumi așadar cu al meu.

Dispăru în bure și se întoarse curând înarmată cu accesoriile necesare.

– Bine; acum, să stai liniștit în timp ce lucrez.

– Sper că voi avea măcar dreptul la o recompensă, după aceea.

Îi aruncă o privire sugestivă.

- Fără familiaritate, te rog.
- Nu mai spun nimic, promit.

Dar nu promisese să stea nemișcat și, în timp ce tânăra femeie se concentra asupra părului său, își plimba ușor degetele lungi peste picioarele ei.

– Văd că-ți place să trăiești periculos, spuse Julia făcând să clănțăne foarfecele.

Încerca astfel să-și ascundă tulburarea pe care i-o provoca acea mângâiere neașteptată.

– Va veni timpul să mă răzbun, mormăi Philip încrucișându-și cuminte mâinile pe genunchi.

– Cum? Amenințări? Nu știu ce mă reține să te reclam sindicatului bărbierilor!

Izbucniră în râs și Julia trebui să aștepte să se liniștească amândoi pentru a-și relua munca.

Era mult timp de când tânăra femeie nu se simțise într-o dispoziție atât de veselă. Desigur, umorul lor nu era foarte intelectual, dar demonstra o complicitate care o încânta.

Imaginea pe care o păstrase despre Philip Holt întâlnit cu doi ani mai înainte îi servi ca model pentru a-și duce sarcina la bun sfârșit. Începu mai întâi cu barba și mustața, apoi începu să egalizeze părul.

Expresia pictorului trecu de la îngrijorare la resemnare.

- Sper că ești măcar talentată.
- Și eu, pentru că n-am avut încă vreodată ocazia să-mi exersez talentele.

– Dacă înțeleg bine, mă iei drept cobai. Fermecător! În sfârșit, tu vei suporta spectacolul zilnic al părului meu distrus. Mi-ar plăcea să fii roasă de remușcări.

Fără să dea atenție sarcasmului său, Julia continuă să taie cu mare atenție și, după un ultim retuș cu foarfecele, se dădu înapoi pentru a judeca efectul obținut.

– Nu-i rău, afirmă pe un ton care se voia liniștitor. Desigur, sunt niște găuri, dar cu timpul vor dispărea.

Philip verifică pipăind rezultatul muncii tinerei femei.

– Ei bine! Trebuie să spun că acum simt cea mai profundă simpatie pentru sărmanul Samson care s-a trezit într-o frumoasă dimineață tuns ca un ou.

– Oare tocmai cauți un pretext de răzbunare?

– N-am nevoie de pretext.

Înainte ca Julia să aibă timp să schițeze vreun gest, era asupra ei și o mobiliză sub trupul său. Soarele îi scâldea într-o lumină strălucitoare și Philip examinează fața tinerei femei cu mare emoție. Apoi, figura ei se luminează de un zâmbet seducător.

– Am putea face o mică experiență de mare importanță științifică; efectul tunderii părului asupra pasiunii sărutărilor! Nu cred că cineva a făcut cercetări în acest domeniu.

– Prostule! exclamă râzând tânăra femeie.

Dar râsul îi fu întrerupt, buzele lui Philip presându-le pe ale sale, cerând și dând în același timp. Mâinile Juliei atinseră și mângâiară pe însoțitorul său, în timp ce cele ale pictorului apropiară trupul vibrând al tinerei femei.

– Ei bine, ce spui?

Tânăra femeie clipi din ochi, străduindu-se să înțeleagă la ce făcea aluzie. Apoi râse ușor, pe înfundate.

– Ei bine! Spun că experiența cere investigații mai ample, pentru a dispune de toate datele necesare.

– Mă alătur întru totul analizei tale.

O ridică vesel în brațe și o transportă până în interiorul burei. Acolo, o așeză lângă pat.

– Înțelegi ce-ți spun? exclamă Julia, în timp ce Philip o dezbrăca. Ar trebui să te apleci de asemenea asupra unui subiect pasionant: efectul climatului tropical asupra căderii pe neașteptate a veșmintelor. De când am sosit la Yatiki, nu reușesc să-mi păstrez mica bucată de pânză pe mine mai mult de câteva minute!

Pictorul făcu să alunece cămașa de-a lungul corpului tinerei femei și-i acoperi formele goale cu sărutări. Apoi își scoase bucata de pânză. Julia se înfioră în fața imaginii superbe a aceluia trup bronzat.

– Știi că ești un adept necondiționat al naturismului....

Dar, fără s-o lase să continue, pictorul o răsturnă pe pat.

– Sunt un adept necondiționat al Juliei Stuart.

Și, în seara aceea, îi dădu cea mai sinceră dovadă că un bărbat se poate dărui unei femei.

A doua zi, după un mic dejun foarte matinal, Philip își luă pânza și penelurile și se instală pe plajă. Copleșită de un intens sentiment de plenitudine, Julia își făcu de lucru în interiorul casei, fredonând. Aerisi salteaua conform sfaturilor Serinei, apoi spălă vasele acordându-și totuși o mică rezervă față de dispozițiile tinerei melaneziene. Pentru că plouase mult în ajun, consideră rezonabil să folosească restul apei pentru clătirea farfuriilor.

Apoi luă căldarea și se îndreptă spre pădurea înverzită. Dacă presupunerile sale se adevereau, lacul va fi plin și-și va putea oferi acel duș atât de mult așteptat. Părul îi era neclăit de sarea care îl făcea de nepieptănat. Și va folosi apa rămasă de la izvor pentru a-și clăti combinezonul.

În ajun, se mulțumise s-o urmeze pe Serina de-a lungul cărării și nu dăduse atenție decorului misterios care o înconjură. Dar, cu timpul, această atmosferă sălbatică îi devenea familiară și o privi cu seninătate. Toate nuanțele de verde erau prezente în această vegetație bogată care etala în fața ei dantele dense din frunze. Soarele se juca printre arbori, profitând de cea mai mică gaură pentru a-și trimite razele în umbra umedă. Oare cum de nu fusese niciodată sensibilă la minunata paletă de culori pe care o oferea natura? De ce nu apreciasse niciodată decât frumusețea transpusă pe pânză?

Julia își mușcă buza, bănuind răspunsul la întrebare. Alesese un mod de viață care-i permitea să evolueze într-un univers artistic artificial. Tot ce nu era conform cu criteriile sale de bun-gust era îndepărtat în mod nemilos, chiar dacă îi simțea

tainic bogăția profundă.

Îi veniră în memorie imagini confuze din copilărie. Mama sa era obsedată de curățenia casei și-i făcea neîncetat recomandări să nu murdărească nimic. Copila sensibilă care era Julia fusese atât de marcată de această tensiune permanentă, încât nu mai îndrăznea să iasă de acasă de teamă să nu aducă urme din acea lume nebună și haotică ce o înconjura. Înțelesese foarte repede că cel mai bun mijloc de a obține aprobarea mamei era să câștige o aparență ireproșabilă. Își amintea de panica ce punea stăpânire pe ea când, din neatentie, își păta hainele de obicei imaculate. Oare de aceea nu se plimba niciodată prin parcuri și refuza sistematic orice plecare la țară pe care i-o propuneau prietenii?

Julia ajunsese în sfârșit la cascadă și hotărî să lase pentru mai târziu gândurile. Ploaia sporise debitul izvorului care stropea vesel pietrele și se arunca în mare cu un clipocit muzical. Această constatare înlătură ezitățile tinerei femei. Afundă imediat căldarea în apa limpede, dar era gata s-o scape când și-o turnă pe cap. Obişnuită cu căldura oceanului, nu se aştepta la acel contact rece ca gheața care-i tăie respirația. Totuși, după trecerea primului șoc, dușul se dovedi răcoritor cum își dorea.

La întoarcerea sa, Julia își întinse combinezonul ud pe sfoară și-și înfășură bucata de pânză. Soarele îl va usca repede și va putea să-l îmbrace în ziua următoare, pentru a spăla bucata de pânză. Alternând astfel ținutele, va dispune cel puțin de haine curate.

Tânăra femeie traversă bure și se opri în ușa pentru a constata

că Philip era încă absorbit de munca sa. Privirea i se întoarse în interiorul casei și se aținti asupra colțului din încăperea unde rogojinile erau așezate formând un fel de dulap. William spusese că văzuse un mare număr de pânze terminate; nu puteau fi decât acolo....

Deocamdată, Philipp era încă ocupat. Nu risca să se întoarcă pe neașteptate. Julia își înăbuși scrupulele și desprinse panoul care servea de ușă la debara. În definitiv, această curiozitate nu constituia însuși obiectul misiunii sale? Trebuia să-l convingă pe pictor să încredințeze galeriei Cornell exclusivitatea operelor sale. Așa că trebuia să le examineze. Și apoi, umiditatea putea să deterioreze pigmentii fragili și trebuia să acționeze înainte ca mucegaiul să producă o pierdere ireparabilă pentru artă.

Tânăra femeie descoperi vreo douăzeci de pânze. Le transportă afară și le alinie de-a lungul burei pentru a le contempla în plin soare. Una părea s-o reprezinte pe Serina, alta pe Papa Nia. Dar aceste două tentative de portret evident nu-l mulțumiseră pe autorul lor, care le brăzdase în mod sălbatic cu vopsea neagră. Ce frustrare trebuia să simtă Philip constatând că nu mai era în stare să diferențieze nuanțele delicate care-i permiteau odinioară să creeze iluzia vieții! Oare cum reușise să treacă de această încercare teribilă?

Datorită evoluției acestor tablouri, Julia putu parcurge diferitele faze ale luptei pe care o dăduse împotriva destinului. Primele proclamau o mânia fără margini. Striuri violente brăzdau cu furie un fond întunecat. Tânăra femeie simți ca pe ale sale

frământările pe care le trădau acele nuanțe lugubre. Oare în ce moment înțelesese artistul că defularea în pictură constituia de fapt o adevărată formă de expresie?

Conștientizarea trebuie să fi fost brutală, deoarece stilul trecea fără tranziție de la acel exces de culori neobișnuite aruncate în dezordine pe pânză la un stil rafinat care arăta apariția unui nou talent. Desigur, nu lipsea mânia, dar un calm din ce în ce mai mare o înlocuia, reflectând liniștea pe care i-o dăduse exilului spectacolul naturii înconjurătoare. Doreau să plonjezi în albastrul luminos care evoca atât de bine apele calme ale lagunei.

Oare cum ajunsese la plenitudinea artistică pe care o exprimau ultimele două pânze? Mai întâi cea pe care i-o oferise lui William unde se putea descifra lămurit un vibrant mesaj de speranță. Julia nu-și putu stăpâni un frison gândindu-se la reacția pe care i-o provocase tabloul.

Și apoi, cea de acum, pe care o avusese în fața ochilor și care-i amintea zborul pescărușilor. Sufletul de artist părea că se desprinde de materie și zbura asemenea unei păsări îndrăgostite de libertate.

Philip era înzestrat cu o minunată putere, pentru că reușea să redea, datorită culorilor, ceea ce cea mai mare parte a oamenilor nu puteau să transpună nici în cuvinte.

Cât despre ultima sa realizare..... Julia aruncă o privire în direcția pictorului care aplica o tușă de ocru pe un fond galben-auriu. Începuse pânza după sosirea sa. Un sentiment

intens de beție o cuprinse pe tânăra femeie. Oare ce se afla la originea acestei inspirații radioase?

După ce aranjase la loc pânzele, Julia se rezemă cu coatele de masă și se încruntă într-un efort de concentrare. Trebuia să-și recapete controlul asupra emoțiilor, așa plăcute cum erau. Avea o sarcină de îndeplinit care pretindea să-și păstreze mintea limpede: să-l convingă pe Philip Holt să-i încredințeze operele sale. Oare cum va proceda pentru a-i prezenta lucrurile?

Își aminti de teribila acuzație a pictorului, a doua zi după sosirea sa. Oare încă o bănuia că voia să se folosească de farmecele sale ca de o monedă de schimb? Îndepărtă imediat acest gând oribil: după ce se petrecuse între ei, probabil se convinsese de sinceritatea sa.

Dar niște îndoieli neașteptate înlăturară frumosul optimism al tinerei femei. Cu ce drept prevedea sentimentele lui Philip? Poate îi atribuia încă acele intenții vinovate și profitase fără scrupule de divertismentul pe care-l oferise singurătății sale?

Rămase îndelung examinându-și gândurile contradictorii care i se îngrămădeau în minte. Se ridică brusc, ca și când trebuia să fugă de senzațiile ciudate care o copleșeau.

Julia ieși din bure și ezită asupra direcției în care s-o ia. Putea să urmeze cărarea care ducea în sat, sau s-o ia de-a lungul plajei unde se afla Philip. Cum nu dorea deloc să înfrunte privirile curioase ale sătenilor, optă pentru a doua soluție.

Philip se instalase în fața oceanului. Totuși, tânăra femeie se hotărî să nu-și asume niciun risc și înaintă de-a lungul pădurii.

Își reținu respirația când îl văzu pe Baylor ridicând urechile. Dar câinele o recunoscuse și, după o scurtă mișcare din coadă, se întoarse la dulcea sa somnolență.

Nisipul înăbușise zgomotul pașilor Juliei. Aceasta ajunsese curând la un promontoriu stâncos care ascundea plaja și pe cei doi ocupanți ai săi. Peisajul pe care-l descoperi era foarte diferit de laguna calmă. Plaja stâncoasă se întindea în bandă îngustă între pădure și ocean.

Julia se îndreptă spre un trunchi de copac noduros pe care o furtună îl aruncase pe mal. Se așeză pe scoarța lustruită de valuri și contemplă marea. În depărtare, zări spuma albă a valurilor care se spărgeau sub centura de recife. Dar vântul din larg mătura acea coastă și antrena valuri mari care depășeau victorioase bariera protectoare pentru a-și încheia cursa pe plajă într-un vuiet amenințător.

Deși impresionant, spectacolul era îngrijorător. Tânăra femeie înțelese mai bine decât oricând de ce alesese Philip refugiul fascinant al lagunei cu ape turcoaz.

Va face ea pe ispita și-l va alunga din acel eden pe care și-l crease datorită curajului și abnegației? Dacă putea să ia cu ea pânzele lui Philip, William va ști cu siguranță să-și dovedească recunoștința. Tânăra femeie îi va oferi în același timp artistului o a doua șansă.

Dar ce se va întâmpla cu bărbatul? Julia oftă profund. Bănuia chinurile pe care trebuie să le îndure pictorul înainte de a trece peste fatalitatea care-l lovise. Își găsisese echilibrul în acest mic

paradis. Dar ce se va întâmpla când secretul său va fi dat în vileag? Tânăra femeie închise ochii pentru a alunga imaginea cohortelor de curioși desfășurându-se pe insulița izolată. Va provoca oare în deplină cunoștință distrugerea acestei oaze de calm pe care și-o construisese el cu atâta greutate?

Dacă Philip ar fi căutat succesul, ar fi acceptat imediat propunerea generoasă a lui William în loc să-l îndepărteze dându-i o pânză drept consolare.

La amintirea acelei pânze, o cută brăzdă subit fruntea tinerei femei. Oare de ce făcuse acel gest? Trebuia să bănuiască totuși că, departe de a-l mulțumi, acest cadou sporea pofta unui ins ca William.

"A produs deja efectul scontat". Remarca lui Philip îi reveni în memorie. Totuși, nu folosise tabloul pentru a o atrage pe tânăra femeie până la el? Un frison de plăcere îi străbătu trupul, dar își reveni imediat. Dacă s-ar fi grăbit atât de mult s-o revadă, pictorul ar fi făcut cu siguranță în așa fel încât s-o contacteze în timp ce era încă în Statele Unite, în loc să arunce aventuros acea sticlă în mare! Dar poate îl împiedicase prezența misterioasei femei din viața sa?

Julia se hotărî să lase toate aceste întrebări pentru mai târziu. Până atunci, îi rămâneau zece zile de petrecut cu acest bărbat fascinant. De ce să nu țină seama de un asemenea noroc? Și pentru că nu rezista atracției pe care o exercita asupra ei, n-ar fi trebuit să profite de fiecare minut petrecut în compania sa?

La întoarcerea la Los Angeles, va avea timp să-și pună

întrebări, să evalueze, să analizeze. Dar acum, clipele erau numărate și se hotărî să-i dea toată libertatea acelei noi femei derutante care văzuse lumina zilei în contact cu Philip și pe care n-o bănuise niciodată că exista.

Capitolul 7

În pas ușor, tânăra femeie se alătură pictorului și se lăsa să cadă pe nisip, alături de Baylor. Câinele se întinse și-i oferi o parte să-l mângâie. Julia îi dădu prieteneșe o palmă. Hotărât lucru, propriile reacții nu încetau s-o surprindă. Avusese întotdeauna oroare de animale și se mira că simțea afecțiune pentru acest câine care, este adevărat, i-o înapoia.

Philip îi aruncă o privire peste umăr și-i adresă un zâmbet de bun venit.

– Te simți bine?

– Minunat; și tu? Vei termina curând?

– Îi lipsește puțină vigoare, recunosc pictorul înainte de a se adânci din nou în muncă.

Încântătoarea complicitate care-i unea făcea orice vorbă inutilă. Așezat pe picioarele lungi, răscolind nisipul cu degetele lor mari, Philip își desăvârșea opera cu tușe de culori dispuse

judicios. Ramurile de palmieri care se legănau în vânt făceau umbre schimbătoare pe trupul său înalt, bronzat, și în părul presărat cu fire albe. Julia simți subit o dorință irezistibilă de a i se arunca în brațe, să se bucure de contactul trupurilor lor. Oare își va lăsa la o parte penelurile pentru a o îmbrățișa și a o întinde pe plajă, cum mai făcuse?

Deodată, tânăra femeie avu impresia că fâșia de pânză care-i strângea pieptul o împiedica să respire. Hotărârile pe care tocmai le luase păreau să-i fi înlăturat ultimele rezerve. Dar decise să aștepte seara pentru a și-o dovedi.

După cum sperase, Julia fu recompensată pentru așteptare și îmbrățișarea lor depăși în intensitate tot ce cunoscuseră până atunci. Când i se oferī, Julia puse în darul său comorile de generozitate pe care le ascunsese întotdeauna cu grijă, de teamă că nu va primi nimic în schimb. Îi oferī cu generozitate nesfârșită tandrețe, rând pe rând mamă și copilă, soție și amantă.

Și Philip știu să-i arate toată recunoștința. Fură înghițiți împreună de un val de fericire care-i copleși și care-i lăsa respirând greu și pe deplin mulțumiți.

– Julia, ești minunată, îi murmură Philip în timp ce ieșeau încet din abisurile de voluptate în care îi aruncaseră simțurile.

Pictorul primise mesajul său de dragoste și această constatare se adăugă la plăcuta epuizare care o învălui pe tânăra femeie.

Serina sosi a doua zi dimineată, încărcată cu o pâine rotundă și cu un coș cu ouă.

– Puicuțele tinere încep să ouă, o anunță pe Julia întinzându-i cadoul.

Scoase de sub braț o figurină din lemn, pe care o așeză pe masă cu multe precauții.

– Zilele trecute păreați interesată de sculpturile lui Philip, așa că v-am adus una. Pe aceasta mi-a oferit-o pentru aniversarea mea. I-a dat mai multe lui Papa Nia. Și apoi a realizat un bust al meu pe care i l-a făcut cadou soțului, ca să nu mă uite.

La aceste cuvinte, ochii frumoasei melaneziene se umplură de lacrimi.

– Nu este niciun pericol să se întâmple asta, afirmă Julia pentru a o liniști.

Nu-și putea desprinde privirea de la statueta care-l reprezenta pe Baylor, cu capul ușor înclinat într-o parte, în atitudinea caracteristică pe care o adopta când încerca să ghicească intențiile stăpânului.

Opera era uimitor de reală. Oare de câte ori mâinile pricepute ale artistului se plimbaseră peste fidelul său însoțitor înainte de a-i reproduce expresia cu o asemenea pricepere? Se înfioră la amintirea acelor mâini pe propriul trup. Vor păstra oare o amintire la fel de persistentă a formelor sale?

Tânăra femeie mângâie suprafața lustruită a lemnului, mirându-se de multiplele fațete ale talentului lui Philip.

– N-a realizat niciodată o sculptură mai mare?

– Din nefericire, "lemnul care plutește" se crapă deseori uscându-se. Papa Nia a tăiat un arbore pe care l-a făcut bucăți mari, dar este încă prea verde pentru ca Philip să-l folosească.

Înainte de a pleca, Serina privi combinezonul pe care Julia îl întinsese pe sfoară. Pipăi cu timiditate bordura de dantelă.

– Veșmântul acesta costă foarte scump?

Julia se abținu să-i mărturisească prețul exorbitant pe care-l plătitise pentru această mică fantezie.

– Dacă vrei, îl schimb pe o rochie pe care sarcina ta nu-ți permite s-o porți deocamdată. N-aș vrea să folosesc prea mult timp toaletele lui Philip! mărturisi ea râzând.

Serina nu-și credea urechilor.

– Este adevărat, chiar vreți asta? Vă aduc una imediat!

Cu aceste cuvinte plecă în grabă, ca și când se temea să nu se răzgândească.

Tânăra femeie reapăru la sfârșitul diminetii și-i oferă două rochii.

– Trebuie să aveți una de schimb, afirmă ea pe un ton fără replică.

Fugi imediat, strângând la piept prețioasa captură.

Zilele trecură încet, într-o atmosferă de seninătate radioasă. Julia nu se mai mira de aspectul neobișnuit al situației. Destinul îi oferise două săptămâni de suspendare a activității, departe de o lume agitată, care părea din ce în ce mai ireală. Aparținea acum universului feeric al lagunei peste care domnea un stăpân fascinant. Seara, când se îmbrățișau, reinventau dragostea.

Împreună, explorară multiplele căi ale pasiunii cu patima disperării, ca și când încercau să potolească în câteva zile setea unei vieți întregi.

Își făcuseră un program plăcut, legat de obligațiile de lucru ale pictorului. După micul dejun, Philip își lua penelurile și șevaletul și se instala pe plajă, la umbra palmierilor. Julia se ocupa de treburile casnice, apoi se ducea la izvor pentru a umple căldarea. Profita de asta pentru a spăla hainele purtate în ajun. Când soarele ajungea la punctul culminant, tânăra femeie prepara ceaiul și făcea o salată de fructe cu mango și papaia, din grădina lui Papa Nia.

Inițiativa îl surprinsese mai întâi pe Philip. Dar se obișnuise repede cu această pauză obișnuită care reprezenta pentru Julia un moment privilegiat al zilei. În mod paradoxal, până atunci nu simțise niciodată nevoia unei pauze. Viața trepidantă din Los Angeles nu-i lăsa timp să-și pună întrebări, dar dulcea leneveală în care trăia acum îi permitea minții să rătăcească liber. Și profita de aceste pauze pentru a-i prezenta ideile sale lui Philip.

Își făceau confidențe despre trecutul lor, vorbeau despre evenimente comice sau tragice care le marcaseră viața în acea lume îndepărtată pe care păreau s-o fi uitat.

Cu ocazia uneia din aceste discuții, Philip îi povesti în ce împrejurări descoperise boala de care suferea.

– Îmi dădeam seama că ceva nu era în ordine. Când pictam, mă înșelam asupra proporțiilor și nu reușeam să obțin culorile dorite. Dar a trebuit ca cel mai bun prieten și critic titrat, Max

Cline, să mă întrebe care era scopul acestor inovații bizare, pentru a accepta că aveam probleme cu vederea.

Își aținti privirea în depărtare, pe linia orizontului, dar Julia înțelese din cutele bruște de pe fruntea sa că-și amintea acele clipe dureroase.

Se așază alături de el pe nisip, dorindu-și enorm să-l atingă, să împartă durerea cu el, dar se abținu, de teamă să nu ia solicitudinea ei drept milă.

În cele din urmă, Philip oftă îndelung și-și continuă povestea:

– Oftalmologul m-a trimis imediat la spital, pentru a fi supus unei serii de examene. Pare să fie atins nervul optic și nu există niciun tratament pentru a bloca procesul. Medicii nu s-au putut pronunța asupra evoluției sale, dar toți au căzut de acord asupra rezultatului. Mărturisesc că am suferit un șoc dur. Cum poate să trăiască un pictor fără ochi? M-am refugiat într-o atitudine de martir și i-am redat libertatea lui Maureen, tovarășa mea. Nu s-a lăsat rugată. Presupun că era cu mine mai mult din ambiție mondenă, decât din dragoste.

Scoase un răs forțat, care o făcu pe Julia să tresară.

– Apoi, vestea bolii mele s-a răspândit și prietenii bine intenționați m-au copleșit cu compasiunea. Aveam impresia că mă sufoc. Așa că am decis să fug și să găsesc un mijloc pentru a înfrunța ce-mi rezervă viitorul. Iată trista poveste a lui Philip Holt. Nu știu de ce ți-am spus-o, dar îți mulțumesc că m-ai ascultat.

Tânăra femeie se ridică în genunchi și-și aruncă brațele în jurul gâtului pictorului.

– Philip! Oh! dragul meu.

Îi strânse capul la piept, în timp ce buzele schițau cuvintele pe care gâtul refuza să le elibereze. În sfârșit, Philip se întoarse și-i cuprinse talia și rămaseră îndelung în această poziție.

Lacrimi fierbinți brăzdau fața Juliei, dar aceasta nici măcar nu încerca să le șteargă. O preocupa doar suferința acestui bărbat pentru care simțea o atât de mare tandrețe.

Depuse o ploaie de sărutări pe fruntea, tâmplele și obrajii săi. Philip ridică spre ea o privire ciudat de strălucitoare. Julia crezu chiar că vede o strălucire umedă apărând în colțul pleoapelor. Îl sărută acolo cu înflăcărare, ca pentru a șterge în același timp cu lacrimile, tristețea pe care o exprimau.

Philip o strânse mai tare și-și afundă fața la umărul Juliei. Când înălță capul, o privi îndelung înaintea de a declara:

– Este prima dată când nu mă împotrivesc sortii.

– Sper că acum ești mai bine.

Pictorul trăsă cu vârful degetului conturul feței sale, parcurse arcul grațios al sprâncenelor și linia fină a nasului, apoi desenă curba senzuală a buzelor care se întredeschiseră sub presiunea arătătorului.

Oare în ce clipă mângâierea devenise mai tandră, mai insistentă? Julia n-ar fi știut să spună. Dar înțelese din lumina ciudată din ochii lui Philip că nu mai era timp de înduioșare. Un val de căldură îi cuprinse tot trupul.

Fără să-și ia privirea de la ea, pictorul îi luă cu delicatețe mâna pe care o duse la buze, sărutându-i una câte una falangele,

într-un curios ritual erotic. Focul care mocnea în ei izbucni brusc și se aflară întinși pe nisip.

– Julia!

Buzele lui Philip puseră stăpânire cu pasiune pe sânii ei. N-aveau nevoie de niciun preambul. Dorințele lor la unison se acordară perfect. Durata scurtă a îmbrățișării nu fu egalată decât de intensitatea sa. O explozie de fericire îi transportă subit într-un vârtej de plăcere.

Un sentiment inexprimabil de liniște interioară succedă acestei surescitări senzuale. Tânăra femeie rămase mult timp întinsă cu fața la cer, cu ochii închiși pentru a se proteja de lumina strălucitoare care se filtra cu intermitențe prin frunzișul palmierilor. Philip era întins peste trupul său, cu fața cuibărită între sâni. Respirația regulată îi spuse tinerei femei că el găsisese în acel act de dragoste o domolire provizorie a frământărilor sale.

Îl iubea. Această constatare i se impuse cu o forță împotriva căreia nu putea să lupte. Fără să-și dea seama, atracția pe care o simțea pentru acest bărbat se transformase treptat într-un sentiment extrem de profund. La ce bun să nege evidența pe care inima sa o acceptase de mult, dar de care rațiunea se apăra cu îndârjire? Lăsa descoperirea să răspândească în ea un imens sentiment de bucurie....

Până la douăzeci și nouă de ani, refuzase să creadă în acea dragoste sublimă despre care vorbeau cărțile și care nu era pentru ea decât o transpunere poetică a unei realități mai puțin pasionante. Avânturile controlate cu grijă pe care le cunoscuse

nu justificau acele elanuri lirice.

Cum ar fi putut bănuî atunci că se putea răspunde mângâierilor unui bărbat cu un asemenea abandon, că se putea ajunge la cer într-o asemenea dereglare totală a simțurilor?

Respirația i se accelerează la aceste evocări senzuale. Totuși, afinitățile lor mergeau dincolo de înțelegerea trupurilor. Armonia corpurilor o reflecta pe cea a sufletelor. Amândoi erau pasionați de lumea artelor, cunoșteau aceleași persoane și divergențele de păreri, în loc să-i opună, le alimentau conversații care aduceau noi cunoștințe.

Da, cu siguranță, întoarcerea lor în Statele Unite se anunța sub auspicii excelente, își spuse cu entuziasm tânăra femeie. Subit, niște îndoieli oribile o readuseră la ordine. Desigur, Philip se dovedise un amant minunat, dar nu-i spusese niciodată că o iubește. Dacă arăta un interes evident pentru trupul și mintea ei, nimic nu arăta că-l preocupa o căsătorie cu ea.

Și apoi, nu manifesta nicio intenție de a părăsi insula. Atunci, care era soluția? Această dragoste complet nouă era oare destul de puternică pentru a-i permite Juliei să împartă exilul cu el? Dacă ducea abnegația până la a accepta acest sacrificiu, nu va sfârși într-o zi prin a fi neînduplecată cu el?

Răspunsul se impunea dureros; dacă Philip nu va accepta s-o urmeze, va trebui să plece înainte ca această dragoste minunată să fie întunecată de nostalgia muncii și a plăcerilor la care trebuia să renunțe. Până atunci, îi mai rămânea o săptămână pentru a face o provizie de amintiri care o vor ajuta să suporte dura

întoarcere la realitate. Julia nu pierduse niciodată în jocurile dragostei; totuși, bănuia vag chinurile groaznice care însoțeau aceste eșecuri.

Dar indiferent de consecințele viitoare, nu va regreta niciodată că acceptase amețitoarea provocare pe care i-o aruncase destinul.

Philip se mișcă și tânăra femeie îi simți genele lungi atingându-i pieptul în timp ce clipea din ochi pentru a încerca să se trezească.

– Ce pernă adorabilă, murmură el.

Îi sărută tandru sânii înainte de a se ridica.

Julia îi observa cu atenție fața și constată cu plăcere că nu mai trăda nici cea mai mică agitație.

Philip îi întinse mâna.

– Vino! Cred că o baie bună se impune pentru a ne debarasa de tot acest nisip.

Acum, încep amintirile.... își spuse tânăra femeie acceptându-i invitația.

Se repezică răsând în valurile albastre ca doi copii nepăsători și Baylor își îmbină lătrăturile vesele cu hohotele lor de râs.

Capitolul 8

Când o văzu apărând la cotitura cărării cu două pânze mari în echilibru instabil pe cap, Julia se grăbi în întâmpinarea Serinei. O ajută să se îndrepte cu povara spre bure.

– Papa Nia a găsit o scândură mare aruncată de mare. A tăiat-o în baghete pentru confecționarea ramelor.

– Este perfect. Sper doar că Philip nu va rămâne fără vopsele înainte de viitoarea aprovizionare!

Spunând aceste cuvinte, tânăra femeie nu putu să-și stăpânească un fior. Sosirea vaporului nu anunța în egală măsură și sfârșitul sejurului său?

– Nu l-am văzut niciodată pictând atât de mult, declară Serina contemplând seria de tablouri încă proaspete care se aliniau de-a lungul peretelui.

La această reflecție, Julia se încruntă. De la recentele confidențe, o adevărată frenezie de lucru pusese stăpânire pe

pictor. Profita de cea mai mică rază de soare pentru a se apuca de lucru cu o ardoare sporită. Își petrecea toate zilele pe plajă, compunând pe fiecare pânză o nouă simfonie de culori în acorduri grandioase.

Oare această febră creatoare se datora minunatelor clipe pe care le trăiseră împreună? Sau iminența deznodământului fatal intensificase creativitatea artistului avid să transforme mulțimea de emoții de care îi deborda sufletul înainte să fie prea târziu? Julia se hotărî să lase întrebarea în suspensie și o conduse pe Serina în apropierea pădurii. Ziua se anunța posomorâtă. Un vâl de ceață întuneca orizontul și tânăra femeie se întrebă dacă va ploua. Dar până atunci, nimic n-o împiedica să facă o baie.

Își desfăcu fâșia de pânză și-și admiră o clipă bronzul auriu înainte să se lanseze în întâmpinarea valurilor. Trecu veselă peste ele, până când rezistența apei îi întrerupse fuga. Atunci se dezzechilibra și căzu cu capul înainte în efervescența de spumă. Se lăsa legănată de valuri, apoi ieșea din ele suflând cu zgomot aerul pe care plămâni nu-l mai puteau reține.

Era oare aceeași Julia care, cu zece zile mai înainte, nu îndrăznea să se aventureze la mai mult de câțiva centimetri de mal și care nu s-ar fi plimbat goală pentru tot aurul din lume?

Întâlnirea cu Philip o transformase complet. Datorită lui, acum era mândră de corpul său, extrem de conștientă de feminitatea sa. Tandrețea pictorului îi deschisese lumea minunatelor miracole ale dragostei.

Își îndreptă privirea spre el. Stătea în picioare în fața

șevaletului și tânăra femeie simți subit irezistibila dorință de a-i mărturisi pasiunea. Desigur, îi dovedise în mii de moduri tăria sentimentelor, dar nu i se destăinuisese niciodată de teamă să nu se lovească de indiferența lui.

Oare un bărbat putea da dovadă de atâta pasiune amoroasă fără să simtă dragoste? Nu știa. În cele mai intime clipe, schimbaseră deseori cuvinte înflăcărate, dar el nu-i spusese niciodată "te iubesc". Și Julia nu îndrăznise s-o ia înainte. Totuși, își promise să rostească aceste cuvinte fatidice în ziua plecării sale. Atunci, Philip va fi liber să reacționeze după voia sa.

Tânăra femeie se îndreptă spre el și-l văzu că se încruntă observând cerul. Apoi își aranjă pânza și penelurile. Totuși, luminozitatea era încă suficientă. Oare vederea îi scăzuse în asemenea măsură încât un ușor vâl de ceață îl împiedica să picteze? Nu exista altă explicație. Această descoperire o lovi ca un cuțit direct în inimă.

Tânăra femeie se îmbracă în grabă și-l ajută să transporte materialul până în casă.

– S-ar spune că va ploua, afirmă ea pe un ton care se dorea vesel.

Philip nu răspunse, dar ridurile care se conturau la colțurile gurii arătau că nu se lăsase înșelat de veselia ei și, când plecă să se plimbe de-a lungul plajei, n-o invită să i se alăture. Baylor îl însoți, dar câinele nu manifesta entuziasmul care îi era obișnuit, ca și când respecta tristețea stăpânului. Dispărură în spatele promontoriului stâncos care mărginea laguna. Silueta pictorului

rămase mult timp întipărită în ochii tinerei femei.

Cerul își ținu promisiunea și, câteva ore mai târziu, nori grei se rupseră deasupra insulei, spre marea disperare a Juliei, care se întreba ce se întâmplase cu însoțitorul său și-l aștepta cu îngrijorare. Când furtuna ajunse la culme, teama i se înzeci. Oare ce făcea Philip? I se întâmplase ceva? Poate alunecase pe o stâncă udă? Sau – și la acest gând se înfioră de groază – hotărâse să înoate până ce oboseala îi va înlătura neliniștile și se lăsase surprins de vremea proastă?

Chiar în clipa în care tânăra femeie era gata să plece în căutarea sa, pictorul sosi, complet ud. Ușurarea Juliei fu atât de mare, încât rămase fără grai. Apoi, aproape imediat, toată tensiunea nervoasă acumulată se eliberă în reproșuri violente.

– Unde ai fost? Eram moartă de îngrijorare! Și dacă ai avea un accident pe insula asta blestemată, cum speri să fii ajutat?

Philip rămase nemișcat sub verandă, necăutând nici măcar să se scuze. Cum tremura, Julia se întoarse și reveni curând cu o pătură cu care-l înfășură după ce-i scoase fâșia de pânză din care curgea apa. Philip se lăsă fricționat fără să spună nimic în timp ce ea continua să-i facă reproșuri.

– Știi foarte bine ce nu este în regulă, declară în sfârșit pictorul cu o voce slabă.

Tânăra femeie își ținu respirația, constatând disperarea pe care o exprima fața sa.

– Da, murmură ea cu tristețe.

N-avea rost să se ferească mai mult de adevăr. Julia îl conduse

spre pat și el o urmă docil. Tânăra femeie își scoase fâșia de pânză pentru a-i oferi refugiul plăcut al trupului său, pentru a-și domoli la căldura ei frisoanele care-l scuturau și frământările care-l rodeau. Mâinile tinerei femei străbătură spatele musculos al lui Philip, care treptat se lăsă cuprins de un somn întremător.

Dar se trezi curând și ridică spre Julia o față pe care se întipărise o profundă gravitate.

– Ce trebuie să fac acum, Julia? Tocmai am observat că nu mai sunt în stare să deosebesc albastrul-marin de verdele-închis.

Tânăra femeie închise ochii pentru a-și reține lacrimile.

– Ți-ai dovedit deja capacitățile de adaptare. Nu-ți poți schimba din nou stilul?

Philip avu un ușor râs amar.

– Philip Holt, perioada neagră și albă. Într-adevăr, este o idee. În cazul în care nu-i cer lui Papa Nia să mă învețe să împletesc coșuri.

– Te rog!

Sarcasmul său o sfâșia ca niște gheare. Bărbatul acesta admirabil se va lăsa oare doborât? Fatalitatea îi va învinge voința îndârjită?

Nu! O revoltă subită în fața adversității vieții o obligă pe tânăra femeie să-și recapete stăpânirea de sine. Parcurse cu aviditate cu privirea încăperea în căutarea unei inspirații oarecare.

Atrași ca de un magnet, ochii i se ațintiră asupra sfeșnicului cu pelicani. Își aminti brusc de sculptura pe care o inspirase Baylor lui Philip. Julia luă degetele pictorului și le sărută unul câte unul.

– Ai mâini foarte îndemânatice, spuse ea încet, întrebându-se cum să-i facă sugestia. Și ești înzestrat cu un mare talent pentru a exprima frumusețea. Trebuie să existe și alte mijloace decât pictura pentru a da curs liber creativității tale.

Simți corpul pictorului încordându-se și se grăbi să-și continue explicațiile.

– Am admirat foarte mult sfeșnicul pe care l-ai sculptat și Serina mi-a arătat o statueta reprezentându-l pe Baylor, pe care i-ai oferit-o de aniversare. Este admirabil. Ca tot ce faci, aceste obiecte poartă marca talentului tău.

Philip sări din pat și tânăra femeie păli în fața expresiei sale înfuriate.

– Recunosc că lucrul în lemn este superior celui cu răchită. Și apoi, toți acei turiști care invadează insulele Fiji oferă un debușeu sigur pentru acest gen de artizanat.

– Nu fi prost, replică dur Julia. Ce este rușinos să lucrezi în lemn? Cu scule potrivite, sunt sigură că vei obține rezultate surprinzătoare. Și apoi, există și alte materiale: piatră, marmură, argilă. Vei găsi până la urmă una care să-ți convină!

Pe măsură ce vorbea, ideea i se preciza în minte și vocea sa exprima entuziasmul pe care i-l dădea această descoperire.

– Cere-mi să fac niște castele de nisip, cât timp ești aici! exclamă Philip pe un ton disprețuitor.

Își înnodă fâșia de pânză și ieși din bure. Furtuna se îndepărtase și Julia îl văzu măsurând furios în lung și-n lat nisipul ud, urmat de Baylor. Tânăra femeie se ghemui în pat până ce

propria mânia se domoli.

În mod vizibil, nu reprezenta nimic pentru el. Altfel cum să explice un asemenea dispreț? Înțelesese prostia de a i se dărui trup și suflet, iar Philip profitase de vulnerabilitatea sa. Faptul că pictorul îi trezise o senzualitate nouă, atesta doar puterea sa de seducție.

Ea se lăsase doar prinsă de farmecul său înșelător. Clișeul insulei fascinante și al artistului în exil, departe de lume și de zgomot îi învinseseră prudența legendară.

Dar acum era ferm hotărâtă să-și recapete stăpânirea de sine. Tânăra femeie va șterge fără milă din memorie toate momentele minunate pe care le trăise cu Philip. Va uita acele clipe de înduioșare împărtășită, acele hohote de râs și acele lacrimi, acele lungi discuții și acele îmbrățișări pasionate! Va rămâne doar acea slăbiciune vinovată pe care o acceptase în cele din urmă ca o manifestare de dragoste.

Julia înțelegea foarte bine temerile pictorului, dar starea sa sufletească nu-i permitea câtuși de puțin s-o ia ca țintă a sarcasmelor sale. În definitiv, ea nu făcuse decât să încerce să răspundă întrebărilor pe care i le pusese. Și apoi, nu era convinsă că ideea sa fusese atât de proastă. Cu timpul, Philip se va dovedi cu siguranță un sculptor de geniu. Văzuse ce erau în stare să facă acele mâini cu lemnul... Tânăra femeie nu-și putu stăpâni un frison la evocarea acelor mâini pe trupul său. Incapabilă să lupte împotriva imaginilor ametoare care veneau să contrazică bunele sale hotărâri, se lăsă să cadă pe pernă cu un geamăt slab.

A doua zi dimineață, micul dejun se desfășură într-o tăcere apăsătoare. Julia întâmpină cu ușurare sosirea providențială a Serinei.

– Papa Nia m-a trimis să vă anunț că nava cu aburi va fi aici după-amiază, spuse ea pe un ton dezolat, aruncându-i tinerei femeii o privire compătimitoare.

Julia tresări. Cele două săptămâni nu puteau să fi trecut deja!

– Este sigur de asta?

Tânăra femeie nu-și putu împiedica vocea să vibreze ciudat. Totuși, își petrecuseră noaptea fiecare la o margine a patului și Julia jurase să nu mai fie niciodată sensibilă la problemele semenilor. Făcuse totul pentru a se convinge că nu dorea decât un lucru: să se reintegreze în civilizația pe care un capriciu al întâmplării o făcuse s-o părăsească. Va uita repede acest divertisment din viața sa organizată cu grijă.

– Papa Nia nu se înșală niciodată.

Privirea Juliei se aținti asupra lui Philip, dar acesta se încăpățâna să țină capul plecat, ca pentru a evita orice confruntare. Remarcă totuși că mâinile i se crispaseră în jurul ceștii de cafea.

Când ridică fața, fu pentru a o privi pe Serina.

– Ai făcut o listă cu proviziile care îmi trebuie? Rezervele mele au fost serios consumate în ultimele zile.

– Da, m-am gândit la asta. Dar voiam să știu dacă ai nevoie de vopsele.

Pictorul se ridică atât de brusc, încât era gata să răstoarne scaunul. Apoi se îndreptă spre ușă. Contemplă îndelung laguna înainte de a exclama fără să se întoarcă.

– Nu!

Ochii Serinei se plimbau de la unul la celălalt, ca și când căuta să înțeleagă motivele acelei tensiuni neobișnuite.

– Vom fi pe plajă pentru a-ți ura călătorie plăcută, îi spuse cu timiditate Juliei.

– Ai putea să vii s-o iei când va sosi vaporul? întrebă Philip tot cu fața la mare.

Serina îi adresă o privire mirată.

– Ei bine, eu.... da.... în sfârșit, dacă vreți.

Tânăra femeie renunță să înțeleagă și se retrase.

Evident, Philip nu avea intenția să asiste la plecarea Juliei.

– Dacă vrei, poți lua cu tine câte pânze îți vor plăcea, se hotărî în sfârșit să spună.

– Ca mulțumire pentru serviciile mele? exclamă Julia furioasă, incapabilă să-și stăpânească durerea care o străpunsese.

Pictorul ridică imperceptibil umerii lați.

– Poți interpreta gestul meu cum găsești cu cale. Dar ție ți le dau, nu afurisitei de galerii Cornell.

Julia își stăpâni dorința furioasă de a-i arunca un obiect în

spate. O alunga ca pe o femeie întreținută și n-avea nici măcar decența s-o privească în ochi!

– Ei bine! La revedere Julia, spuse pictorul fără să se întoarcă. Să mergem, vino, Baylor!

Câinele sări pe urmele sale și se îndepărtară împreună pe plaja scaldată în lumină.

Capitolul 9

Julia trecu încet în revistă evenimentele acestei ultime zile. Șocul provocat de respingerea crudă a lui Philip o aruncă într-o profundă descurajare și se ocupă de treburile menajere obișnuite fără să reușească să-și alunge din minte preocupările care se îngrămădeau acolo. Era ca și când o parte din ea se rupsese brusc.

După o toaletă rapidă, imbrăcă iar costumul pe care-l purtase în ziua în care își făcuse apariția în viața lui Philip Holt.

Greutatea veșmintelor o surprinse, obișnuită cum era acum cu acea libertate a trupului pe care pictorul o învățase s-o iubească.

Parcurse cu privirea încăperea pentru a se asigura că totul era în ordine și constată cu o ușoară tristețe că acest loc care contribuise la transformarea sa nu păstra nicio urmă a trecerii sale. Ochii i se ațintiră pentru ultima dată asupra pânzelor care

se alinau lângă perete. Cadoul de adio al pictorului conținea un echivoc care o rănise profund și era foarte hotărâtă să-i ignore oferta. Dar, contemplând tabloul inspirat de prima lor noapte de dragoste, înțelese subit că n-ar suporta ca altcineva să și-l însușească. Exprima prea bine clipele minunate pe care le trăiseră împreună, cel puțin până când Philip devenise trist și o respinsese ca și când nega încântătoarea complicitate care-i unise temporar.

Tânăra femeie știa că Philip nu se va întoarce și nu așteptă ca Serina să vină s-o ia. După ce ambalase prețioasa amintire în cele două bucăți de pânză, ajunse de bine de rău în sat.

Suportă cu stoicism traversarea și la întoarcerea la Nandi se duse direct la hotel. Conform previziunilor lui Philip, nimeni nu se neliniștise de absența sa. Bagajele fuseseră aranjate cu grijă așteptând-o să se întoarcă.

– Ah! Un oarecare domn Cornell a sunat. I-am spus că erați la Yatiki și că nu puteți fi găsită. A cerut să-l sunați cât mai repede posibil.

Julia mulțumi politicos recepționarului, dar hotărî să nu facă nimic. Până acum, o ciudată toropeală îi adormise în mod miraculos durerea, dar se temea că o dare de seamă chiar superficială a sejurului său, îi va redeschide rănilile. Nu avea decât o grabă: să-și regăsească apartamentul din Griffith Park și să închidă ușa după ea până când această amorțeală se va risipi și se va elibera de disperarea pe care o simțea gata să se abată asupra ei.

Funcționarul hotelului îi găsi pe cineva care să se ocupe de împachetarea pânzei stânjenitoare. Avionul pleca la miezul nopții și, până atunci, își oferi luxul unei băi bune. Așa că, cea care se duse în acea seară la aeroport, fu Julia Stuart dintotdeauna. Îmbrăcase haine frumoase la modă și nimic nu lăsa să se bănuiască sub înfățișarea sofisticată ciudata experiență care îi tulburase viața.

Când pătrunse în apartamentul său, se simți brusc dezorientată. Amenajarea studiată cu grijă a încăperii izbi ochii tinerei femei încă obișnuită cu plăcuta simplitate a burei, ale cărei tonuri brune se armonizau atât de bine cu natura înconjurătoare. Liniile geometrice ale mobilierului și răceala metalică a materialelor care decorau apartamentul oferea un contrast dureros cu frunzele unduitoare ale palmierilor și cu tabloul turcoaz al lagunei.

Nu! Nu trebuia să se lase copleșită de o nostalgie sfâșietoare. Trebuia să-și închidă inima la orice sentiment și să găsească în somn un refugiu împotriva suferinței.

– Ce mină superbă! exclamă William la sosirea sa la galerie, în ziua următoare. Trebuie să-ți procuri o lampă de bronzat, pentru a întreține bronzul acesta splendid!

Julia îi zâmbi slab. Hotărâse mai întâi să-și acorde o zi de odihnă pentru a se adapta la tranziția brutală a întoarcerii. Dar înțelese foarte repede, deschizând corespondența ale cărei rânduri se înțețosau în fața ei, că nu va putea rămâne acasă. Trebuia să fugă de amintirile obsedante și o confruntare cu William îi păru preferabilă singurătății glaciale a apartamentului său.

– Ei bine, povestește-mi puțin ce s-a întâmplat! Îmi imaginez că partida a fost probabil dură, judecând după timpul pe care i l-ai consacrat.

– N-am raportat mai mult succes decât tine, replică tânăra femeie cu o voce ciudat de calmă, în timp ce se pregătea să-i înfrunte mânia.

Fața lui William încremeni.

– Vrei să spui că ai petrecut cincisprezece zile cu acest bărbat fără să obții niciun rezultat?

– Se pare că uiți că are deja un agent la San Francisco. Marshall i-a oferit dintotdeauna deplină satisfacție și n-are intenția să-și schimbe obiceiurile.

Obrajii lui William se îmbujorară și Julia văzu cum își strânse brusc buzele, că-și stăpânea cu greu mânia.

– La naiba! Ce-ai făcut în timpul acestor două săptămâni? Și de ce nu m-ai contactat pentru a mă ține la curent cu greutățile? Mi-am închipuit că aveai nevoie de un timp suplimentar pentru a încheia târgul. N-ai să-mi spui că tot acest timp a fost pierdut?

Pierdut! Doar o nestăpânită dorință de a plânge o împiedică

pe Julia să aprecieze umorul negru al acestei observații.

– Ai putut să-ți dai singur seama că se ajunge greu la Yatiki. A trebuit să iau o navă mică ce deservește toate porturile de mai mică importanță. Din nefericire, am înțeles puțin prea târziu că nu se va întoarce înainte de cincisprezece zile. Și în cazul în care nu știi, telefonul nu s-a instalat încă pe insulă!

– Vrei să spui că te-ai aflat blocată acolo?

Brusc, atitudinea lui William se schimbă complet.

– Sărmana mea dragă! Dar probabil a fost o încercare greu de suportat. Cincisprezece zile în acel sat de paie....

Julia își reținu un oftat de ușurare. Dacă el prefera să creadă că-și petrecuse sejurul în micul cătun al lui Papa Nia, nu-i va arăta că se înșală. Cel puțin va evita explicațiile stânjenitoare.

– Speram ca scopul să scuze mijloacele. Dar faptele mi-au arătat că greșesc și într-adevăr îmi pare rău. După cum ai bănuțit, Philip Holt este o persoană foarte încăpățânată.

William se așază pe colțul biroului și clătină din cap cu gravitate.

– Iată-mă într-o situație foarte supărătoare. Păstram în rezervă pânza pe care mi-a oferit-o și contam pe cele pe care presupuneam că le vei aduce pentru a organiza o expoziție. În acest mod, publicul ar fi putut constata că nu era vorba de o încercare izolată, ci de un stil nou. Mă gândeam să scot astfel un preț mai bun.

Atenția tinerei femei fu atrasă de degetele lui William care băteau nervos suprafața lustruită a mapei de birou din piele și

înțelese deodată că era din nou prizoniera acelei lumi artificiale și rigide, pentru care fâșiile de pânză, burele și plonjoanele în valurile limpezi, făceau parte dintr-un folclor învechit. Această constatare îi produse o ciudată indispoziție, dar nu lăsă să se vadă nimic.

– Sunt sigură că vei putea obține totuși o sumă frumoasă.

Julia cunoștea un mare număr de colecționari care ar fi fost fericiți să achiziționeze un Philip Holt.

– Da, ai dreptate.

În calitate de bărbat de afaceri care se respectă, William nu era deloc genul care să se lamenteze inutil pentru un eșec. Cu un oftat resemnat, puse punct discuției și trecu direct la alt subiect.

– Tocmai am primit un transport din Filipine. Mă pregăteam să deschid cutiile în încăperea din spate. Vino! Îmi vei spune ce crezi despre stilul lui Roman Torquez.

Julia nu se lăsă rugată. Se temuse foarte mult de această primă confruntare cu William, presimțind că va fi furios s-o vadă întorcându-se cu nasul în pământ. Știa că afacerea nu era definitiv închisă, dar ce era mai greu trecuse.

Opera lui Torquez îi făcu o impresie excelentă și hotărâră de comun acord să-i consacre o expoziție în cel mai scurt timp. Proiectul o entuziasmă pe tânăra femeie și i se dedică bucuroasă.

Să organizezi acest gen de manifestare nu era un lucru ușor. Trebuia editat un catalog, schimbată aranjarea galeriei pentru a oferi tablourilor prezentate un fond care să le pună în mod deosebit în valoare, să pregătească vernisajul. Julia făcu apel la

un restaurant pentru un bufet exotic, pentru a rămâne în ton cu subiectele pictorului filipinez. Dar cel mai greu fu să-l convingă pe artistul îndărădnic să onoreze expoziția cu prezența sa. După toate aparențele, nu luase niciodată avionul și trebui să-și desfășoare toate comorile de diplomatie pentru a obține câștig de cauză.

Aceste numeroase pregătiri o epuizară pe tânăra femeie.

– Știu că ți-ai dat multă osteneală pentru a pune totul pe picioare, îi declară într-o zi William, dar nu te-am văzut niciodată cu o mină atât de îngrozitoare. Câteva zile de odihnă îți vor face foarte bine. Îndată ce expoziția va fi terminată, îți sugerez să te relaxezi puțin.

Inactivitatea era lucrul de care Julia se temea cel mai mult pe lume. Acceptase acest surplus de muncă drept un noroc nesperat și se afundase cu înflăcărare în el, rezolvând cu minuțiozitate fiecare detaliu, nelăsând nimic la întâmplare, refuzând chiar să transmită o parte din responsabilități Olgăi. Această activitate intensă nu-i lăsa timp să se gândească la altceva și cu acest preț putuse să înăbușe amintirile dureroase care amenințau s-o copleșească. Spera că oboseala îi va atenua sensibilitatea și-i va permite să găsească uitarea pe care o dorea atât de mult.

Expoziția fu un triumf. Încurajat de succes, William luă hotărârea să plece imediat în căutarea de noi talente.

– Voi face un tur în est, pentru a vedea dacă nu există un geniu necunoscut la Cape Cod! o anunță pe Julia în timp ce făceau bilanțul financiar al manifestării. După cum știi, artiștii

forfotesc acolo vara.

Julia încuviință, distrată. Ultima dată când fusese acolo, adusese câteva pânze mediocre pe care îi fusese foarte greu să le vândă.

– Și la întoarcere, sper să te găsec mai puțin obosită, adăugă el, aplecându-se peste birou.

William o bătu ușor pe obraz înainte de a se întoarce să răspundă la telefon, ceea ce o scuti pe tână femeie să găsească un răspuns mulțumitor.

Cu o săptămână în urmă, o invitase la cină și seara se terminase în apartamentul tinerei femei. Nu era prima dată când îl primea, dar de data aceasta Julia hotărâse că vor dormi împreună. Pentru că nimic nu putea înlătura imaginea obsedantă a pictorului, era decisă să-l înlocuiască. Alegerea se îndreptase în mod firesc spre William. În definitiv, nu se gândise să aibă o legătură cu el înainte de a pleca în insulele Fiji?

Dar seara nu se derulase cum prevăzuse. Sărutările lui William nu-i provocaseră nici cea mai mică reacție și când el se miră de pasivitatea ei pretextă oboseala datorată surmenajului.

Când rămase în singurătatea apartamentului, ghemuită în patul mare și gol, trebui să cedeze în fața evidenței: nimic și nimeni nu-l va înlocui vreodată pe Philip Holt în inima sa.

În ajunul plecării, William dădu năvală în biroul Juliei, fluturând un ziar.

– Am dat peste un articol care s-ar putea să te intereseze. Aruncă o privire!

Reportajul era consacrat unui artist local, Roland Fleming, căruia i se consacraseră o mică expoziție. Era însoțit de o fotografie a pictorului care făcu să tresară inima tinerei femei. Bărbatul era înalt, brunet, o barbă subțire îi înconjură fața și lucra la o pânză cu o nonșalanță afectată. Această siluetă îi amintea alta, cu toate că privind mai de aproape, asemănarea era mai puțin frapantă. Tabloul reprezenta o fetiță timidă așezată pe marginea unei canapele în stil victorian. Reprezentarea în negru și alb nu dădea nicio indicație asupra culorilor folosite, dar expresia fetiței arăta o sensibilitate care reținea atenția spectatorului.

– Voi încerca să fac o plimbare până acolo duminica viitoare, promise tânăra femeie, cucerită imediat.

În acea sâmbătă, Julia închise galeria mai devreme decât de obicei, apoi se plimbă fără țintă pe străzile din Los Angeles. Îi era din ce în ce mai greu să rămână închisă în apartamentul său. Odinioară, austeritatea rece a încăperii îi dădea un sentiment de siguranță și confort. Acum, se învârtea între patru pereți ca un leu în cușcă și această agitație o urmărea până și în somn. Tânăra femeie își spuse că timpul îi va vindeca rănila și, ca pentru a accelera procesul, încerca să-și ocupe orice clipă liberă.

Duminica era totuși cel mai greu moment al săptămânii; așa

că era foarte mulțumită că va avea de vizitat o expoziție. După un mic dejun rapid, sări în mașină și se duse în cartierul în care se afla galeria lui Roland Fleming.

Locul era foarte mic. De fapt, era vorba despre magazinul unei persoane care înrăma și care puneă sala din spate la dispoziția artiștilor necunoscuți.

Julia pătrunse în încăpere. Doi curioși examinau pânzele expuse, dar atenția tinerei femei fu imediat atrasă de tânărul bărbat înalt, brunet, pe care-l văzuse în fotografia din ziar. Acesta tocmai discuta cu o clientă. Sosirea tinerei femei întrerupse conversația și el îi adresă o privire intrigată.

Inima Juliei începu să bată mai repede. La prima vedere, pictorul semăna atât de mult cu Philip, încât nu-și putu ascunde tulburarea. Aceeași talie, aceeași barbă, aceeași culoare de păr, aceeași atitudine nonșalantă. Bărbatul era mai tânăr, părul nu-i încărunțise la tâmples și albastrul ochilor nu amintea deloc negrul profund al celor ai lui Philip.

Pictorul păru că remarcase prima sa reacție de surpriză. Așa că Julia căută să-și ascundă jena concentrându-și atenția asupra tablourilor. Hoinări prin mica galerie și trebui să facă un mare efort pentru a vedea într-adevăr ce privea.

Cea mai mare parte a operelor erau portrete. Fără să egaleze totuși măiestria lui Philip Holt, Roland Fleming avea o tehnică și o sensibilitate de necontestat. William, mereu în căutare de portrețiști talentați, va fi probabil încântat să-l numere printre protejații săi.

Când trecu în revistă toate pânzele, Julia se îndreptă spre pictor, vag conștientă că acesta n-o scăpase din ochi.

– Domnul Fleming? Întrebă întinzându-i cartea sa de vizită. Sunt Julia Stuart, de la galeria Cornell.

La citirea cărții de vizită, o licărire de interes străluci în ochii artistului.

– Putem discuta între patru ochi?

– Nimic mai ușor. Locuiesc la doi pași de aici. Astfel, veți putea avea o vedere de ansamblu mai vastă asupra operei mele. Și apoi, am o sticlă de vin despre care mi s-a spus numai de bine, adăugă el cu un zâmbet larg.

Tânăra femeie îi acceptă invitația, înapoiindu-i zâmbetul. Pictorul îi evoca o felină tânără în libertate, incapabilă să-și stăpânească impulsurile.

Își urmă clătinându-se ghidul până la plaja din Newport. Casa construită pe piloni se înălța între dune. Astfel suspendată, beneficia de o vedere ce nu putea fi ascunsă spre mare.

– Am moștenit-o de la mătușa mea. Avea un suflet de mecena și voia să-mi asigure un acoperiș până când voi deveni celebru, spuse pictorul dându-se la o parte pentru a o lăsa să intre.

Tânăra femeie nu dădu atenție mobilierului din elemente disparate care aglomera încăperea și se îndreptă spre fereastră, ca atrasă de un magnet.

Era prima dată de două luni, când contempla Oceanul Pacific și de emoție avea un nod în gât. Undeva, pierdută în această imensitate albastră se afla o mică insulă unde lăsase o parte din

ea însăși. Trebui să clipească din ochi pentru a alunga înțepăturile care-i încetoșau vederea. Oare nu se va elibera niciodată de acest sentiment de pierdere ireparabilă? Va purta povara aceasta dureroasă toată viața? Se întoarse spre pictor, ferm hotărâtă să alunge gândurile negre. Philip Holt o respinsese, dar viața ei continua.

– Trebuie neapărat să rețin numele acestui vin, declară Julia în timp ce tânărul bărbat îi turna ultimele picături în pahar.

Trecuseră trei ore și sărbătoreau încheierea unei înțelegeri pe care William o va aproba cu siguranță. Roland Fleming avea un mare viitor în fața lui și galeria Cornell va beneficia din plin.

Printre toate pânzele înghesuite în dezordine, Julia reperase cel puțin o duzină care meritau să figureze în catalogul galeriei. Pictorului îi venea foarte greu să-și stăpânească exuberanța. Fraze de o incredibilă apatie alternau cu o agitație febrilă care-l făcea să măsoare încăperea în lung și-n lat.

Tânărul bărbat sări încă o dată din fotoliu și se postă în fața binefăcătoarei sale cu un zâmbet dezarmant.

– Ascultați, îmi dau seama că mă comport ca un puști, dar totul este atât de neașteptat, atât de minunat....

Își trecu mâna prin părul deja foarte ciufulit.

– Ce-ai spune de o mică plimbare pe plajă? Dacă nu fac puțină mișcare, cred că voi exploda!

Tânăra femeie ridică dezolată dintr-o sprânceană, arătându-i pantofii eleganți cu tocuri înalte.

– Nu cred că pantofii aceștia se pretează la acest gen de sport.

Totuși, își dorea enorm să împărtășească această bucurie. Și apoi, era atât de mult timp de când nu simțise plăcuta atingere a nisipului sub picioarele goale!

– Pot să folosesc camera dumentală pentru a-mi scoate ciorapii?

Roland încuviință cu bucurie și, câteva clipe mai târziu coborâra în grabă dunele și ajunseră la suprafața mai tare a țărmului. Se opriră acolo pentru a-și sufleca pantalonii. Apoi Roland începu să alerge la marginea valurilor ridicând jerbe de spumă. Reveni spre ea gâfâind, înainte de a pleca din nou ca o săgeată în direcția opusă.

Tânăra femeie observa amuzată zbenguieile lui copilărești. Subit, își dădu seama că, în ciuda bruscului acces de nostalgie care o cuprinsese la vederea oceanului, amintirile își întrerupseră în mod miraculos hărțuirea dureroasă. Fără îndoială, Roland Fleming avea legătură cu asta. Julia chiar îi aprecia compania.

– Plaja este întotdeauna atât de pustie? îl întrebă pe pictor când i se alătură.

– Locul nu este foarte cunoscut. Doar câțiva turiști vin să se scalde în weekend.

Vegetația răzleată care acoperea dunele nu avea nimic de-a face cu pădurea înverzită din insulele tropicale, dar Julia începu

să examineze cu interes sporit casele din lemn care apăruseră în spatele acestui paravan de nisip.

Roland îi surprinse privirea.

– Toate au fost construite după război, de un investitor care spera să transforme acest loc într-o stațiune balneară la modă. Proiectul a eșuat, dar ne-au rămas casele. N-au nimic luxos, totuși le găsec un anumit farmec. Și apoi, sunt admirabil concepute pentru a rezista la marea echinocțiului care mătură totul în trecere.

Julia zări, agățată de una din aceste case o pancartă care purta mențiunea: "De vânzare". Pașii o conduseră aproape fără voia ei până la construcție.

– Nu știam că proprietarul se gândea să plece, comentă Roland. Decizia trebuie să fi fost recentă, de dimineață nu pusese încă pancarta. Sunt gata să pariez că nu va rămâne mult acolo!

Tânăra femeie inspectă casa cu grijă. Cum era construită pe același model ca cea a lui Roland, cunoștea deja arhitectura interioară. Își imagina încăperile în tonuri brune și aurii, decorate cu mobile rustice și cu dușumelele de lemn închise la culoare acoperite cu covoare vechi.

Atunci, înțelese că apartamentul din Griffith Park nu-i mai convenea Juliei Stuart care se schimbuse în contact cu Philip. Trebuia să cumpere această casă cu orice preț.

Când William se întoarse din Cape Cod, tânăra femeie îi vorbi de Roland Fleming. După ce-i văzu opera, fu de părerea ei și acceptă să-i consacre o expoziție. În schimb, arată mai puțin

entuziasm deciziei sale de a se muta. Ideea de a alege domiciliul pe malul unei plaje pustii era pentru el complet stranie. Julia nu se lăsă descurajată, deveni proprietara căsuței și se instală imediat acolo.

De-a lungul lunilor, o profundă complicitate se stabilise între Julia și Roland. Dar, încă de la începutul prieteniei lor, tânăra femeie îl lăsase pe pictor să înțeleagă că relațiile lor nu-și vor schimba niciodată natura.

Făceau împreună lungi plimbări pe plajă, vorbind despre orice cu o libertate extrem de plăcută. Roland reușea s-o distragă de la preocupările ei și mai ales o învățase să râdă din nou.

Prima dată când asta se întâmplase, pictorul se oprise brusc și o privise cu uimire.

– Știi că este prima dată când catadicsești să-mi acorzi mai mult decât un zâmbet timid? Ești frumoasă, Julia Stuart și ar fi timpul să-ți recapeti plăcerea de a trăi.

Julia întoarse privirea și începu să contemple valurile care veneau să moară la picioarele lor. Trecuseră luni întregi de când se îndrăgostise de Philip. Durerea pe care o simțise ca urmare a despărțirii lor se estompase treptat, dar nu se simțea încă pregătită să împărtășească o nouă experiență sentimentală. Știa că se comporta în mod egoist față de Roland, care o iubea sincer, dar n-avea nimic mai bun să-i ofere.

Într-o zi, făcu imprudența să scoată pânza lui Philip și fragilul echilibru pe care reușise să-l stabilească fu brutal tulburat. La întoarcerea sa, avusese grijă să așeze tabloul în fundul unui

dulap, nesuportând în acea perioadă amintirea chinuitoare a minunatei lor idile.

Tabloul va fi de un efect minunat deasupra șemineului și se hotărâse în sfârșit să-l agațe acolo. Dar, la vederea pânzei, o cuprinse o nostalgie de nestăpânit și ochii i se umplură de lacrimi fierbinți. Își plânse iluziile pierdute, acea dragoste interzisă și totuși atât de persistentă.

Străbătu sala cu privirea. Ferestrele mari care se deschideau pe cele două laturi, lăsau să se răspândească lumina soarelui. Casa era vastă și tânăra femeie n-avea nevoie de tot acel spațiu. Oare din acest motiv neglijase să mobilizeze o încăpere? Sau o destinase unei folosiri pe care nu îndrăznea s-o mărturisească? Avu brusc imaginea trecătoare a unei podele acoperite cu așchii de lemn pe care se ridicau niște sculpturi impozante.

În fiecare seară, tabloul exercita asupra ei o influență magnetică, retrezindu-i amintirea unor episoade pe care le credea definitiv uitate.

Oare de ce a trebuit să renunțe la acea fericire minunată? Înțelegerea lor era perfectă! Aveau aceleași gusturi, aceleași motivații. Ideile lor despre artă se completeau la perfecție și dădeau naștere la conversații care-i îmbogățeau și pe unul și pe celălalt. Cât despre complicitatea trupurilor.... Tânăra femeie își ținu respirația. De câte ori făcuseră oare această experiență încântătoare?

Julia se răsuci în pat, cu corpul arzând de o dorință prea mult timp stăpânită. Philip! Philip! murmură ea cu înflăcărare.

Strigătul de disperare se pierdu în noapte.

Dar de ce să nu i se alăture și să ia totul de la început? îi șopti o voce tainică. Era suficient un bilet de avion. O clipă, tânăra femeie se lăsă amăgită de acea speranță nebună care o ametea. Își imaginea deja reîntâlnirea lor, crezu că simte căldura soarelui pe umerii goi, că aude freământul palmierilor deasupra burei în timp ce mirosurile de aer iodată și de humus o învăluiau cu parfumul îmbătător. Niște brațe puternice o îmbrățișau, buze fierbinți pretindeau săruturi, provocând în ea senzații acum familiare.

– Nu! exclamă tânăra femeie.

Gâfâind, făcu un mare efort pentru a-și întrerupe visurile zadarnice. Ce fericită se considera că trăise două săptămâni de fericire perfectă, care-i permiseseră să rupă lanțul obiceiurilor sale și să se trezească la o viață nouă. De ce să distrugă totul încercând să refacă ce nu reușise?

Atitudinea lui Philip nu lăsa să existe nicio îndoială. O respinsese, o lăsase să plece fără să-i spună măcar adio. La ce bun să se încapățâneze să dorească imposibilul?

Și chiar dacă o amărăciune profundă în fața sortii sale era responsabilă de atitudinea pictorului, putea să-l ajute împotriva voinței lui? Prezența sa îl împiedica pe Philip să continue acea luptă pe care doar singurătatea îi permisesese s-o ducă timp de doi ani. Nu, întoarcerea la Yatiki n-ar folosi la nimic.

Julia petrecu o noapte foarte agitată. În zori, reuși în sfârșit să cadă într-un somn plin de visuri care toate îi vorbeau despre artistul adorat. Se trezi cu capul greu și mintea confuză. Avea

întâlnire cu un client potențial al galeriei și trebuia să se grăbească...

Ajunse la timp, se întreținu cu eventualul cumpărător și pătrunse în biroul lui William. Acesta deschidea corespondența ce i se adusesse în timp ce tânăra femeie era ocupată.

Cu ajutorul unui cuțit de tăiat hârtie deschise un plic mare din care scoase o broșură. O citi, apoi i-o întinse tinerei femei strângând buzele.

– S-ar spune că Philip Holt a rămas fidel galeriei Marshall. Ne invită să venim să admirăm ultimele sale opere. Chiar dacă asta ne trezește amintirea eșecului nostru dureros, trebuie neapărat să mergem acolo.

Julia avu impresia că-i fuge pământul de sub picioare și că se zbătea să nu cadă în abisul negru care o aspira în mod irezistibil.

Capitolul 10

În timpul celor două săptămâni care precedară expoziția lui Philip Holt, Julia cunoscuse chinurile incertitudinii. Într-o zi hotăra să nu se ducă la San Francisco. La ce bun să sufere inutil din cauza prezenței sale? Dar a doua zi, se convingea că pentru a închide acest capitol din viața ei, trebuia să fie informată despre soarta artistului.

Oare cum nu bănuise William suferința căreia îi era victimă Julia? Știa totuși că petrecuse două săptămâni cu pictorul. Dar spre marea uimire a tinerei femei, nu aprofundă rezultatele primei lor discuții. După ce se izbise de indiferența sa, poate considerase imposibil ca ea să cedeze avansurilor altui bărbat?

Să cedeze erau cuvinte prea slabe. I se dăruise literalmente, fără să reziste nicio secundă farmecului său.

Roland era mult mai perspicace și datorită amabilității, o provocă pe tână femeie la confidențe.

– Trebuie să mergi acolo. Atâta timp cât nu vei fi liniștită în legătură cu el, te va obseda amintirea sa.

O luă cu blândețe în brațe.

– Fă-o pentru tine însăși... și pentru mine. Îmi cunoști sentimentele în ce te privește.

– Oh! Roland, îmi pare rău.

Își apăsă obrazul de cel al pictorului, dar el îi îndepărtă cu delicatețe fața pentru a-i săruta gura.

Chiar în acea clipă de infinită tandrețe, Julia nu se putu împiedica să se gândească la focul irezistibil care o cuprindea imediat în contact cu buzele lui Philip.

Încercă să lupte împotriva acestor amintiri punând în sărutul său toată pasiunea de care era capabilă. Dar la ce bun să se prefacă? Avea oare dreptul să încurajeze speranțele prietenului său, în timp ce nu se simțea pregătită să-i răspundă? Trebuia să meargă la San Francisco pentru a exorciza farmecele pe care i le făcuse Philip.

Cu două zile înainte de expoziție, o teamă absurdă puse stăpânire pe ea. Și dacă pictorul era prezent la vernisaj? Oare de ce nu se gândise niciodată la această eventualitate? O teamă nespusă o cuprinse pe tânăra femeie și se repezi la telefon pentru a forma numărul galeriei Marshall. Dar se răzgândi imediat. Dacă temerile i-ar fi fost confirmate, ar avea forța să anuleze o călătorie care i se părea acum vitală?

Neliniștea Juliei ajunse la culme când William o informă că n-o putea însoți. O gripă puternică îl țintuise la pat. Tânăra

femeie încercă disperată să-l convingă pe Roland să-l înlocuiască alături de ea.

Acesta o privi îndelung înainte de a-i răspunde că nimic și nimeni nu-i putea veni în ajutor. Trebuia să înfrunte cu curaj situația.

Julia trebui să cedeze argumentelor sale și să meargă singură la aeroport a doua zi dimineață.

Era plină de hotărâri bune, dar cu cât se apropia ora fatidică, teama îi sporea. Își petrecu după-amiaza frământându-se în camera de hotel pe care William avusese precauția s-o rezerve pentru ca să nu fie obligată să ia ultimul avion pentru a se întoarce la Los Angeles. Vernisajul era prevăzut pentru seara. Tânăra femeie hotărî să-și amăgească această așteptare insuportabilă cerând să i se aducă o gustare în cameră, dar fu incapabilă să înghită ceva. Așa că decise să facă un duș rece, apoi îmbracă rochia de mătase de culoare albastru-mov pe care o luase cu ea. După ce o îmbracă, își aminti brusc că purtase aceeași rochie la prima sa întâlnire cu pictorul și se întrebă dacă alegerea era rațională.

Când taxiul o lăsă în fața galeriei Marshall, era în culmea nervozității. Oare de ce făcuse nebunia de a accepta această invitație?

Un alt taxi sosi și din el coborî o pereche. Tânăra femeie inspiră profund înainte de a scoate invitația din poșetă și urmă perechea în interiorul clădirii luminată strălucitor. Se strădui să-și recapete stăpânirea de sine și intră în sală afișând un zâmbet politicos și rezervat.

Spre marea sa ușurare, prima încăpere era ticsită de lume. Îi va fi suficient să se amestece în mulțime, să se achite rapid de misiunea sa și să dispară discret. Un chelner îi propuse o cupă de șampanie. Bău o înghițitură pentru a-și face curaj și începu să se intereseze de pânzele care împodobeau pereții.

Încăperea era consacrată portretelor lui Philip. Un examen atent îi confirmă că reputația pictorului era pe deplin justificată. Dar nu venise la San Francisco pentru a admira aceste tablouri deja celebre. Invitația menționa că vor fi prezentate ultimele opere ale lui Holt și Julia spera că ele îi vor da informații despre evoluția actuală a artistului.

Deschise o ușă care ducea probabil la locul unde erau expuse operele în chestiune și pătrunse în sală. Atunci îl văzu, și surpriza pe care o încercă o făcu să scoată un strigăt de uimire.

Philip era cocoțat pe un taburet înalt și era înconjurat de numeroși admiratori care-l presau cu întrebări. Era mai puțin bronzat ca odinioară, barba îi era tunsă cu grijă și mai ales, purta ochelari negri. Tânăra femeie preferă să nu caute să analizeze acest detaliu neobișnuit.

Își croi drum prin mulțime până la încăperea alăturată. Așadar, el era aici. Această constatare făcea să-i vibreze cele mai mici fibre ale trupului. Cum presimțise deja, timpul nu învinsese dragostea pe care i-o purta acestui bărbat. I-o făcuse doar mai suportabilă.

Oare cât timp rămăsese privind fără să vadă pânza în fața căreia se oprise? Treptat, comentariile oamenilor o scoaseră din

neatenția sa. Trecută prima reacție de surpriză, toți păreau entuziasmați de noua tehnică a pictorului.

Acum, fiecare pânză era înrămată cu grijă, dar asta nu ștergea deloc amintirea emoțiilor pe care tânăra femeie le simțise în acea zi faimoasă în care le aliniase de-a lungul peretelui burei. Când ajunsese la tablourile pe care Philip le realizase în timpul sejurului său, o mulțime de imagini îi apăruă în minte.

I se păru că simte nisipul cald sub trup, îl revăzu pe pictor pe cale să compună simfonia de culori. Din nou, soarele îi mângâia spatelul gol și frunzele de palmier se legănau ușor în vânt.

Dar subit, această invitație la fericire se întrerupse brutal. Cele două pânze care urmau exprima o furie fără margini. Oare aceasta era starea de spirit care urmase plecării tinerei femei? Julia trecu repede la ultimul tablou.

Deși dispuse cu abilitate, culorile elementare nu aminteau decât de departe inspirația bogată care caracteriza opera în ansamblu. Oare de ce organizatorii consideraseră util să expună această schiță?

Brusc, înțelese îngrozitorul realitate. Acuitatea vizuală a pictorului nu-i mai permitea să distingă tentele mai nuanțate și această ultimă pânză constituia cântecul său de lebedă.

Julia își întoarse fața, incapabilă să-și stăpânească lacrimile care-i ardeau ochii. Așadar, Philip renunțase la pictură... Oare cum se acomodase sensibilitatea sa cu această constrângere îngrozitoare?

Un grup de persoane care ieșeau din altă încăpere o îndepărtă

de la gândurile negre. Schimbau comentarii elogioase despre ceea ce tocmai admiraseră.

– Ce talent! exclamă o doamnă distinsă.

Bărbatul care o însoțea încuviință din cap.

– Hotărât lucru, Philip Holt nu va înceta niciodată să ne surprindă.

Julia deduse că trebuia să fie vorba de opere din tinerețe, încă necunoscute publicului. Se întrebase deseori cum ajunsese Philip să stăpânească tehnica prin care devenise celebru și, mânată de o subită curiozitate, se îndreptă spre acea nouă sală.

Ce descoperi acolo îi provocă o uimire nemărginită. Pereții încăperii erau goi, dar trei socluri ocupau mijlocul, fiecare suportând câte o sculptură splendidă, luminată cu pricepere de proiectoare care le subliniau conturul. Un sentiment de bucurie o copleși pe tânăra femeie; așadar, în ciuda protestelor, în cele din urmă Philip se hotărâse să-i urmeze sfaturile.

Prima sculptură reprezenta o pereche îmbrățișată. Femeia era întinsă pe spate și bărbatul, sprijinit pe brațe, se apleca spre ea pentru a o săruta. Fiecare linie a trupurilor, expresia fețelor întinse una spre cealaltă, evocau o pasiune nemărginită.

O intuiție tulburătoare o lumină fulgerător: acea femeie era ea și ea îl contempla cu dragoste pe Philip! Mâinile pictorului o parcuseseră neobosite și degetele sale păstrasera amintirea trupului ei, astfel încât îl idealizase într-o sculptură superbă!

Julia se smulse din contemplarea conturilor armonioase ale lemnului și privirea i se aținti asupra sculpturii următoare.

Era vorba de un bust în argilă reprezentând o tânără femeie care zâmbea tandru.

Julia își recunoscuse imediat propriile trăsături. Cum ar fi putut reda Philip o asemenea expresie dacă n-ar fi fost sensibil la sentimentele pe care le încerca pentru el? Tânăra femeie își reproșase întotdeauna că nu-i mărturisise că-l iubea, dar acum știa că el înțelesese fără să fi avut nevoie să i-o spună.

Se întoarse spre ultima operă. Era vorba despre o reprezentare în mărime naturală a lui Baylor, studiat în poziția caracteristică pe care o adopta când aștepta un ordin de la stăpânul său. Postura era atât de expresivă, încât tânăra femeie avu tentația de a întinde mâna pentru a-l atinge.

– Ham!

Bineînțeles, lătratul acesta vesel nu provenea de la statuie, ci de la însuși Baylor.

– Este mult timp de când m-a avertizat de sosirea ta, dar mi-a fost foarte greu să scap de toți acei oameni.

– Philip!

– Cred că avem o mulțime de lucruri să ne spunem....

Dar sosirea neașteptată a unui grup de curioși îl obligă să tacă și se încruntă.

– Vino! Cred că mi-am îndeplinit destul datorii de gazdă pentru astăzi. O vom lua pe ieșirea de serviciu.

Îi întinse mâna și înainte ca tânăra femeie să fi înțeles ce i se întâmpla, erau afară. Philip îi ceru să cheme un taxi și așteptă să fie instalați în mașină pentru a-i da drumul la mână, ca și când se

temea să nu-i scape.

– La ce hotel ai descins?

Julia i-l indică și pictorul dădu imediat adresa șoferului.

– Dacă nu te superi, vom merge direct acolo. Îndată ce Marshall va observa dispariția mea, va trimite pe cineva la mine și nu vreau să fiu deranjat.

Nici eu, gândi tânăra femeie. Atâtea întrebări îi ardeau buzele. Totuși, acum când erau așezați umăr lângă umăr, șold lângă șold, răspunsurile pe care le aștepta de la el își pierduseră brusc importanța. Amețitoarea apropiere a pictorului îi trezea o asemenea emoție, încât o lipsea de orice gândire coerentă.

Ajunseră la hotel și recepționarul făcu ochii mari când observă câinele enorm care-i însoțea, dar nu făcu nicio remarcă.

Julia deschise ușa și-l precedă pe Philip în încăpere. Inspiră adânc pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine, pentru a-l înfrunta. În definitiv, timpul i-ar fi permis să depășească suferința ocazională de despărțirea lor... Oare se va expune din nou caracterului său capricios? Știa că nu-și va mai reveni dintr-un al doilea eșec. Philip nu se mișca. Evident, aștepta ca ea să-i indice un scaun. Văzându-l astfel descumpănit, Julia simți subit dorința de a se arunca în brațele sale, de a se lipi de el, de a-l copleși cu tandrețea ei, și trebui să facă un efort teribil pentru a rezista acestei tentații.

– Dacă vrei să te așezi, este un fotoliu în dreapta ta.

– Oare ți-am făcut atât de mult rău, Julia? Tot ce pot să invoc în apărarea mea, este că și eu am suferit teribil.

Tânăra femeie nu răspunse și el se apropie de scaunul pe care i-l indicase. Se așază, cu coatele pe genunchi, spatele încovoiat și fața întoarsă spre podea, ca și când își căuta cuvintele.

– Comportarea mea este de neiertat, se hotărî în sfârșit să spună. Nu sunt mândru de comportamentul pe care l-am adoptat în ziua plecării tale, dar aș vrea să înțelegi motivul. Înălță capul și, cum ea se încăpățâna să rămână tăcută, continuă:

– Starea vederii mele era staționară de aproximativ un an. Dar, după vizita lui William Cornell, am constatat că boala mi se agravase. În ziua sosirii tale, eram în pragul disperării. Nu-ți pot explica ce am simțit după ce am petrecut noaptea cu tine. Am înțeles că aveam o nevoie vitală de căldură umană. N-am vrut să profit de situație, dar erai atât de tandră, atât de generoasă, încât n-am putut lupta împotriva acelei slăbiciuni vinovate care m-a atras fără încetare spre tine. Am încercat să rezist.... Foarte repede, mângâierile tale mi-au devenit indispensabile. Mă ajutau să suport povara grea cu care mă copleșise destinul.

Se lăsă pe spate și oftă profund înainte de a continua.

– Nu voi uita niciodată acea ultimă după-amiază pe plajă. Acolo am înțeles că te iubeam.

Julia își înăbuși un strigăt. Nu-și dăduse și ea seama exact cu aceeași ocazie de cât de mult îl iubea? Dar atunci, dacă adevărul era așa cum îl descria, de ce o respinsese?

Inima era gata să ierte, dar amintirea suferinței de după plecarea sa o împiedica să se ridice de pe scaun pentru a se repezi spre el.

Philip își scoase ochelarii și-i vârî în buzunarul hainei. Își trecu obosit mâna peste ochi și continuă cu o voce gâtuită:

– Dar starea vederii mele se înrăutățea și perspectiva absentei tale inevitabile făcea această constatare și mai insuportabilă. Cum aș fi putut să te rețin, ce aveam să-ți ofer? Ce-ai fi făcut cu un Philip Holt inactiv și decepționat?

Se întrerupse din nou și Julia înțelese că aștepta să vorbească. Totuși se simți incapabilă să-i mărturisească sentimentele care o copleșiseră, speranțele nesăbuite pe care le nutrise pentru viitorul lor. Se temea de un refuz care să vină să-i distrugă frumoasele aspirații.

– Sculpturile tale sunt admirabile.

Philip acceptă această diversiune cu resemnare.

– Recunosc că mi-a făcut multă plăcere să lucrez în lemn și argilă. Îl cunoști pe Sigler? Îl consider ca unul din cei mai mari sculptori ai noștri. I-am scris la o lună după plecarea ta. A acceptat să mă primească în atelierul său din Newport Beach. Este un profesor excelent, deși cam exigent după gustul meu. În tot cazul, m-a învățat mult și lui îi datorez cizelarea atât de repede a tehnicii mele. Această dezvăluire o lăsă pe tânăra femeie fără grai. Așadar, Philip părăsise Yatiki la o lună după ea și de atunci locuise la doi pași de domiciliul său! Și în tot acest timp, nici măcar nu încercase s-o găsească.... Iată ce spunea mult despre pretinsa sa dragoste.

O tăcere apăsătoare se instalează între ei. Philip se decisese în sfârșit s-o rupă.

– Ei bine! N-aș vrea să abuzez de timpul tău. Mulțumesc totuși că m-ai ascultat.

Se ridică, dar se putea vedea din expresia feței sale decepția pe care i-o provocase sfârșitul acestei întrevederi.

Tânăra femeie se dădu într-o parte pentru a-l lăsa să treacă pe pictor, escortat de Baylor. Oare îl va lăsa să dispară pentru totdeauna din viața sa? De ce refuza să creadă în sinceritatea lui? Pentru a răzbuna suferințele pe care i le adusesese? Îl privi îndepărtându-se cu capul plecat spre ușă. Pe cine pedepsea ea astfel? Tot acest timp pe care-l petrecuse dezamăgită, într-o singurătate dureroasă, n-o învățase oare nimic?

– Philip!

Din cauza nodului din gât, de-abia îi șoptise numele.

– Nu-i nimic, Julia, spuse el căutând pe pipăite clanța. Înțeleg foarte bine că nu mă poți ierta. Încăpățânarea mea stupidă de a vrea să înving singur adversitățile a distrus fericirea pe care mi-ai oferit-o cu atâta generozitate. Și acum, este prea târziu.

Julia își ținu respirația. Amărăciunea profundă pe care o sugerau vorbele acestea exprima o semnificație foarte clară. Oare presupunea că-l respingea din cauza vederii sale slabe?

Julia fu cuprinsă de mânie la ideea că pictorul putea crede asemenea orori. Îl ajunse imediat și-i bară trecerea.

– Philip Holt, probabil ți-ai pierdut mințile dacă îți imaginezi că voi accepta să pierd a doua oară bărbatul pe care-l iubesc.

Această declarație îl făcu să se clatine. Se întoarse încet spre ea, apoi o luă în brațe și o strânse cu toate puterile.

– Oh! Julia, Julia!

Această exclamație răsună ca un strigăt de bucurie și de dragoste. Buzele lui fierbinti se plimbară pe fața tinerei femei, se opriră pe ochi, pe păr și pe obrajii scăldați în lacrimi. Și brusc, începură să râdă de fericire și în sfârșit se sărutară.

Hainele căzură ca prin farmec și se regăsiră goi pe pat, strânși unul în celălalt, mânați de o dorință imperioasă pe care lunile lungi de despărțire o înzecise.

Nu-și cruțară mângâierile înflăcărate, ca și când voiau să recupereze timpul pierdut, negând pauza care le compromisese unirea. Sub degetele pricepute care explorau formele rotunde, insuflând plăcerea fiecărei porțiuni de piele, Julia renăștea la viață. Propriile mâini îl redescopereau pe pictor, apreciau conturul trupului armonios și puternic, în timp ce amintirile se estompau una câte una, pentru a se transforma într-o realitate minunată. Oare se va putea sătura vreodată de parfumul lui amețitor, de gustul ușor sărat al pielii sale? Cum am putut trăi fără el? se întrebă Julia într-o străfulgerare de luciditate. Apoi, o revărsare de senzualitate îi copleși rațiunea. Nu mai voia decât să fie una cu el, să-l păstreze alături pentru totdeauna. Atunci, cu infinită tandrețe, i se oferă. Philip acceptă acest dar cu recunoștință și o conduse spre extaz. Amânarea mult clipa plăcerii pătimase care i-ar fi despărțit temporar. Apoi se uniră în adâncul ființei lor și-și strigară unul celuilalt dragostea.

Strâns îmbrățișați, așteptară să-și revină în fire. Apoi, Philip declară:

– Am visat atât de mult acest moment, încât am crezut că îneebnesc. Pentru a-mi păstra rațiunea slăbită, încercam să mă agăț cu disperare de vorbele Serinei, dar uneori mă întrebam dacă nu încerca doar să mă consoleze.

– Serina?

– După plecarea ta, am petrecut o lună plângându-mi de milă. Într-o zi, Serina s-a săturat să mă vadă în această stare și mi-a spus ce gândea despre mine. A afirmat că am fost un prost că te-am lăsat să pleci, o brută că te-am făcut să suferi; a pretins că am fost singurul care n-a înțeles că mă iubeai și dacă-mi rămânea un dram de bun-simț, lucru de care se îndoia mult, te voi regăsi cu siguranță.

Se îndepărtă de tânăra femeie și-și puse capul înapoi pe pernă înainte de a continua.

– Am meditat îndelung la aceste cuvinte înțelepte. De fapt, mă îndoiam de dragostea ta pentru că nu mi-o mărturisisei niciodată. Dar cuvintele Serinei mi-au redat curajul. Și apoi, m-am gândit din nou la ce-mi spusesei despre puterea mea de adaptare. Am hotărât să-ți urmez sfaturile. Mi-a trebuit timp pentru a mă asigura că sculptura mi se potrivea. Când am dobândit certitudinea, am organizat această expoziție și am făcut în așa fel încât să-ți trimit o invitație. Și mi-ai căzut în capcană.

Se ridică într-un cot și-i zâmbi malițios.

– Și dacă aș fi refuzat să vin? Întrebă Julia pe un ton glumeț.

– Aș fi venit să te caut. Prostia mea are totuși niște limite!

Sărută gura Juliei.

– Unde ne vom petrece luna de miere? murmură cu o voce răgușită de emoție.

Tânăra femeie se gândi subit la consecințele incalculabile și minunate ale unei căsătorii cu el. Chiar în perioada în care era studentă și în care ar fi fost mai comod pentru ea să împartă un apartament cu niște prietene, se încăpățânase să refuze, atât de mare îi era dorința de independență. Dar de când îl întâlnise pe Philip, singurătatea îi părea complet inutilă. Visa să locuiască împreună cu el. De altfel, nu-i rezervase inconștient un loc în casa sa? Și iată că el îi oferea mai mult, îi cerea să împartă viața cu el. Tulburarea o făcu să plângă de fericire și, tremurând, se cuibări lângă el.

Atinse ușor fruntea lui Philip ca pentru a șterge cutele de îngrijorare desenate acolo.

– Pentru a-ți răspunde la întrebare, ce crezi de insulele Fiji?

Pictorul scoase un strigăt de bucurie și o sărută cu pasiune. O clipă, Julia își dori să fie deja în coliba a lor, pentru a regăsi locul fericirii trecute. Dar foarte repede, sărutările lui Philip o readuseră în prezent.

N-avea nicio importanță țara, numai să simtă lângă trupul ei căldura acestui bărbat care o antrena din nou într-un minunat vârtej de plăceri și de dragoste!

Sfârșit